Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2015 Μωυσέως προφήτου, Βαβύλα ἱερομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ἑρμιόνης, Ἀνθίμου ὁσίου τοῦ νέου ἀσκητοῦ | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2082

Ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης (1924-1994): Ἡ σημασία του διά τήν Ὀρθόδοξον πίστιν καί ζωήν

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση***

1. Ἀσκητικὴ Ἀνατολὴ καὶ ὑλιστικὴ Δύση

Ὁ εἰκοστὸς αἰώνας σημάδεψε ἀποφασιστικὰ τὴν ζωὴ ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας, ἀναπόφευκτα δὲ καὶ τὴν ζωὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς μόνης ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀνθρωποκεντρικὴ διαστροφὴ τῆς εὐαγγελικῆς ἀλήθειας ἀπὸ τοὺς Φράγκους θεολόγους τοῦ Παπισμοῦ μετὰ τὸ σχίσμα (1054) καὶ ὁ ἀπὸ ὀρθὴ ἀντίδραση, ἀλλὰ σὲ λάθος κατεύθυνση, προκύψας καὶ πορευθεὶς ἀνθρωποκεντρικὸς Προτεσταντισμὸς συνετέλεσαν στὴν δυσφήμηση καὶ ἀπαξίωση τοῦ Χριστιανισμοῦ, μὲ συνέπεια νὰ κυριαρχήσει στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν ἐπέκτασή της πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὁ ἄθεος καὶ ἐκκλησιομάχος Οὐμανισμὸς τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Διαφωτισμοῦ ἢ καλύτερα Διασκοτισμοῦ τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

Οἱ ἀρχὲς καὶ οἱ ἀξίες τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς μόνης ἀληθινῆς θεϊκῆς ἀποκαλύψεως, ἔπαυσαν νὰ ἐπιδροῦν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἐξημερώνουν καὶ νὰ ἐξυψώνουν τὰ ἤθη τῶν λαῶν, νὰ ὁδηγοῦν στὴν ἀγάπη, τὴν ταπείνωση, τὴν ὀλιγάρκεια, τὴν καταλλαγή, τὴν συμφιλίωση, τὴν εἰρήνη. Ὁ ἀθεϊσμὸς μὲ τὸν συμπαροματρτοῦντα ὑλισμὸ ἀγρίεψαν τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἔστρεψαν ἐγωϊστικὰ στὴν ἀπόλαυση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, στὴ σαρκολατρεία καὶ ἡδονοθηρία, στὸν ἀθέμιτο πλουτισμὸ καὶ στὴν ἐκμετάλλευση τῶν πτωχῶν καὶ ἀδυνάτων. Ἡ ἀπόκτηση χρημάτων καὶ ἡ ὑλικὴ εὐημερία, τὸ ὑλικὸ κέρδος καὶ ἡ κοσμικὴ δύναμη καὶ ἐξουσία, θεωρήθηκαν ὡς οἱ ἀπόλυτες ἀξίες τῆς ζωῆς, ὄχι μόνο στὰ φιλελεύθερα καπιταλιστικὰ συστήματα, ἀλλὰ καὶ στὰ ἀνταγωνιστικά τους σοσιαλιστικὰ συστήματα τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς σοσιαλδημοκρατίας. Ὁ ἀσκητικὸς Χριστιανισμὸς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὑποχώρησε μπροστὰ στὸν ἐγωκεντρικὸ καὶ γεωκεντρικὸ Παπισμὸ καὶ τὸν ἐκκοσμικευμένο ἀμόναχο καὶ πλουτομανῆ Προτεσταντισμό. Ὁ ἀσκητὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ παρεχώρησε τὴν θέση του στὸν ἔμπορο, τὸν ἐπιχειρηματία, τὸν ἐπιστήμονα. Ὁ Homo Oeconomicus ἔβαλε στὸ πε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Οὔτε αὐτὴν τὴν φορὰν συνεκλήθη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου!

Ο ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΚΥΡΩΝΕΙ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΙΚΗΝ ΠΡΑΞΙΝ;

Ἡ διγλωσσία τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου κατὰ τὴν συγκέντρωσιν εἰς Φανάριον Μητροπολιτῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος καὶ Ἐπισκόπων τοῦ Οἰκ. Θρόνου ἀπεκάλυψε πῶς ἡ παπικὴ θεολογία ἔχει ἐμποτίση τὴν Πατριαρχικὴν νοοτροπίαν, ἀλλοιώνουσα τὴν ἔννοιαν τοῦ Συνοδικοῦ Συστήματος. Οἱ προσελθόντες Ἐπίσκοποι εἶχον διακοσμητικὸν ρόλον. Ἡ συνετὴ στάσις τοῦ Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν ὡδήγησε τὸν Πατριάρχην εἰς ἐσφαλμένας κινήσεις, αἱ ὁποῖαι πλήττουν τὴν ἀξιοπιστίαν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου.

Μεγάλος καὶ ἐκτενὴς λόγος ἔγινεν εἰς τὰ ἔντυπα καὶ διαδικτυακὰ πρακτορεῖα ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων διὰ τὴν πρόσκλησιν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος εἰς τὸ Φανάρι ἀπὸ 29 Αὐγούστου ἕως 2 Σεπτεμβρίου. Ἀνεγνώσαμεν ἀθεμελίωτους ἰσχυρισμούς, ὅπως ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ fanarion.blogspot.gr καὶ ἀνεδημοσιεύθησαν εἰς τὸ agioritikovima τῆς 28ης Αὐγούστου ἐ.ἔ.: «…Ὁ Οἰκουμενικός μας Πατριάρχης μὲ τὴν κίνηση αὐτή, νὰ στείλει δηλαδὴ τὴν ἐπιστολή, δείχνει στὴν οὐσία τὴν ἀγάπη πρὸς τὶς Μητροπόλεις τῶν Νέων Χωρῶν καὶ ὡς ἄξιος συνεχιστὴς τῆς ἀδιαίρετης ἑνότητας, τοῦ «ἵνα ὦσιν ἕν», ἀγκαλιάζει τὰ πνευματικά του παιδιά στὴν κοινὴ σύναξη καὶ ἑορτή, μία ἑορτὴ συμβολικὴ καθὼς τὴν 1η Σεπτεμβρίου ἀρχίζει τὸ νέο ἐκκλησιαστικὸ ἔτος… Ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἔχει κρυφὰ καὶ κρυπτογραφημένα σημεῖα, οὔτε ἐγκυμονεῖ κινδύνους γιὰ τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας… Ἡ συλλογικότητα ποὺ μὲ ἐκκλησιαστικοὺς Ὅρους μεταφράζεται σὲ συνοδικότητα, ἀποτελεῖ ὕψιστη ἐνέργεια σεβασμοῦ τοῦ Φαναρίου πρὸς τὶς ἄλλες Μητροπόλεις καὶ λήψης κοινῶν ἀποφάσεων μέσα ἀπὸ τὸ θεσμὸ τῆς συζήτησης καὶ ὄχι τῆς ἐπιβολῆς. Ἐμεῖς ὑπάρχουμε πνευματικὰ χάρη στὴν ἀκτινοβολία τῆς πνευματικῆς του δόξας (!) καὶ τοῦ αἰώνιου μυσταγωγικοῦ του πλούτου ποὺ μόνο χαρὰ δημιουργεῖ στὶς ψυχές μας καὶ εὐφραίνει τὶς καρδιές μας. Τὸ δικαίωμα τῆς σύγκλησης αὐτῆς τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων Χωρῶν στὸ Φανάρι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀρχῆς τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους εἶναι λογικὸ καὶ θεμελιωμένο. Ἀπορρέει δὲ ἀπὸ τὴν Πατριαρχικὴ Συνοδικὴ Πράξη τοῦ 1928 σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ Παναγιώτατος ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ καλέσει τοὺς ἐν λόγῳ Ἱεράρχες…» ἀλλὰ καὶ εἰς θολὰς διαδικτυακάς σελίδας μὲ αὐτοαναιρουμένην καὶ δίψυχον στάσιν ἔναντι τῶν παλινωδιῶν τοῦ Πατριαρχείου ἐγράφη «…Τὸ σημαντικὸ εἶναι ὅτι γιὰ πρώτη φορά οἱ ἱεράρχες τοῦ Θρόνου -μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ ἱεράρχες τῶν Νέων Χωρῶν- προσκαλοῦνται γιὰ νὰ συζητήσουν σοβαρὰ θέματα. Ὄχι γιὰ νὰ παραστοῦν σὲ δεξιώσεις καὶ συλλείτουργα…».

Διατάραξις τῆς ἑνότητος

Διὰ τὴν διαφύλαξιν ποίας ἑνότητος γίνεται λόγος; Ἐνῷ μέχρι σήμερον τὰ πράγματα εἶχαν καλῶς ἡ κίνησις αὐτὴ τοῦ Πατριάρχου δὲν ὁδηγεῖ εἰς σύγκρουσιν; Ὁ Οἰκ. Πατριάρχης ἐκ τῶν πραγμάτων εἶναι ἀπολύτως ὑπεύθυνος ποὺ ἐμπλέκει τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον εἰς κλυδωνισμοὺς καὶ ἀναταράσσει τάς ἕως τώρα σχέσεις του μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν. Ἀντὶ νὰ ὑπηρετῆται ἡ ἑνότης ὑπηρετεῖται ἡ διάσπασις, διότι ὄχι μόνον διαταράσσει τάς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ προκαλεῖ ἀναστάτωσιν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐφόσον κατά τὴν ἐπομένην Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας θὰ ὑπάρχουν δύο κατηγορίαι Μητροπολιτῶν… Παράλληλα δὲν ἀπορρέει ἀπὸ πουθενὰ τὸ δικαίωμα προσκλήσεως, ἐφόσον τὸ μόνον τὸ ὁποῖον διετήρησεν ἡ Πατριαρχικὴ Πρᾶξις εἶναι τὸ ἔκκλητον καὶ ἡ μνημόνευσις, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ ἐντελῶς ἀντικανονικῶς. Ἡ διατάραξις τῆς ἑνότητος βαραίνει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν Οἰκ. Πατριάρχην, ὁ ὁποῖος μὲ τὰς κινήσεις αὐτάς θέτει καὶ τὸν θεσμὸν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου εἰς κίνδυνον, ὅπως θὰ ἐξηγήσωμεν.

Καινοφανὴς θεσμός!

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τέτοια κείμενα ἐκυκλοφόρησαν προκειμένου νὰ προπαγανδίσουν ὡς ὀρθὴν τὴν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν: «μὲ ποιὸ θράσος ζητᾶτε τὴν κατάργηση τῶν θρησκευτικῶν, τῆς προσευχῆς, τοῦ ἐκκλησιασμοῦ;»

ΔΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ἴσως φοράν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος παρεδέχθη ὅτι ὑπερέβη τὰ ὅρια τοῦ κηρύγματος, διότι τὸ ἀπαιτοῦν αἱ διαμορφωθεῖσαι συνθῆκαι. Ἡ Χώρα ἐν μέσῳ μεγάλων δυσκολιῶν πορεύεται πρὸς τάς ἐκλογάς καὶ ὁ Μακαριώτατος ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν κόσμον νὰ ἀναλογισθῇ ἂν ἀγαπᾶ περισσότερον τὴν πατρίδα ἢ τὸ κόμμα. Αἱ δηλώσεις αὐταὶ τοῦ Μακαριωτάτου ὀφείλονται εἰς τὴν ἐσχάτως τηρηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Κουράκη στάσιν διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τὰ σχολεῖα, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ προστατεύεται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, ἀμφισβητεῖται συνεχῶς. Ἐν ὄψει τῶν ἐκλογῶν ὁ Μακαριώτατος ζητεῖ ἀπὸ τὰ κόμματα νὰ διευκρινήσουν μὲ ρητὸν τρόπον τὴν θέσιν των σχετικῶς μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Συμφώνως πρὸς τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τῆς 24ης Αὐγούστου 2015:

«"Τὰ κόμματα χρειάζεται νὰ ξεκαθαρίσουν τὴ θέση τους ἀπέναντι στὴν Ἐκκλησία" τόνισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος κατὰ τὸ κήρυγμά του ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ στὸ Θέρμο Αἰτωλοακαρνανίας, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία τιμᾶ τὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ.

Τὸ μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας τέλεσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἐνῶ συλλειτούργησαν οἱ Μητροπολίτες Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος, Πατρῶν κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Μητροπολίτης Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶς...

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στὸν θεῖο λόγο του ἀνέφερε πὼς ἡ Ἐκκλησία τιμᾶ τὴν μνήμη τῶν Ἁγίων, ἀφενὸς γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσουμε καὶ ἀφετέρου γιὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Σχόλιον εἰς τήν «οἰκολογικήν» ἐγκύκλιον τοῦ «Πάπα» Φραγκίσκου

Τό Γραφεῖον ἐπί τῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκειῶν τῆς Ἱ.Μ. Πειραιῶς ἐξέδωσε τήν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν – σχόλιον εἰς τήν «οἰκολογικήν» ἐγκύκλιον τοῦ «Πάπα» Φραγκίσκου:

«Δὲν ἀμφιβάλλουμε ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητας σήμερα εἶναι καὶ ἡ ἀλόγιστη καταστροφὴ τοῦ περιβάλλοντος. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ παρουσιάσουμε λεπτομερῶς ἐδῶ τὸ μέγα εὖρος τοῦ προβλήματος, ἀλλὰ μποροῦμε νὰ τονίσουμε πὼς ἡ ἐπιβίωσή μας στὸν, εὐλογημένο ἀπὸ τὸ Θεὸ Δημιουργό μας, πλανήτη Γῆ, εἶναι ὁριακή!

Παρατηροῦμε μὲ ἐνδιαφέρον ὅτι ὑπάρχει μία παγκόσμια ἀνησυχία γιὰ τὴν οἰκολογικὴ καταστροφή, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται μὲ συγκεκριμένους τρόπους ἀντίδρασης ἀπὸ εὐαισθητοποιημένα «οἰκολογικὰ» πρόσωπα καὶ ὁμάδες. Μόνο ποὺ οἱ ὅποιες ἀντιδράσεις τους ἀπευθύνονται σὲ «ὦτα μὴ ἀκουόντων». Οἱ ἰσχυροί τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ πλανήτη ἀγνοοῦν τὶς κραυγὲς ἀγωνίας καὶ ἀκολουθοῦν τὸ «δρόμο τῆς ἀνάπτυξης», ὁ ὁποῖος περνᾶ πάνω ἀπὸ τὸ σεβασμὸ τοῦ περιβάλλοντος καὶ τὸν συνθλίβει.

Μία ἰσχυρὴ φωνὴ γιὰ τὴ διάσωση τοῦ περιβάλλοντος εἶναι καὶ αὐτὴ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου.

Ἐσχάτως ὅμως, ὁ διακατέχων τὸ πρεσβυγενὲς Πατριαρχεῖο τῆς Δύσεως, ἐξέδωσε σχετικὴ ἐγκύκλιο. Ὁ λόγος, λοιπόν, γιὰ τὴν παρουσίαση στὶς 18 Ἰουνίου ἐ.ἔ. «"οἰκολογικῆς" Ἐγκυκλίου τοῦ πάπα Φραγκίσκου. Ὁ τίτλος τῆς ἐγκυκλίου: "Δοξασμένος νὰ' σαι (Laudato Si), γιὰ τὴν φροντίδα τοῦ κοινοῦ μας σπιτιοῦ"» (Ἐφημ. ΚΑΘΟΛΙΚΗ, φύλ.155, 30-6-2015). Διαβάζουμε ἐπίσης πὼς «Τὴν παρουσίαση ἔκαναν: ἐκπροσωπώντας τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ὁ Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας, ὁ Καρδινάλιος Kodwo Appiah Turkson, Πρό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ Παύλειος λόγος ποὺ ἀναιρεῖ τὴν κακοδοξίαν τοῦ Παπικοῦ ἐξουσιαστικοῦ πρωτείου

Τοῦ ***Β. Χαραλάμπους****, θεολόγου*

Οἱ Παπικοί, γιὰ νὰ στηρίξουν τὸ ἐξουσιαστικὸ πρωτεῖο, σκοπίμως παραγνωρίζουν τὸ λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «Λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑστερηκέναι τῶν ὑπερλίαν ἀποστόλων» (Β΄ Κορ. 11,5), ὁ ὁποῖος ἀναιρεῖ τὴν κακοδοξία τοῦ Παπικοῦ ἐξουσιαστικοῦ πρωτείου.

Ἡ Παπικὴ ἔγνοια γιὰ διατήρηση τῆς κακοδοξίας τοῦ Παπικοῦ ἐξουσιαστικοῦ πρωτείου, οὐδὲ ἐπ' ἐλάχιστο ἔχει μειωθεῖ. Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ἀναφέρει πὼς «εἶναι φῶς φανάρι ὅτι τὸν ἐνδιαφέρει νὰ ἀναγνωρίσουν οἱ Ὀρθόδοξοι κεφαλὴν τὸν Πάπα καὶ τίποτε περισσότερο».

Δὲν εἶναι λίγοι οἱ Παπικοὶ ποὺ προβληματίζονται τόσο γιὰ τὸ Παπικὸ ἐξουσιαστικὸ πρωτεῖο, ὅσο καὶ γιὰ τὸ Παπικὸ ἀλάθητο. Δὲν εἶναι λίγοι οἱ Παπικοὶ ποὺ καταλαβαίνουν ὅτι μὲ τὸ Παπικὸ ἐξουσιαστικὸ πρωτεῖο, παραβιάζεται πρωτίστως ἡ Συνοδικότητα. Δυστυχῶς δολίως προσπαθοῦν οἱ Παπικοὶ νὰ καταστήσουν τὴν Σύνοδο, τὸν ἀρχέγονο τοῦτο θεσμό, συμβουλευτικὸ σῶμα τοῦ Πάπα.

Ὁ Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ Παῦλος Μπαγιεστέρ, πρώην φραγκισκανὸς μοναχὸς Ἰσπανικῆς καταγωγῆς, σὲ φραγκισκανὸ μοναστήρι στὴ Βόρεια Ἰσπανία, ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὴ περίπτωση σοβαρὰ προβληματισθέντος γιὰ τὸ Παπικὸ ἐξουσιαστικὸ πρωτεῖο, ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπιστροφή του στὴν Ἐκκλησία.

Τὸ διάταγμα τοῦ Sancti Oficii στὶς 21 Ἰανουαρίου 1647 ποὺ ἀπέστειλε ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος ὁ Ι΄ εἶχε καταστεῖ ἡ ἀρχικὴ αἰτία γιὰ προβληματισμὸ καὶ μετέπειτα ἐπιστροφὴ στὴν Μία Ἁγία Ἐκκλησία, τοῦ τότε φραγκισκανοῦ μοναχοῦ μετέπειτα Ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Σεβ. Ἀρχ. Κρήτης: «Ἀναγκαῖος σήμερα ὁ ἁπλὸς γάμος».** Σελ. 4
- **Τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας εἰς Ὀρχομενόν.** *Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Νεκταρίου Ζιόμπολα.* Σελ. 6
- **Σεβ.Μητρ. Κονίτσης: «Ἡ Χειμάρρα ἦταν, εἶναι καὶ θὰ παραμείνει Ἑλληνική».** Σελ. 8
- **Τὸ Ἰσλὰμ ἀπειλεῖ τὴν Ἑλλάδα λόγῳ ἐσφαλμένων χειρισμῶν.** Σελ. 8
- **Συνομιλίαι τοῦ Μακ. Πατρ. Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Μακ. Πατρ. Ρωσίας.** Σελ. 8

Ἀναγνώρισις ἁμαρτωλῶν δικαιωμάτων;

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΖΟΥΝ μερικοὶ ἀρχιερεῖς μὲ τὶς ἀντιλήψεις τους γιὰ τὸ χριστιανικὸ ἦθος, τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνες. Προσπαθοῦν νὰ ἀλλοιώσουν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς πίστεώς μας. Θέλουν νὰ γίνονται ἀρεστοὶ στοὺς ἄπιστους καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν κοσμικὴ δόξα. Ἀδιαφοροῦν ἐὰν γίνονται σκανδαλοποιοί, γιατί τοὺς σκανδαλιζόμενους τοὺς θεωροῦν περιορισμένης ἀντίληψης καὶ ἀνόητους θρησκόληπτους.

Ἕνα κροῦσμα αὐτῆς τῆς νοοτροπίας συνέβη πρόσφατα, ὅταν γνωστὸς καὶ μὲ μεγάλο ὄνομα ἀρχιερέας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰσηγήθηκε στὴν εἰδικὴ ἐπιτροπή, ποὺ προετοιμάζει τὴ Μεγάλη Σύνοδο τῶν Ὀρθοδόξων καὶ θὰ συγκληθεῖ τὸ 2016 στὴν Κωνσταντινούπολη, νὰ γίνει λόγος γιὰ «τὰ δικαιώματα τῶν σεξουαλικῶν μειονοτήτων καὶ πρέπει νὰ προστατεύονται ἀπὸ κάθε εἴδους διάκριση καὶ ἀπὸ ἄδικους διωγμούς». Δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ τοὺς ταπεινώνουμε.

Ἄραγε μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νὰ ὑπερασπιστεῖ τοὺς ὁμοφυλοφίλους; Μπορεῖ νὰ τοὺς δεχτεῖ χωρὶς νὰ τοὺς ἐλέγξει γιὰ τὸ βδελυρὸ ἁμάρτημά τους; Προφανῶς ὄχι. Καὶ ἂς ὑποστηρίζει τὸ ἀντίθετο ὁ συγκεκριμένος ἀρχιερέας. Ἡ φιλησυχία εἶναι ἁμαρτία καὶ πρέπει νὰ καταπολεμᾶται. Διαφορετικὰ δὲν μποροῦμε νὰ μιλᾶμε γιὰ πνευματικὴ ζωή. Ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καταδικάζει καὶ τὴν ἁπλῆ ἐπιθυμία τῆς σαρκικῆς ἡδονῆς, ἐμεῖς μποροῦμε νὰ μιλᾶμε γιὰ ὁμοφυλοφίλους ποὺ πρέπει νὰ συνυπάρχουν μὲ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ νὰ γίνονται δεκτοὶ ὡς καλοὶ καὶ ἀθῷοι;

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ὑπερασπίζεται τὰ ἁμαρτωλὰ δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων, ὅπως κάνουν οἱ πολιτικοὶ μὲ τὶς διάφορες νομοθετικὲς ρυθμίσεις. Ἀγαπάει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἀναγνωρίζει ὅμως τὰ ἁμαρτωλά τους δικαιώματα. Δὲν καλύπτει τὴν ἁμαρτία, οὔτε καὶ τὴ θεωρεῖ φυσιολογικὴ πράξη.

Τί θέλουν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ νεωτεριστὲς ἀρχιερεῖς; Τί μᾶς συμβουλεύουν; Νὰ κλείσουμε τὰ μάτια μας μπροστὰ στὶς ἁμαρτίες τῶν ὁμοφυλοφίλων, γιὰ νὰ φανοῦμε ὅτι βρισκόμαστε κι ἐμεῖς στὸ πνεῦμα τῆς σύγχρονης ἐποχῆς; Νὰ προσαρμόσουμε ἀνάλογα τούς κανόνες τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς; Νὰ γίνουμε παπικοὶ καὶ προτεστάντες, νὰ ἐκκοσμικευθοῦμε καὶ νὰ ἀρνηθοῦμε αὐτὰ ποὺ μᾶς ἔχουν διδάξει οἱ ἅγιοι Πατέρες; Οἱ ἴδιοι αὐτὰ τὰ ἔχουν δεχτεῖ γι' αὐτὸ καὶ μοιάζουν σὰν τοὺς σκοτεινοὺς φάρους, ποὺ δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτα. Ἡ κοσμικὴ τους σοφία δὲν ἔχει καμιὰ ἀξία, ἀφοῦ λείπει ἡ ἐμπειρία τῆς πνευματικῆς ζωῆς ποὺ δὲν προσφέρεται στὰ πανεπιστήμια, ἀλλὰ μόνο μέσα στὴν Ἐκκλησία, μὲ τὴν ἀκριβῆ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Οἱ συγκεκριμένοι ἀρχιερεῖς, ἐὰν παραμείνουν στὶς θέσεις τῶν ἐπισήμων ἐκπροσώπων τῶν διαφόρων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, σίγουρα θὰ ἐπιδιώξουν καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπαράδεκτα, προκειμένου νὰ ἀλλάξουν ὅ,τι ἐμποδίζει τοὺς κοσμικοὺς ἀνθρώπους. Ἐλπίζουμε ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψει ὁ καλὸς Θεὸς νὰ συμβοῦν ἀντιχριστιανικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα θὰ προκαλέσουν μεγάλη ἀναστάτωση καὶ ἡ Μεγάλη Σύνοδος τῶν Ὀρθοδόξων θὰ ἀποδειχτεῖ πολὺ μικρὴ καὶ χωρὶς καμιὰ πνευματικὴ ἀξία.

Πάλιν Ἡρωδιὰς μένεται

Ὅπως ἀνακοινώθηκε στίς 20 Σεπτεμβρίου ἡ Πατρίδα μας ὁδηγεῖται γιά δεύτερη φορά μέσα σέ ἕνα χρόνο σέ κοινοβουλευτικές ἐκλογές. Οἱ πολιτικές καί οἰκονομικές ἐξελίξεις τῶν τελευταίων μηνῶν ἐπιδείνωσαν τήν ἑλληνική οἰκονομία, ἡ ὁποία βρίσκεται πλέον στά πρόθυρα τῆς ὁλοκληρωτικῆς καταστροφῆς. Ἡ Δύση, ἀφοῦ ἄλωσε ἐπί δύο αἰῶνες πνευματικά καί πολιτιστικά τήν Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα, τήν ὁδηγεῖ τώρα καί στήν οἰκονομική της ἐξαθλίωση, ἔχοντάς την ὑπερδανείσει δόλια μέ τεράστια χρηματικά ποσά τριάντα χρόνια τώρα, ἀλλά σήμερα ἀδυνατεῖ νά ἀνταποκριθεῖ στίς ὑποχρεώσεις της· ἀποτέλεσμα αὐτοῦ εἶναι νά ὁδηγηθοῦμε σύντομα στό ξεπούλημα τοῦ πλούσιου ὀρυκτοῦ μας πλούτου καί νά διακινδυνεύουμε τήν ἐδαφική μας ἀκεραιότητα. Γιά τόν λόγο αὐτό εἶναι ἀνάγκη νά ἐκλέξουμε κόμματα πού θά μπορέσουν νά καταγγείλουν μέ σθένος τά σκοτεινά σχέδια τῶν ἀνθρώπων πού ἐπιβουλεύονται τήν Πατρίδα μας. Ἡ ἐπιλογή τῶν ἀθέων στίς προηγούμενες ἐκλογές ἀποδείχθηκε ἐπικίνδυνη καί καταστροφική. Τά ἀστικά δῆθεν παραδοσιακά κόμματα ἀντί νά ἐμπνέονται ἀπό τά ἤθη τῆς Ὀρθοδόξου πίστεώς μας ἔχουν ἀποδειχθεῖ γνήσιοι ἐκφραστές τοῦ ἀθεϊστικοῦ καί ὑλιστικοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἐκλογή νέων ἀνθρώπων καθαρῶν, ἀφιλάργυρων, πού ἀγαποῦν τήν Πατρίδα μας, τήν Πίστη μας καί τήν Ἀλήθεια, πού δέν ἔχουν σχέση μέ μασωνικές στοές καί σκοτεινά κέντρα καί θά μπορέσουν νά σηκώσουν μέ αὐτοθυσία τό βάρος γιά τήν Ἀνάσταση τῆς Χώρας μας πνευματικά καί ὑλικά εἶναι ἐπιτακτική ἀνάγκη.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ Τῆ Ὀρθοδόξου Τύπου

Ὁ «σπερματικὸς Λόγος» Ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία ὡς προπαιδεία εἰς τὸν χριστιανισμόν

Γράφει ὁ ***κ. Χρῆστος Νικολόπουλος****, Θεολόγος - Βυζαντινολόγος*

(3ον)

Ἡ 'Ἀπολογία' τοῦ Σωκράτη (470-399 π.Χ.) ὑπῆρξε λαμπρὸ δεῖγμα τοῦ 'σπερματικοῦ Λόγου'. Ἀρκοῦν κάποιες φράσεις ἀπὸ ἡν 'Ἀπολογία' του γιὰ νὰ μᾶς δείξει πόσο κοντὰ βρέθηκε ὁ Σωκράτης στὶς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου. «Πῶς ἐσύ, ἀγαπητέ μου, ὄντας Ἀθηναῖος πολίτης τῆς πιὸ μεγάλης καὶ τῆς πιὸ φημισμένης γιὰ τὴ σοφία της καὶ τὴ δύναμή της πόλης, δὲν ντρέπεσαι νὰ φροντίζεις γιὰ τὰ χρήματα, πῶς θὰ ἀποκτήσεις περισσότερα, καὶ γιὰ τὴ δόξα καὶ τὶς τιμές, καὶ νὰ μὴ ἐνδιαφέρεσαι οὔτε νὰ νοιάζεσαι γιὰ τὴ φρόνηση καὶ τὴν

Γεγονότα και Σχόλια

«Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ»

ΣΤΙΣ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἑορτάζει λαμπρὰ τὸ Γενέσιο τῆς Θεοτόκου ἐκ στείρων γεροντικῶν λαγόνων. Πρόκειται γιὰ μία πανάρχαια θεομητορικὴ ἑορτή, ἡ ὁποία εἰσῆλθε στὸν ἑορτολογικὸ ἐνιαυτό, ὡς σημαντικὸς σταθμὸς πνευματικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ τῶν πιστῶν. Κι' αὐτὸ διότι ἡ συμβολὴ τῆς Θεομήτορος στὴν ὑλοποίηση τοῦ θείου σχεδίου γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, ὑπῆρξε καθοριστική. Ἡ Ἴδια ἀξιώθηκε νὰ γίνει τὸ τιμιότατο καὶ καθαρότατο δοχεῖο, ὥστε νὰ κρατήσει στὰ πάναγνα σπλάγχνα Της τὸν «ἀχώρητον παντί», τὸ πῦρ τῆς Θεότητος. Νὰ κυοφορήσει καὶ νὰ γίνει μητέρα καὶ τροφὸς τοῦ Θεοῦ! Νὰ γίνει ἡ νοητὴ γέφυρα, ἡ ὁποία ἔνωσε τὴν γῆ μὲ τὸν οὐρανό, τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα κιόλας χρόνια καθιέρωσε τὴν κατηγορία τῶν Θεομητορικῶν Ἑορτῶν πρὸς τιμήν Της. Μία ἀπὸ αὐτὲς εἶναι καὶ τὸ Γενέσιό Της. Γιορτάζουμε, εὐφραινόμαστε καὶ μακαρίζουμε τὴν Παναγία μας αὐτὴ τὴν ἁγία ἡμέρα. Κατὰ τὸν ἱερὸ ὑμνογράφο: «Ἀγάλλονται τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης σήμερον ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη Θεοκυῆτορ Μαρία», διότι πραγματοποιήθηκε ἡ ἐκπλήρωση «τῆς θείας οἰκονομίας, δι' ἧς ἀνεπλάσθημεν οἱ γηγενεῖς καὶ ἀνεκαινίσθημεν ἐκ τῆς φθορᾶς πρὸς ζωὴν τὴν ἄληκτον». Καλούμαστε οἱ πιστοὶ νὰ τιμήσουμε καὶ ἐφέτος τὴν Παναγία μας, ἀνυμνῶντας Την καὶ παρακαλώντας Την μὲ τὰ ἀνυπέρβλητα λόγια του Ἀκαθίστου Ὕμνου: «Ὦ πανύμνητε Μῆτερ, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων ἁγίων ἁγιώτατον Λόγον, δεξαμένη τὴν νῦν προσφοράν, ἀπὸ πάσης ρῦσαι συμφορᾶς ἅπαντας». Ἔχουμε ἀπόλυτη ἀνάγκη τὴν ἐξ οὐρανοῦ ἀρωγή Της, ὡς πρόσωπα, ὡς κοινωνία, ὡς ἔθνος, ὡς οἰκουμένη!

Ἡ ὀφειλομένη τιμὴ εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ οἱ ἑτερόδοξοι

ΕΠΙ ΤΗ εὐκαιρίᾳ τῆς μεγάλης θεομητορικῆς ἑορτῆς τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπισημάνουμε τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας τιμᾶ, ὅπως ταιριάζει, τὴν Θεομήτορα, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἑτεροδοξία, ἡ ὁποία ἔχει περιπέσει σὲ πλάνες σχετικὰ (καὶ) μὲ τὴν, ἀγιογραφικὰ θεμελιωμένη, ὀφειλόμενη τιμὴ στὸ πρόσωπο τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου μας. Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι τιμοῦμε καὶ μακαρίζουμε τὴν Ἀειπάρθενο, ὅπως προεῖπε ἡ Ἴδια κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό Της: «Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαὶ» (Λουκ.1,48). Τὴν μακαρίζουμε, τὴν τιμᾶμε, τὴν ὑμνοῦμε καὶ τὴν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὑπέρτατη συμβολή Της στὸ ἔργο τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεώς μας. Τὴν παρακαλοῦμε, «ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν» νὰ δέεται στὸν Υἱό Της καὶ νὰ μᾶς σκεπάζει μὲ τὴ χάρη Της. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ στὶς αἱρέσεις. Ὁ παπισμὸς ἀναβίωσε τὴν ἀρχαία αἵρεση τῆς «μαριολατρίας», φθάνοντας σὲ ὑπερβολὲς τιμῆς, ὥστε νὰ θεωρεῖται καὶ νὰ λατρεύεται ὡς Θεός, καταπατώντας τὴν ἀρχέγονη παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Μάλιστα μὲ τὴν Α΄ Βατικάνεια Σύνοδο (1870) θέσπισε τὸ δόγμα περὶ τῆς «Ἀσπίλου Συλλήψεως τῆς Θεοτόκου», ὁ ὁποῖα ἀνατρέπει τὸ δόγμα περὶ σωτηρίας τοῦ κόσμου. Τὰ πνευματικὰ ἀποπαίδια τοῦ παπισμοῦ, οἱ προτεστάντες, θέλοντας νὰ «ὑπερασπίσουν» τὴν λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀπαγκιστρωθοῦν ἀπὸ τὴν παπικὴ «μαριολατρία» ἔφθασαν στὸ ἄλλο ἄκρο: νὰ μὴ ἀποδίδουν καμιὰ τιμὴ στὴ Θεοτόκο! Νὰ τὴν θεωροῦν ὡς ἁπλὴ γυναίκα καὶ μάλιστα νὰ διδάσκουν πῶς, μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Κυρίου, «ἔζησε τὴ ζωή» της, παντρεύτηκε τὸν Ἰωσὴφ καὶ ἔκαμε καὶ ἄλλα παιδιά! Ἂς μὴ λησμονοῦμε πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι πλάνες, τὶς ὁποῖες ὑπαγορεύει ὁ «πατὴρ τοῦ ψεύδους» διάβολος, προκειμένου νὰ μᾶς ξεστρατίσει ἀπὸ τὴν «ὑγιαίνουσα πίστη» μας! Προσοχή!

Οἱ σύγχρονοι Κοζανῖται ἀποποιοῦν ὡς εὐεργέτην των τὸν μακαριστὸν Αὐγουστῖνον!

Ο ΜΕΓΑΣ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος εἶχε γράψει πὼς «πάντες οἱ θέλοντες ζῆν εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται» (Β΄Τιμ.3,12). Καὶ δὲν διώχνονται μόνο ἐνόσῳ ζοῦν, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον! Οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους ἐπιδιώκουν νὰ σβήσουν ἀκόμη καὶ τὴ μνήμη τους! Ὁ λόγος γιὰ τὸν μακαριστὸ Γέροντα Ἐπίσκοπο π. Αὐγουστῖνο Καντιώτη, ὁ ὁποῖος ἀναδείχτηκε, μὲ τοὺς πτάνιους ἀγῶνες του, σύγχρονος στῦλος τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ὁμολογητὴς ἐφάμιλλος τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποὺ στὰ ζοφερὰ χρόνια τῆς κατοχῆς ἔσωσε χιλιάδες ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν θάνατο, μὲ τὰ περίφημα συσσίτια, κυρίως στὴν Κοζάνη. Ὅμως οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων, ποὺ εἶχε σώσει ὁ φλογερὸς Ἱεροκήρυκας, τὸν τιμᾶνε σήμερα; Δυστυχῶς ὄχι! Πρόσφατα, μὲ χρήματα τῆς Ε.Ε. καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου, ἐκδόθηκε τόμος γιὰ τοὺς εὐεργέτες τῆς Κοζάνης. Ὅλοι ὅσοι ὑπῆρξαν ἢ νομίζουν κάποιοι ὅτι ὑπῆρξαν, εὐεργέτες της, εἶναι καταχωρημένοι, μὲ μία ἐξαίρεση: τὸν π. Αὐγουστῖνο Καντιώτη! Πρωτεργάτης αὐτῆς τῆς «παράληψης» ὁ γνωστὸς πολιτικὸς παράγων τῆς περιοχῆς καὶ στέλεχος τοῦ ΠΑΣΟΚ κ. Πάρης Κοκουλόπουλος, ὅπως ἀναφέρει σὲ σχόλιό του τὸ ἱστολόγιο «Ὁμολογία». Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν μειώνει βεβαίως τὸν μακαριστὸ ἅγιο Γέροντα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶναι γραμμένο ἀνεξίπνλα στοὺς οὐράνιους δέλτους, ἀλλὰ φανερώνει τὴν ἀπύθμενη κακότητα τῶν ἐκκλησιομάχων, ἡ ὁποία φτάνει σὲ ἀκραῖες ὑπερβολές, σὰν καὶ τὴν προαναφερόμενη!

Ἐξαγωγὴ σκύλων διὰ τὰς «ἀνάγκας» τῶν κτηνοβατῶν!

Η ΠΑΡΑΚΑΤΩ εἴδηση μᾶς γέμισε ἀπὸ ἀηδία, ἀλλὰ καὶ προβληματισμό. Οἱ «ἀφέντες τῆς Εὐρώπης» Γερμανοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ αἷμα μας, γιὰ τὰ δανεικά, ποὺ τοὺς ζητᾶμε ταπεινωτικά, μᾶς ἁρπάζουν καὶ τὰ ζῶα μας. Καὶ ξέρετε γιατί; Νὰ τὰ μεταπωλήσουν στοὺς χιλιάδες κτηνοβάτες, οἱ ὁποῖοι πληθύνονται μὲ γεωμετρικὴ πρόοδο στὴ χώρα τους! «Μαζεύουν ἀδέσποτα ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ τὰ στέλνουν στὴ Γερμανία. Περίπου 500 εὐρὼ ἡ τιμὴ κάθε σκυλιοῦ. Ἀκούγεται ἀρρωστημένο ὅμως συμβαίνει γύρω μας, χωρὶς πολλοὶ νὰ μποροῦμε νὰ πιστέψουμε τὸ ποῦ μπορεῖ νὰ φτάσει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Ἕνα φαινόμενο ποὺ ὅλο ἕνα καὶ δυναμώνει στὴ χώρα μας πρὸς ὄφελος τῆς Γερμανίας. Στὴν ἐν λόγῳ εὐρωπαϊκὴ χώρα οἱ κτηνοβάτες ἔχουν οἴκους ἀναφορᾶς, ἀφοῦ ἡ ἐρωτικὴ συνεύρεση μὲ σκύλους δὲν ἀποτελεῖ πρωτοφανῆ δραστηριότητα. […] Μία πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεση κυκλώματος ἐμπορίας ἀδέσποτων σκύλων - μετὰ ἀπὸ σαφεῖς καταγγελίες - διερευνοῦν οἱ τοπικὲς ἀρχές, μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ Περιφέρεια Δυτικῆς Ἑλλάδος» (Ἱστολ. Τρομακτικό)! Φοβερὸ καὶ τρομερὸ νὰ συλλάβει κανεὶς τήν, χωρὶς σταματηρμό, κατάπτωση τοῦ ἀμετανόητου ἁμαρτωλοῦ! Τὰ δυστυχισμένα ἄλογα τετράποδα γίνονται τὰ μεγάλα θύματα τῶν ἔλλογων δίποδων! Ἡ ἁμαρτία ἔχει φτάσει στὸ ἀπροχώρητο. Ἡ «πολιτισμένη» Εὐρώπη πρωτοστατεῖ σὲ αὐτὴ τὴν πρωτόγνωρη γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία κατάσταση. Σὲ αὐτὴ τὴν Εὐρώπη μᾶς θέλουν οἱ πολιτικοί μας νὰ «ἀνήκουμε»!

Ὁ Πάπας ἐθεοποίησε τὸν Ἑωσφόρον;

ΣΑΣ ΜΕΤΑΦΕΡΟΥΜΕ μία ἀπίστευτη εἴδηση, τὴν ὁποία δημοσιοποίησε ὁ γνωστὸς ἀγωνιστὴς δημοσιογράφος κ. Ν. Χειλαδάκης. Ὁ πάπας Φραγκίσκος ἀνακήρυξε, μὲ ἐγκύκλιό του, Θεὸ τὸν Ἑωσφόρο! «Τὸν ἐρχόμενο Σεπτέμβριο ὁ Πάπας τῆς Ρώμης ἀναμένεται νὰ ἀνακοινώσει ἐπίσημα τὴν νέα του ἐγκύκλιο ἐγκαθίδρυσης τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων. Πρὶν ὅμως ἀπὸ αὐτό, εἶχε προηγηθεῖ μία ἄλλη πολὺ σημαντικὴ ἐξέλιξη ποὺ δείχνει καὶ τὶς πραγματικὲς προθέσεις τοῦ Ποντίφικα. Στὶς 27 Ἀπριλίου τοῦ 2014 ἔγινε μία σημαντικὴ τελετὴ στὸ Βατικανὸ παρουσίᾳ τοῦ νῦν Πάπα καὶ τοῦ ἀπερχόμενου Πάπα. Τὸ σημαντικὸ στοιχεῖο αὐτῆς τῆς τελετῆς, τὴν ὁποία εἶχαν τὴν δυνατότητα νὰ παρακολουθήσουν ἑκατομμύρια πιστοὶ στὴν παπικὴ ἐκκλησία καὶ ὄχι μόνο, ἦταν ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Λούσιφερ, δηλαδὴ ὁ Ἑωσφόρος, δηλαδὴ ὁ Διάβολος, ἀνακηρύχτηκε ὡς Θεός. Ἦταν μία συγκλονιστικὴ ἀνακοίνωση ποὺ ἔγινε δημόσια μπροστὰ στὶς χιλιάδες ποὺ παραβρίσκονταν στὴν πλατεῖα τοῦ Βατικανοῦ καὶ ποὺ ἀπευθύνονταν σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο». Καὶ σχολιάζει: «Ὁ Πάπας σχεδιάζει τὴν ἕνωση ὅλων τῶν θρησκειῶν ὑπὸ τὸ σκῆπτρο τῆς Ρώμης σὲ μία παγκόσμια θρησκεία- πολτὸς τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, μὲ τὴν λατρεία τοῦ Λούσιφερ καὶ αὐτὸ σχεδιάζει νὰ τὸ ἐπισημοποιήσει τὸν ἐρχόμενο Σεπτέμβριο στὴν ἱστορική, ὅπως χαρακτηρίζεται, ὁμιλία ποὺ θὰ κάνει στὸν ΟΗΕ. Ἀξίζει νὰ γνωρίζουμε μὲ ποιὸν συνομιλοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι ἱεράρχες καὶ πολὺ περισσότερο ὁ προκαθήμενος τοῦ Φαναριοῦ. Ἀλλοίμονό μας!» (www.nikosxeiladakis.gr)! Προφανῶς, δὲ χρειάζεται νὰ προσθέσουμε τίποτε περισσότερο στὶς ἐπισημάνσεις τοῦ ὁμολογητῆ δημοσιογράφου!

Πάπας Φραγκίσκος: Ὁ Χριστὸς ἦταν ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος!

Η ΘΕΟΠΟΙΗΣΗ τοῦ «ἔξω ἀπ' ἐδῶ» ἀπὸ τὸν «ἀλάθητο» τῆς Ρώμης, συνοδεύτηκε δυστυχῶς καὶ ἀπὸ τὴν ἄρνησή του στὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ! Ναί, καλὰ διαβάσατε: ὁ «ἐπίσκοπος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας» καὶ «ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ», ἀρνήθηκε δημόσια ὅτι ὁ Χριστὸς ὑπῆρξε καὶ Θεός! Διαβάστε τὴν ἀνατριχιαστικὴ εἴδηση, ὅπως τὴν ἀποκάλυψε καὶ πάλι ὁ κ. Ν. Χειλαδάκης: «Συνεχίζοντας τὸν παγκοσμιοποιητικὸ καὶ πανθρησκευτικό του κατήφορο ὁ Πάπας τῆς Ρώμης καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια ἐπίτιμος… συμπροσευχητὴς τοῦ πατριάρχη Βαρθολομαίου, δήλωσε σὲ δημόσια συγκέντρωση ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν τίποτα παραπάνω ἀπό… ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος! Πλέκοντας τὸ ἐγκώμιο τοῦ Ἰησοῦ, στὸν ὁποῖο ἀπέδωσε τὴν παράδοση τὴς προσευχῆς στὴν ἀνθρωπότητα, δήλωσε τὸ καταληκτικὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν … ἦταν πνεῦμα. Ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἕνα πρόσωπο, ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὶς πληγὲς τοῦ Σταυροῦ ποὺ προσεύχεται γιὰ ἐμᾶς. Ἡ δήλωση αὐτὴ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος καὶ ὄχι Θεάνθρωπος, μᾶς θυμίσει τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρείου ποὺ εἶχε ταλαιπωρήσει τὴν Ὀρθοδοξία καὶ ἡ ὁποία καταδικάστηκε στὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Τὴν ἀντίληψη αὐτὴ καλλιεργεῖ καὶ ἡ Νέα Τάξη ποὺ ἐπιδιώκει νὰ τὴν ἐπιβάλει στὴν ἀνθρωπότητα. Αὐτὸς εἶναι ὁ Πάπας τῆς Ρώμης τὸν ὁποῖο Ὀρθόδοξοι ἱεράρχες ἀποκαλοῦν ἀδελφό τους καὶ ὁρισμένοι ἀκόμα καὶ … Ἅγιο!» (www.nikosxeiladakis.gr)! Ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς εἶχε καταδείξει τὸν παπισμὸ ὡς τὸν σύγχρονο ἀρειανισμό. Ὁ «ἅγιος πατέρας» τὸ ἀπέδειξε ἐπαρκῶς μὲ τὴ μεγαλόστομη αὐτὴ δήλωσή του! Ἰδοὺ μὲ ποιὸν θέλουν νὰ μᾶς ἑνώσουν οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές: μὲ τὸν σύγχρονο Ἄρειο! Φρίκη!

Οἱ μουσουλμάνοι τῆς Εὐρώπης ζητοῦν μετατροπὴν ἐκκλησιῶν εἰς τζαμιά!

ΤΟ ΙΣΛΑΜ «καλπάζει» στὴν Εὐρώπη, τὴ στιγμὴ ποὺ «σβήνει» μὲ γοργοὺς ρυθμοὺς ὁ Χριστιανισμός! Ὅταν οἱ χριστιανικὲς ἐκκλησίες ἐρημώνουν καὶ πωλοῦνται, γιὰ νὰ γίνουν μπὰρ καὶ ἀποθῆκες, οἱ μουσουλμάνοι ἀντιμετωπίζουν πρόβλημα λατρευτικῶν χώρων! Δεῖτε πῶς σχεδιάζουν νὰ λύσουν τὸ πρόβλημά τους: «Ἕνας ἐξέχων μουσουλμάνος ἡγέτης στὴ Γαλλία πρότεινε χιλιάδες ἐγκαταλελειμμένες καθολικὲς ἐκκλησίες τῆς χώρας νὰ μετατραποῦν σὲ τζαμιά, γιὰ νὰ φιλοξενήσουν τὸν διαρκῶς αὐξανόμενο στὴ Γαλλία μουσουλμανικὸ πληθυσμό, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο μουσουλμανικὸ πληθυσμὸ στὴν Εὐρώπη […] (Σὲ συνέντευξή του), ὁ Boubakeur ἄφησε νὰ ἐννοηθεῖ ὅτι οἱ μουσουλμάνοι καὶ οἱ χριστιανοὶ λατρεύουν τὸν ἴδιο Θεὸ καὶ οἱ δύο κοινότητες θὰ πρέπει νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ συνυπάρχουν εἰρηνικά. "Πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο Θεό, αὐτὰ εἶναι συγγενικὰ δικαιώματα, ἀδελφικά, καὶ πιστεύω ὅτι οἱ Μουσουλμάνοι καὶ οἱ Χριστιανοὶ μποροῦν νὰ συνυπάρξουν καὶ νὰ ζήσουν μαζί," ὑποστήριξε ὁ Boubakeur» (Ἱστολ. Ἀγιορείτικο Βῆμα)! Ἐκεῖ φτάσαμε, νὰ θέλουν νὰ «κάμουν κουμάντο» στὴν ἄλλοτε χριστιανικὴ Εὐρώπη, οἱ ἀντίχριστοι μουσουλμάνοι, καὶ μάλιστα νὰ ἔχουν τὸ θράσος νὰ τοὺς δώσουμε τοὺς ναούς μας! Ἐπαγγέλλονται «εἰρηνικὴ συνύπαρξη» στὴν Εὐρώπη, τὴ στιγμὴ ποὺ στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴν Ἀφρικὴ ρέουν ποταμοὶ χριστιανικῶν αἱμάτων ἀπὸ τὶς «χατζάρες» τῶν ἰσλαμιστῶν! Πάντως ἂς μὴ τρέφουμε αὐταπάτες, σὲ λίγο καιρὸ δὲν θὰ ζητοῦν τοὺς χριστιανικοὺς ναούς, θὰ τοὺς ἁρπάζουν, μὲ τὸν γνωστὸ «θεάρεστο» τρόπο τους!

Σκέψεις ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ μας εἰς τὸ νέον ἐνιαυτὸν τοῦ Κυρίου

Η 1η ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους καὶ ὡς συνέπεια ἡ ἀρχὴ τῆς ἱεραποστολικῆς μας διακονίας. Γιὰ τὴν «Πανελλήνιο Ὀρθόδοξο Ἕνωση» καὶ τὴν ἐφημερίδα μας, ἀρχίζει μία νέα περίοδος ὁμολογιακοῦ ἀγώνα. Ὕστερα ἀπὸ μία σύντομη καλοκαιρινὴ ἀνάπαυλα, ἀνεβαίνουμε καὶ πάλι στὶς γνωστές μας ἐπάλξεις, γιὰ νὰ δώσουμε τὸν καλὸ ἀγῶνα. Νὰ διατρανώσουμε καὶ νὰ διαλαλήσουμε σὲ ὅλους, ὅτι ἡ μόνη ἀληθινὴ σώζουσα πίστη εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία μας καὶ ἡ μόνη ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία, μόνη αὐτή, κρατεῖ ἀνόθευτη τὴν ἀποκαλυμμένη ἀλήθεια. Νὰ καταγγείλουμε πανταχόθεν τὶς πάμπολλες καὶ ποικίλες πλάνες, ὡς τεχνάσματα τοῦ ἀντίδικου διαβόλου, μέσῳ τῶν ὁποίων ἐπιχειρεῖ νὰ ἀποσπάσει ψυχὲς ἀπὸ τὴ σώζουσα ἀγκαλιὰ τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας καὶ νὰ τὶς ὁδηγήσει στὴν ἀπώλεια. Νὰ καταδείξουμε τὴν πλέον δαιμονικὴ πλάνη τῶν καιρῶν μας, τὸν ἐπάρατο οἰκουμενισμό, ὡς τὴν παναίρεση, ἡ ὁποία θέλει νὰ ἑνώσει τὴν ἀλήθεια μὲ τὸ ψεῦδος, νὰ μεταβάλει τὴν Ἐκκλησία μας σὲ θρησκεία καὶ μάλιστα ἰσότιμη μὲ τὶς σύγχρονες δαιμονικὲς πίστεις καὶ θρησκεῖες τοῦ κόσμου, σὲ ἕνα σατανικὸ «ἀχταρμά», ὥστε νὰ ἀποτελέσει τὸ «μοντέλο» τῆς πανθρησκείας τοῦ ἐρχομένου ταχέως μιαροῦ Ἀντιχρίστου. Νὰ στηλιτεύσουμε τὰ ἀπαράδεκτα οἰκουμενιστικὰ «ἀνοίγματα» τῶν οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι σκανδαλίζουν τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπεμπολοῦν σταδιακὰ καὶ σταθερὰ τὴν μοναδικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας μας, ἀλλοτριώνοντας τὸ φρόνημα τῶν πιστῶν. Στήριγμά μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Θεό, σὲ αὐτὸ τὸν ἀγῶνα μας, εἶστε ἐσεῖς, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴ μικρή σας θυσία νὰ ἀγοράζετε, νὰ διαβάζετε καὶ νὰ διαδίδετε τὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο», γίνεστε συνεργάτες μας καὶ συναγωνιστές μας! Σᾶς εὐχόμαστε, λοιπόν, καλὴ καὶ εὐλογημένη νέα ἐκκλησιαστικὴ χρονιά! Ὁ Θεὸς εἴη μεθ' ἡμῶν καὶ ὑμῶν!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΜΩΥΣΗΣ

Στίς 4 Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τοῦ προφήτου καί Θεόπτου Μωυσέως. Ὁ προφήτης Μωυσῆς γεννήθηκε στήν Αἴγυπτο. Ὅταν ὁ Φαραώ διέταξε νά θανατώσουν τά ἀρσενικά παιδιά τῶν ἑβραίων ὁ Μωυσῆς κατά θεία πρόνοια διασώθηκε ἀπό τήν κόρη τοῦ Φαραώ ἡ ὁποία καί τόν ἀνέθρεψε ὡς γιό της. Σέ ἡλικία σαράντα χρόνων θανάτωσε ἕνα αἰγύπτιο, ὁ ὁποῖος ἔδερνε καί ἀδικοῦσε ἕνα ἑβραῖο, γιά τόν λόγο αὐτό ἔφυγε στήν ἔρημο τοῦ ὄρους Σινᾶ, ὅπου νυμφεύθηκε τήν Σεπφώρα τήν κόρη τοῦ Ἰοθόρ, καί ἔγινε ποιμήν προβάτων. Προσευχόμενος συνεχῶς πρός τόν Θεό γιά τήν σωτηρία τοῦ λαοῦ του καθάρισε τόν ἑαυτό του καί ἀξιώθηκε νά δεῖ, ὅσο εἶναι δυνατόν σέ ἄνθρωπο, τόν Θεό κατά τό θαῦμα τῆς βάτου τῆς μή καιομένης. Παρέμεινε στήν ἔρημο σαράντα χρόνια καί κατόπιν γύρισε στήν Αἴγυπτο μέ προσταγή τοῦ Θεοῦ, γιά νά ἐλευθερώση τούς ἰσραηλίτες. Ἐπειδή ὁ Φαραώ ἀρνιόταν νά τούς ἐλευθερώση, ὁ Μωυσῆς τιμώρησε τούς αἰγυπτίους μέ δέκα πληγές. Κατόπιν παρέλαβε τούς ἑβραίους μέ τό χρυσό καί τό ἀσήμι τῶν αἰγυπτίων καί μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ πέρασαν τήν Ἐρυθρά Θάλασσα μέ θαυμαστό τρόπο καί περιπλανήθηκαν στήν ἔρημο γιά σαράντα χρόνια, μέ σκοπό νά παιδευθοῦν καί νά προετοιμαστοῦν νά εἰσέλθουν στήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ἐκεῖ ὁ Θεός τούς παράδωσε καί τόν γραπτό Νόμο. Ἐπειδή ὅμως ὁ Μωυσῆς παρόξυνε τόν Θεό, πέφτοντας σέ ἀπίστία δέν ἀξιώθηκε νά μπῆ στήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἀλλά ἀφοῦ ἀνέβηκε στό ὄρος Ναβαῦ καί τήν ἀγνάντεψε πέθανε σέ ἡλικία ἑκατόν εἴκοσι χρόνων.

Ὁ «σπερματικὸς Λόγος». Ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία ὡς προπαιδεία εἰς τὸν χριστιανισμόν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

της ἀνθρώπινης ἄγνοιας: «Ἂς ὀνομάσουμε νόσο ὁποιοδήποτε ἀπὸ τὰ δύο πάθη ἔχει ὁ πάσχων, καὶ ἂς δεχτοῦμε τὶς ὑπερβολικὲς ἡδονὲς καὶ λῦπες ὡς μέγιστες ψυχικὲς νόσους, γιατί ὁ περιχαρὴς καὶ ὁ περίλυπος ἄνθρωπος – σπεύδοντας ἀκαίρως ν' ἀποκτήσει τὴν χαρὰ καὶ ν' ἀποφύγει τὴν λύπη – δὲν δύναται οὔτε νὰ δεῖ οὔτε ν' ἀκούσει τίποτε ὀρθό, ἀλλὰ λυσσᾶ καὶ ἐλάχιστα δύναται νὰ φανεῖ λογικός. Ὅταν τὸ σπέρμα γίνεται πολὺ καὶ ὀρμητικὸ στὸν μυελὸ ἑνὸς ἀνθρώπου – ὅπως στὸ δέντρο ποὺ παράγει περισσότερο καρπὸ ἀπ' ὅτι ὁρίζει ἡ φύση του – αὐτὸς δοκιμάζει κάθε φορὰ πολλὲς ὠδῖνες καὶ πολλὲς ἡδονὲς ἐξαιτίας τῶν ἐπιθυμιῶν του καὶ τῶν ἐπιπτώσεών τους. Κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ βίου του εἶναι μανιακός, λόγῳ τῶν μεγίστων ἡδονῶν καὶ λυπῶν, ἐνῷ ἔχει νοσοῦσα καὶ ἄφρονα ψυχή, ἐξαιτίας τοῦ σώματός του. Τότε, ἀπὸ τοὺς ἄλλους δὲν θεωρεῖται ἀσθενής, ἀλλὰ ἑκούσια κακός. Ὅμως, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ἀφροδίσια ἀκολασία εἶναι νόσος ψυχικὴ καὶ ὀφείλεται κυρίως σὲ μία οὐσία, ποὺ ρέει μέσα στὸ σῶμα καὶ τὸ ὑγραίνει, λόγῳ τῆς πορώδους ὑφῆς τῶν ὀστῶν. Ἄρα, ὅλες σχεδὸν οἱ κατηγορίες, περὶ ἀκράτειας στὶς ἡδονὲς καὶ ἑκούσιας κλίσης πρὸς τὸ κακό, δὲν εἶναι ὀρθές, γιατί κανεὶς δὲν εἶναι ἑκούσια κακός, ἀλλὰ ὁ κακὸς γίνεται κακὸς ἐξαιτίας κάποιου σωματικοῦ ἐλαττώματος καὶ τῆς κακῆς ἀνατροφῆς του, πράγματα ποὺ ἀκούσια ἔρχονται στὸν καθένα καὶ τοῦ εἶναι ἐχθρικά. Ἔτσι καὶ στὶς λῦπες» (Πλάτωνας, Τίμαιος, 86d-87b).

Ὁ σοφιστὴς Διαγόρας ὁ Μήλιος (5ος αἰ. π.Χ.) ἀναφέρεται συχνὰ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, ὡς ἄθεος. Ὁ Κικέρωνας γράφει τὸν 1ο αἰώνα π.Χ γιὰ τὸ πῶς ἕνας φίλος τοῦ Διαγόρα προσπάθησε νὰ τὸν πείσει γιὰ τὴν ὕπαρξη τῶν δώδεκα θεῶν, ὑποδεικνύοντάς του πόσες ἱερὲς εἰκόνες ἀναφέρονται σὲ ἀνθρώπους ποὺ σώθηκαν ἀπὸ φουρτοῦνες μὲ τὴν δύναμη τῶν ἐπικλήσεών τους στοὺς θεούς. Ἡ ἀπάντησή του ἦταν πῶς, δὲν ὑπάρχουν πουθενὰ εἰκόνες ἐκείνων ποὺ ναυάγησαν καὶ πνίγηκαν στὴ θάλασσα. Ὁ Κικέρωνας δίνει ἕνα ἀκόμη παράδειγμα, ὅπου ὁ Διαγόρας ἦταν σὲ ἕνα πλοῖο, στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα καὶ τὸ πλήρωμα πίστεψε, ὅτι τὸ αἴτιο τῆς φουρτούνας ἦταν τὸ ὅτι εἶχαν φέρει μαζί τους αὐτὸν τὸν ἄθεο ἄνθρωπο. Ὁ Διαγόρας τότε ἀναρωτήθηκε ἐὰν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πλοῖα ποὺ ἀντιμετώπιζαν τὴν ἴδια φουρτούνα εἶχαν μαζί τους καὶ ἀπὸ ἕνα Διαγόρα (Κικέρωνας, De Natura Deorum, 3,37). Ὁ Διογένης Λαέρτιος στὸ ἔργο του 'Βίοι Φιλοσόφων' ἀναφέρει καὶ μία ἄλλη ἱστορία γιὰ τὸν σοφιστή: «Καθὼς κάποιος ἀποροῦσε γιὰ τὰ πολλὰ ἀφιερώματα ποὺ προσφέρονται στὸ ἄγαλμα τῆς Σαμοθράκης, (ὁ Διαγόρας τοῦ ἀπάντησε) 'θὰ ἦταν πολὺ περισσότερα, ἂν καὶ οἱ μὴ διασωθέντες πρόσφερναν ἀφιερώματα'». Ὁ Ἀριστοφάνης στὶς "Ὄρνιθες' λέει: «Χορός: Σήμερα ποὺ ἀκοῦτε ὅλοι μία

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Λελυμένον τό ζήτημα τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπό τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν

ΘΕΜΑ: Διαμαρτυρία κατὰ τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων διὰ πράξη τῆς ἐπὶ θέματος ἐπιλυθέντος ὑπὸ τῆς Δικαιοσύνης, ὅπερ καὶ ἀποσιωπᾶ (ἄλλως παρέλειψε, νὰ ἐρευνήσει, ἐὰν τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ἐπελήφθη ἡ δικαιοσύνη καὶ τί ἀπόφαση ἐξέδωσε)

Πρὸς

Ἀξιότιμον

κ. Ν. Παρασκευόπουλον

Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης

Ἐνταῦθα

(ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς Ὑπουργοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάγεται ἡ Ἀρχὴ Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων κατ' ἄρθρον 15 παρ. 2 τοῦ Ν 2472/1997)

Κοινοποίηση

1) Ἀρχὴν Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων

Ἐνταῦθα

2) Ὑπουργεῖο Παιδείας Θρησκευμάτων καὶ Πολιτισμοῦ

3) Πανελλήνιον Ἕνωση Θεολόγων

Ἀξιότιμε κ. Ὑπουργὲ

Λαμβάνω τὴν τιμήν, νὰ σᾶς ἀναφέρω, ὅτι τυγχάνω ἄμισθος νομικὸς σύμβουλος τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων (ΠΕΘ), κατ' ἐντολὴν τῆς ὁποίας καὶ σᾶς ὑποβάλλω τὴν παροῦσα μου. Πρόκειται περὶ τῆς ἑξῆς (ἀπαραδέκτου καὶ παρανόμου κατὰ τὴν ἐπιστημονικήν μου ἄποψη) ἐνεργείας τῆς Ἀρχῆς Προστ. Προσωπ. Δεδομένων. Ἡ ἐν λόγῳ Ἀρχὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Γ/ΕΞ/953-1/15-06-2015 πράξεώς της (τὴν ὁποίαν καὶ σᾶς ὑποβάλλω συνημμένως) λαμβάνει θέση ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀπαλλαγῆς ἢ μὴ ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν τῶν Ὀρθοδόξων μαθητῶν (καὶ ὄχι τῶν ἑτεροδόξων, ἑτεροθρήσκων ἢ ἄθεων, οἱ ὁποῖοι ἐξ ὑπαρχῆς ἤδη ἀπαλλάσσονται). Ἡ Ἀρχὴ Προστ. Προσωπ. Δεδομένων διὰ τῆς συνημμένης πράξεώς της ἀποφαίνεται, ὅτι ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἀπαλλάσσονται καὶ οἱ ὀρθόδοξοι μαθηταί, καθ ὅσον ἄλλως δῆθεν παραβιάζεται ὁ νόμος περὶ προστασίας προσωπικῶν δεδομένων. Ὅμως τὸ θέμα αὐτὸ τὸ ἔχει τελεσιδίκως ἐπιλύσει ἡ δικαιοσύνη διὰ δύο ἀποφάσεών της, τῶν ἑξῆς:

α) Διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων 115/2012, ἀποφαινομένης ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι μαθηταὶ οὐδέποτε ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, ἔστω καὶ ἂν ἐπικαλεσθοῦν λόγους συνειδήσεως.

Προσθέτει δέ, ὅτι ἐὰν παρὰ ταῦτα ἐπικαλεσθοῦν λόγους συνειδήσεως (δι' ὑπευθύνου δηλώσεώς τους), τεκμαίρεται, ὅτι διαπράττουν τὸ ἔγκλημα τῆς ὑποβολῆς ψευδοῦς ὑπευθύνου δηλώσεως ἐνώπιον δημοσίας ἀρχῆς (ἢ οἱ γονεῖς τους, ἐὰν οἱ ἴδιοι εἶναι ἀνήλικοι), τὸ ὁποῖον διώκεται ποινικῶς κατ' ἄρθρον 22 παρ. 6 τοῦ Ν, 1599/1986. Καὶ πρὸς ἐπίρρωση τῆς ἀπόψεως αὐτῆς παραπέμπει: σὲ ἰδικήν μου ἐπιστημονικὴ καὶ ad hoc μελέτη, τὴν ὁποίαν καὶ κατονομάζει. Συνημμένως σᾶς ὑποβάλλω καὶ τὴν ἐν λόγῳ ἀπόφαση καὶ τὴν παραπεμπομένην μελέτην μου. Ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφαση τοῦ Διοικ. Ἐφετείου Χανίων ἰσχύει πανελληνίως καὶ ὄχι τοπικῶς (Νόμος 702/1977 ἄρθρον 3 παρ. 4).

β) Ἐπειδὴ δὲ τὸ Ὑπ. Παιδείας εἰς ἐγκύκλιον ποὺ ἐξέδωσε μετὰ τὴν δημοσίευση τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, δὲν ξεκαθάρισε, ἐὰν ἀπαλλάσσονται ἢ ὄχι καὶ οἱ ὀρθόδοξοι μαθηταὶ ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, ἐπηκολούθησε καὶ νέα προσφυγὴ εἰς τὸ ἴδιο Δικαστήριο (κρίνον συμβουλίῳ κατ' ἄρθρον 2 τοῦ Ν. 3068/2001), ὅπερ διὰ τῆς ἀποφάσεώς του 1/2015 ἀπεφάνθη, ὅτι μὲ τὴν νέα ἐγκύκλιο ποὺ ἐξέδωσε τὸ Ὑπ. Παιδείας (ὑπ' ἀριθ. 12773/42/23 01.2015) -διὰ τῆς ὁποίας ἀποφαίνεται, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι μαθηταὶ δὲν ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν- συνεμορφώθη πλήρως πρὸς τὴν ἀρχικὴν ἀπόφαση τοῦ ἰδίου Δικ/ρίου 115/2012. Ὡς γνωστὸν δὲ ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφαση (115/2012) εἶναι τελεσίδικος καὶ δὲν ὑπόκειται σὲ κανένα ἔνδικο μέσον (Ν. 702/1977 ἄρθρον 5Α προστεθὲν δι' ἄρθρου 3 τοῦ Ν 2944/2001 καὶ ἀντικατασταθὲν δι' ἄρθρου 49 παρ. 6 τοῦ Ν. 3859/2008 καὶ ἀντικατασταθὲν ἐκ νέου δι' ἄρθρου 47 παρ. 3 τοῦ Ν. 3900/2010).

Κατ' ἀκαλουθίαν τῶν ἀνωτέρω διαμαρτυρόμεθα, διότι ἡ Ἀρχὴ Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων παραπέμπει εἰς τὴν Ὁλομέλεια τὸ ὡς ἄνω θέμα ἀποσιωποῦσα, ὅτι τοῦτο ἐλύθη τελεσιδίκως ὑπὸ ad hoc δικαστικῶν ἀποφάσεων (ἄλλως παραλείψασα νὰ ἐρευνήσει, ἐὰν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος ἀπεφάνθη ἡ δικαιοσύνη). Ἐπισημαίνουμε δὲ ἐπιπροσθέτως, ὅτι διὰ τῆς ἰδίας πράξεώς της ἡ Ἀρχὴ Προστ. Προσωπ. Δεδομένων καίτοι ἐρευνᾶ θέμα ἀφορῶν ὀρθοδόξους μαθητὲς καὶ μόνον, λαμβάνει ὑπ' ὄψιν καὶ τὶς ἀπόψεις τῆς Ἑνώσεως Ἀθέων, ἡ ὁποία (ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ τίτλου της) ἐκπροσωπεῖ τοὺς ἄθεους καὶ μόνον καὶ ὄχι τοὺς ὀρθοδόξους μαθητές, τοὺς ὁποίους καὶ δὲν ἐκπροσωπεῖ. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, παρακαλῶ, ὅπως εὐαρεστούμενος ὑπενθυμίσετε εἰς τὴν ἐν προκειμένῳ ἀνεξάρτητη ἀρχή, ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν ἁρμοδιότητα, νὰ ἐπεμβαίνει ἐπὶ θεμάτων κριθέντων ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης καὶ μάλιστα τελεσιδίκως.

Συνημμένως σᾶς ὑποβάλλω:

α) Τὴν ἀπόφαση τοῦ Διοικ. Ἐφετείου Χανίων 115/2012,

β) Τὴν ἐπιστημονικήν μου μελέτην, εἰς τὴν ὁποίαν ρητῶς καὶ ὀνομαστικῶς παραπέμπει ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφαση, προκειμένου νὰ στηρίξει τὴν ἄποψή της, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος μαθητὴς αἰτούμενος ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν διαπράττει τὸ ἔγκλημα τῆς ὑποβολῆς ψευδοῦς δηλώσεως ἐνώπιον δημοσίας Ἀρχῆς (τιμωρούμενο ποινικῶς κατ' ἄρθρον 22 παρ. 8 τοῦ Ν. 1599/1936),

γ) Τὴν ἀπόφαση 1/2015 τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω Δικ/ρίου (ἐκδοθεῖσαν ἐν συμβουλίῳ κατ' ἄρθρον 2 τοῦ Ν. 3068/2002), τὴν ὑπ' ἀριθ. Γ/ΕΞ/953-1/16.0602015 καταγγελλόμενη πράξη τῆς Ἀρχῆς Προστ. Πρ. Δεδομένων.

Ἡ Ἀρχὴ προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων παρακαλεῖται, νὰ λάβει ὑπ' ὄψιν της πέραν τῶν ὅσων ἐπικαλεῖται καὶ τὶς ad hoc δικαστικὲς ἀποφάσεις.

Μὲ τὴν παράκληση ὅπως μεριμνήσετε διὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς νομιμότητας, διατελῶ

Μετὰ τιμῆς

Γεώργιος Κρίππας

Διδάκτωρ Συνταγμ. Δικαίου

Νομ.Σύμβουλος τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων

ΑΜΝΗΣΙΚΑΚΙΑ

«Ἐάν γάρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τά παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καί ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ Οὐράνιος» (Ματθ. στ΄ 14).

Νά συγχωρῆτε γρήγορα τούς ἐχθρούς σας, γιά νά συγχωρηθῆτε καί σεῖς γρηγορώτερα καί πλουσιώτερα.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης ὁρίζει ὅτι «ἡ ἀμνησικακία, δηλαδή ἡ τελεία λήθη (λησμονιά) τοῦ πταίσματος εἶναι σημεῖο τῆς ἀληθινῆς καί γνησίας μετανοίας μας».

Ἡ ἀμνησικακία, κατά τούς Πατέρες, εἶναι ἀγάπη, εἶναι ἀρετή. Μοναδικό στολίδι τῆς ψυχῆς μας. Μᾶς ὁδηγεῖ κοντά στόν Χριστό. Καί ὁ Κύριος τί εἶπε γιά τούς σταυρωτές του; «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γάρ οἴδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. κγ΄ 34). Πατέρα, συγχώρεσέ τους, διότι εἶναι τυφλωμένοι ἀπό τά πάθη τους καί δέν γνωρίζουν τί κάνουν. Νά πῶς οἱ Ἅγιοι ἐκδικοῦνται αὐτούς, πού τούς ἀδίκησαν.

* * *

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων (**12 Νοεμβρίου**) εἶχε ἕνα ἀνεψιό, τόν Γεώργιο. Αὐτός μάλωσε μέ κάποιον, πού νοίκιαζε ἀπό τόν Ἅγιο κάποια ἐργαστήρια. Μιά ἡμέρα ἔβρισε τόν ἀνεψιό του, καί ἐκεῖνος ἔτρεξε ὀργισμένος στόν θεῖο του καί μέ δάκρυα τοῦ ἀνέφερε τό πάθημά του. Μάλιστα ὅσοι ἦσαν ἐκείνη τή στιγμή ἐκεῖ εἶπαν στόν ὅσιο: «Δέσποτα Ἅγιε, ντρόπιασε τήν Ἀρχιερωσύνη σου ὁ ἀνάξιος αὐτός ἄνθρωπος».

Ὁ Ἅγιος, ὡς ἔμπειρος γιατρός τῶν ψυχῶν, καταπράϋνε τόν θυμό τῆς καρδιᾶς τοῦ νέου μέ ἕνα γλυκό φάρμακο καί τοῦ εἶπε: «Λοιπόν, τόλμησε νά σέ βρίση; Εὐλογητός Κύριος ὁ Θεός, διότι θά τόν ἐκδικηθῶ τόσο πολύ, πού θά τό θυμᾶται ὅλη ἡ Ἀλεξάνδρεια».

Καί πρόσθεσε στόν νέο, ὁ ὁποῖος πλέον αἰσθανόταν ἱκανοποιημένος γιά τήν ἐκδίκηση: «Παιδί μου ἀγαπημένο, ἐάν θέλης νά εἶσαι ἀληθινός ἀνεψιός, πρέπει νά μάθης τόν ἑαυτόν σου νά εἶναι ἕτοιμος νά ὑπομένη ὕβρεις, μάστιγες, ταπεινώσεις, καθώς καί ἐγώ εἶμαι ἕτοιμος. Τότε θά σέ ἔχω συγγενῆ καί τέκνο μου, διότι ἡ ἀληθινή συγγένεια δέν εἶναι ἀπό σάρκα καί αἷμα, ἀλλά ἀπό τήν ἀρετή καί τήν εὐγένεια τῆς ψυχῆς».

Κατόπιν κάλεσε τόν ὑπεύθυνο, πού εἰσέπραττε τά ἐνοίκια καί τοῦ εἶπε: «Μή τολμήσης πλέον νά εἰσπράξης ἐνοίκιο ἀπό αὐτόν τόν ἄνθρωπο, πού ἔβρισε τόν ἀνεψιό μου, ἀλλά πάντοτε νά τοῦ τά χαρίζης».

Ὅταν τό ἄκουσαν αὐτό ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἔμειναν κατάπληκτοι καί θαύμασαν γιά τήν ἀνεξικακία καί τήν χρηστότητα τοῦ Ἁγίου. Μάλιστα εἶπαν: «Αὐτή εἶναι ἡ μεγάλη ἐκδίκηση, πού θά τοῦ ἔκανε καί θά διηγῆται ὅλη ἡ Ἀλεξάνδρεια!».

* * *

Ἕνα φοβερὸ περιστατικὸ ἀναφέρεται στὸ Γεροντικὸ γιὰ τὸν Ἀββᾶ Δανιὴλ γιὰ τὴν ἀμνησικακία:

«Εἶπε ὁ ἀββᾶς Δανιὴλ ὅτι ἦταν στὴ Βαβυλῶνα μία κόρη ἄρχοντος ἡ ὁποία εἶχε δαιμόνιο. Ὁ πατέρας της εἶχε κάποιον μοναχὸ ἀγαπητό του. Καὶ τοῦ λέγει: «Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ θεραπεύση τὴν κόρη μου, παρὰ οἱ ἀναχωρητὲς ὁπού ξέρω. Ἀλλὰ ἂν τοὺς παρακαλέσης, δὲν θὰ τολμήσουν νὰ τὸ κάμουν, ἐξ αἰτίας τῆς ταπεινοφροσύνης τους. Ἂς κάμουμε λοιπὸν τὸ ἑξῆς: Ὅταν ἔλθουν στὴν ἀγορά, ὑποκριθῆτε ὅτι θέλετε νὰ ἀγοράσετε ἀπ' αὐτοὺς ἐργόχειρα. Καὶ ὅταν ἔλθουν νὰ πληρωθοῦν τὴν τιμή τους, τοὺς λέμε νὰ κάμουμε προσευχὴ καὶ πιστεύω ὅτι ἡ κόρη μου θὰ θεραπευθῆ». Βγῆκαν λοιπὸν στὴν ἀγορὰ καὶ βρίσκουν ἐκεῖ ἕνα μαθητὴ τῶν γερόντων, ὁπού καθόταν γιὰ νὰ πουλήση τὰ ἐργόχειρά του. Τὸν πῆραν λοιπὸν μαζὶ μὲ τὰ ζεμπίλια του, γιὰ νὰ τὸν πληρώσουν. Καὶ ὅταν ἔφθασε ὁ μοναχὸς στὸ σπίτι, πάει ἡ δαιμονισμένη καὶ τοῦ δίνει ἕνα ράπισμα. Αὐτὸς ὅμως ἔστρεψε καὶ τὸ ἄλλο σαγόνι, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου. Τότε ὁ δαίμων, χτυπημένος ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ γεγονός, φώναξε, λέγοντας: «Ὦ, μὲ βία ἡ ἐντολὴ τοῦ Ἰησοῦ μὲ διώχνει». Καὶ εὐθὺς καθαρίσθηκε ἡ κόρη. Καὶ σὰν ἦλθαν οἱ γέροντες, τοὺς ἀνεκοίνωσαν τί συνέβη. Ἐκεῖνοι δόξασαν τὸν Θεὸ καὶ εἶπαν: «Συμβαίνει στὴν ὑπερηφάνεια τοῦ διαβόλου νὰ πέφτη μπροστὰ στὴν ταπείνωση τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ».

ΒΙΒΛΙΑ -ΔΩΡΑ

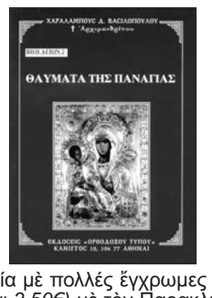

Κυκλοφοροῦν δύο καλαίσθητα βιβλία μὲ πολλὲς ἔγχρωμες εἰκόνες, **«Ὁ Βίος τῆς Παναγίας»** *(Τιμᾶται 3,50€)* μὲ τὸν Παρακλητικὸ Κανόνα καὶ **«Τὰ θαύματα τῆς Παναγίας»** *(Τιμᾶται 3,80€)* τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμ. **Χαραλάμπους Δ. Βασιλοπούλου**, στὴ σειρὰ τῶν ἐκδόσεων «Ὀρθοδόξου Τύπου» «Βίοι Ἁγίων». Εἶναι ἀπό τά καλύτερα δῶρα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ
13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Γαλ. στ΄. 11 - 18
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. γ΄ 13 - 17
Ἦχος πλ΄. β΄– Ἑωθινόν: δ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁλόκληρος ἡ καρδία εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν

Ὅταν κανεὶς βρίσκεται σὲ θέση ὑπεύθυνη καὶ εἶναι ὁ ἴδιος συνειδητοποιημένη προσωπικότητα, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἡσυχάσει, ὅταν ἀντιλαμβάνεται πὼς κάποιος κίνδυνος παραμονεύει στὸ νὰ ἀνατρέψει τὸ ἔργο του. Καὶ ἂν αὐτὸ συμβαίνει σὲ ὅλους τούς ἄλλους τομεῖς καὶ μάλιστα αὐτοὺς ποὺ ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τὸν ἄνθρωπο, πολὺ περισσότερο ἡ ἀγωνία ἀγγίζει τὸν ποιμένα. Αὐτὸ ἀκριβῶς βλέπουμε καὶ στὴν περίπτωση τοῦ Ἀπ. Παύλου. Γράφει στοὺς Γαλάτες μὲ μεγάλα γράμματα καὶ στὸ τέλος τοὺς προσθέτει, τονίζοντας τὰ ὅσα ἀναφέραμε. "Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω". Δηλ. δῶστε ἐπιτέλους προσοχή, διότι τὰ ζητήματα τῆς πίστεως δὲν εἶναι καθόλου ἁπλὴ ὑπόθεση. Εἶμαι γνήσιος ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπάνω στὸ σῶμα μου φέρω τὰ σημάδια τῶν πληγῶν ποὺ ἔλαβα γιὰ τὸν Κύριο! Λόγια ὄντως συγκλονιστικὰ ποὺ μεταφέρουν ἀκόμη καὶ στὸν πλέον σκληροτράχηλο τὸν πόνο, τὸν ἀγώνα ἀλλὰ καὶ τὴν ποιμαντικὴ ἀποστολικὴ μέριμνα, μήπως οἱ νεοφώτιστοι πιστοὶ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὶς πλάνες καὶ τὶς αἱρέσεις ποὺ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους.

Τὰ λόγια ὅμως αὐτὰ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν μᾶς δίνουν τὴν ἀφορμὴ ὥστε νὰ δοῦμε καὶ ἐμεῖς γιὰ ἀκόμη μία φορά τὰ μεγάλα καὶ βασικὰ θέματα τῆς Ὀρθοδόξου πίστεώς μας, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ αὐτὴ τὴν σωτηρία μας.

Ἔχουμε, ἀλήθεια, ποτὲ μελετήσει στὰ σοβαρὰ, γιατί ζοῦμε καὶ γιατί ὑπάρχουμε; Καὶ μόνο αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἐὰν θέσουμε στὸν ἑαυτό μας, εἶναι ἱκανὸ νὰ μᾶς ἀφυπνίσει καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσει εἰς τὴν ὁδὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς Εὐαγγελικῆς ἀρετῆς. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ σύντομη αὐτὴ ζωή μας, ὅσα ἔτη κι ἂν διανύσουμε, ἐπάνω στὴν γῆ δὲν εἶναι παρὰ μία προετοιμασία γιὰ τὴν ἄλλη, τὴν πραγματικὴ ζωή. Εἶναι ἕνας ἀγώνας εὐλογημένος γιὰ τὸν κάθε συνειδητὸ Ὀρθόδοξο πιστό, ἀπὸ τὸ κατ' εἰκόνα πρὸς τὸ καθ' ὁμοίωσιν. Δὲν εἴμαστε ζῷα ἄλογα καὶ ὑπάρξεις δίχως ψυχὴ καὶ πνοὴ ἀνωτέρα.

Καὶ ἀκριβῶς γιὰ τὴν ψυχὴ μας αὐτὴ τὴν ἀθάνατη ὁ Κύριος τονίζει ξεκάθαρα: "τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδίσει τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθεῖ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;".

Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότητα ποὺ χρειάζεται συνεχῶς νὰ μᾶς κρατᾶ ἄγρυπνους, ὥστε νὰ ἀποφεύγουμε τὶς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ καὶ τοῦ ἀθέου κόσμου.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνει αὐτὸ χρειάζεται ὁλοένα καὶ περισσότερο νὰ μορφώνουμε τὴν ψυχή μας. Καὶ ὅταν γίνεται λόγος περὶ ψυχικῆς μορφώσεως ἐννοοῦμε τὴν καλλιέργεια διὰ τοῦ θείου καὶ αὐθεντικοῦ κηρύγματος, τῆς τακτικῆς μυστηριακῆς ζωῆς, ὅπου ἐξασφαλίζεται διὰ τῆς καθοδηγήσεως τῶν Ἁγίων ἐντός τοῦ Λειτουργικοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ μόρφωση, τότε ὁ ἄνθρωπος, παρὰ τὴν σοφία τοῦ κόσμου τούτου ποὺ μπορεῖ νὰ φέρει, καὶ μάλιστα σὲ πολὺ ὑψηλὸ βαθμό, καταντᾶ ἕνας "ζωντανὸς νεκρός". Μία ταλαίπωρη ὕπαρξη ποὺ περιφέρει τὴν πνευματικὴ νέκρωση, ἀδυνατώντας νὰ γευθεῖ τὴν οὐσία τῆς ζωῆς καὶ νὰ ξεδιψάσει ἀπὸ τὰ νάματα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας ποὺ χαρίζει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

Ἀλλοίμονο λοιπὸν στὸν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος παραμελεῖ τὰ ὕψιστα αὐτὰ ζητήματα ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπο, ὄντως ἄνθρωπο καὶ τὸν ὁδηγοῦν πρὸς τὸν εὐλογημένο του προορισμό. Καὶ εὐλογημένη ἡ προσωπικότητα ποὺ μὲ θερμὴ καρδιὰ καὶ ἄγρυπνον νοῦν ἀπὸ "φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός" μελετᾶ καὶ βιώνει τὸ θεανδρικὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μας, ἐρευνᾶ τὶς κλίσεις τῆς ψυχῆς, διδάσκεται τὰ τῆς σωτηρίας καὶ προσαρμόζει τὸν βίον του καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν στὶς θεῖες ἐντολές.

Πράγματι, τὸ πρόσωπο, τὴν κοινωνία καὶ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, δὲν θὰ τὴν σώσουν οἱ φιλοσοφίες τοῦ κόσμου τούτου, ὅπως καὶ τοὺς πρώτους Χριστιανοὺς ἀδυνατοῦσε νὰ τοὺς λυτρώσει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος μὲ ὅλες του τὶς διατάξεις. Μόνο ὁ Χριστὸς "ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου" καὶ φυσικὰ μᾶς ἐξαγοράζει ἀπ' ὅλες τὶς "διατάξεις" καὶ τὶς "κατάρες" ποὺ στραγγαλίζουν τὶς ψυχὲς καὶ πνίγουν τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τί ζητοῦν, ἀδυνατοῦν ὅμως νὰ τὸ κατορθώσουν, ἀφοῦ ἀγνοοῦν τὸν Θεάνθρωπο. Τί κι ἂν σὲ κάποιες καταστάσεις μετὰ ἀπὸ κόπο καὶ ἔρευνα, ἀνακαλύπτει κανεὶς ψύγματα χρυσοῦ; Τί κι ἂν κάποιες πυγολαμπίδες φωσφορίζουν ἀφοῦ δὲν διαλύουν τὸ ἔρεβος τοῦ ὑπαρξιακοῦ σκότους καὶ συνεχίζει ὁ ἄνθρωπος νὰ βαδίζει ὡς τυφλὸς καὶ ἀνήμπορος δυστυχισμένος; Ναί, πολὺ ὀρθὰ ὁ ποιητὴς σημειώνει γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ τοῦ κόσμου καλά: "ἦταν φῶτα, χίλια φῶτα, μὰ δὲν ἤτανε τὸ φῶς"!

Ἂς ἔχει ὅμως δόξα ὁ Θεός. Αὐτὸ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς τὸ προσφέρει οὔτε Ἄγγελος, οὔτε ἄνθρωπος, ἦλθε καὶ μᾶς τὸ χάρισε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Αὐτὸς θυσιάζεται καὶ δίνει τὸ αἷμα του ἐν μέσῳ πόνων καὶ ὀνειδισμῶν, μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴ σωτηρία μας. Καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο ποὺ ξεπερνᾶ τὶς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, μᾶς δίνει νὰ καταλάβουμε πόσο σοβαρὴ ὑπόθεση εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, ἀφοῦ ὁ Θεὸς θυσιάζει τὸν μονογενῆ του Υἱόν, γιὰ νὰ κερδηθεῖ ἡ ὑπόθεση αὐτὴ μέσῳ τῆς ἐλευθέρας ἀποδοχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀδελφοί μου. Ἂς μὴ σπαταλοῦμε τὸν χρόνο τῆς ζωῆς μας στὶς ματαιότητες καὶ ἂς μὴ μᾶς ξεγελοῦν οἱ "σειρῆνες" τῆς ἁμαρτίας. Ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ ζοῦμε στὸν κόσμο θὰ προσπαθοῦμε νὰ δείχνουμε ἄψογη, δηλαδὴ χριστιανικὴ συμπεριφορά. Ταυτοχρόνως ὅμως ἂς προσέξουμε μήπως τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου μᾶς ἀπορροφήσει τὴν ἰκμάδα τῆς ψυχῆς. Ἂς προσέξουμε μὴ τυχὸν ἡ ἁμαρτία μᾶς ἀπονευρώσει καὶ τελικῶς παραμένουμε ἀναίσθητοι στὶς προσκλήσεις τῆς χάριτος. Καὶ φυσικά, δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη πλάνη ἀπὸ τὸ νὰ νομίσει ὁ ἄνθρωπος ὅτι μπορεῖ νὰ δώσει τὴν μισή του ψυχὴ στὸν κόσμο τῆς ἁμαρτίας καὶ τὴν ἄλλη μισὴ νὰ τὴν προσφέρει στὸν Θεό.

Θὰ κλείσουμε μὲ κάτι συγκλονιστικὸ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ μέσα ἀπὸ τὴν Ἱστορία.

Ὅταν οἱ Ρωμαῖοι νίκησαν τὸν βασιλέα τῆς Συρίας Ἀντίοχο, τοῦ ἐπέβαλαν μεταξὺ τῶν ἄλλων νὰ τοὺς παραδώσει καὶ τὸν μισό του στόλο. Ὁ Ἀντίοχος χάρηκε ποὺ θὰ τοῦ ἔμενε ὁ ἄλλος μισός. Μὲ ἔκπληξη ὅμως καὶ τρόμο εἶδε τοὺς Ρωμαίους νὰ πριονίζουν στὴ μέση τὸ κάθε πλοῖο. Ναί. Μ' αὐτὸ τὸν σκληρὸ τρόπο οἱ νικητὲς ἔκαμαν τὸν ἡττημένο βασιλιᾶ νὰ ταπεινωθεῖ πιὸ πολύ.

Ἀκόμη χειρότερα ὅμως γίνονται τὰ πράγματα ὅταν δώσουμε μὲ τὴν θέλησή μας ὄχι τὴν μισή, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλάχιστό τῆς ψυχῆς μας στὸν ἐχθρό. Καταντᾶ ἄχρηστη γιὰ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἀμήν.

Ἀρχ. Ἰωὴλ Κωνσταντάρος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αἱ «φωτισμέναι»: Φοιτοῦν εἰς «Σχολεῖα θεοτικά» ἢ εἰς κέντρα ψηλαφητῆς πλάνης;

Τοῦ ***π. Λεωνίδου Στ. Ἀμοργιανοῦ****, Ἐφημερίου Ἱ.Ναοῦ Ἁγ. Μαρίνης Ἀνθουπόλεως Περιστερίου*

(6ον)

Ἡ συνδρομή ἤ τό σύνδρομο τῆς Κ.Ζ. ἔχει ἀκατάσχετη συνέχεια…

…Παίρνοντας θάρρος καί κουράγιο ἡ Κ.Ζ. ἀπό τόν ραντισμό της μέ ἄνθη τοῦ Παραδείσου καί μάλιστα ἀπό τά ἴδια τά χέρια τοῦ Χριστοῦ, παρακαλεῖ τήν Παναγία νά πάρει τό βρέφος-Χριστό στίς ἀγκαλιές της καί νά κατέβουν μαζί στήν Ἀθήνα!

Ποῦ ἀκριβῶς νά κατέβουν;

Νά κατέβουν στήν θρησκευτική «Ἀπολυτρωτική Σχολή Παντανάσσης», τήν ὁποία ἡ Παναγία ἔχει ἱδρύσει, διά τῆς Κ.Ζ.!

Καί τί νά κάνουν ὅταν κατέλθουν στίς αἴθουσες τῶν «Σχολῶν» τῆς Κ.Ζ.;

Νά «παίξουν» μαζί Μητέρα καί Γιός μπροστά στίς μαθήτριες –τίς «φωτισμένες»! αὐτῆς τῆς Σχολῆς, διά «σημείων» μάλιστα καί «θαυμάτων» ἐκεῖ!

Γιατί νά γίνουν αὐτά;

Γιά νά δεῖ καί νά πεισθεῖ ὁ Χριστός (καί ὁ κόσμος, ὁ κλῆρος κλπ), ὅτι ἡ ἴδια ἡ Παναγία Μητέρα Του διδάσκει σ' αὐτές τίς «Σχολές»!

Κρίνεται ἐκ νέου ἀπαραίτητο νά παρατεθεῖ ὁλόκληρο τό αὐθεντικό αὐτό κείμενο, ντοκουμέντο, γιά τούς εὐνόητους λόγους.

Μιλώντας ἡ Κ.Ζ. ἀπευθυνόμενη στήν Παναγία τῆς λέει τά ἀκόλουθα:

-«… **Σύ ἡ μητέρα τοῦ Θεοτικοῦ Βρέφους (τοῦ Χριστοῦ), θά μᾶς προλάβῃς καί πάλιν πρίν πέσωμεν εἰς ἐξαφανισμόν καί κορέσῃ τήν ἐπιθυμίαν του αὐτός (ὁ Σατανᾶς), ἀλλά ὡς Ἀπολύτρια μέ τά πλήρη δικαιώματα πού χαίρεις μέσῳ τοῦ β

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Οἱ σύγχρονοι Γεργεσηνοί

Τὸ Ἀμερικανικὸ Ὑπουργεῖο τῆς Γεωργίας στὰ στοιχεῖα[1] ποὺ δημοσιεύει σχετικὰ μὲ τὶς ἐξαγωγὲς τοῦ μοσχαρίσιου κρέατος κατατάσσει πρώτη τὴν Ἰνδία, ὡς τὸν μεγαλύτερο ἐξαγωγέα στὸν κόσμο, ξεπερνώντας τὴν Βραζιλία καὶ τὴν Ἀργεντινή(!), παρ' ὅτι ἡ κατανάλωση τοῦ συγκεκριμένου κρέατος στὴν χώρα ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὴν Ἰνδουϊστικὴ θρησκεία, γιατί θεωρεῖ τὶς ἀγελάδες ὡς ἱερές. Τὴν ἀπαγόρευση αὐτὴ ἐφαρμόζουν περίπου τὸ 80% τῶν κατοίκων τῆς χώρας, σὲ σύνολο 1,3 δὶς ἀνθρώπων, δηλαδὴ κάτι περισσότερο ἀπὸ 1 δὶς ἄνθρωποι.

Τὸ Ἀμερικανικὸ Ὑπουργεῖο βασίζεται στὴν ἀναλυτικὴ ἔκθεση[2] τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Ἰνδικῶν Ἐπιμελητηρίων τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῆς Βιομηχανίας (FICCI[3]), ποὺ παρουσιάζει λεπτομερῶς τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀφοροῦν στὴν ἐκτροφὴ τοῦ συγκεκριμένου εἴδους μοσχαρίσιου κρέατος. Εἶναι ἀξιοσημείωτο τὸ γεγονὸς πὼς ἡ χώρα ἐξάγει τὸ συγκεκριμένο κρέας σὲ τόσο μεγάλες ποσότητες, ποὺ τὰ ἔσοδα τῶν ἐξαγωγῶν του ξεπερνοῦν πλέον καὶ τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὴν ἐξαγωγὴ τοῦ παγκοσμίως γνωστοῦ εἴδους ρυζιοῦ μὲ τὴν ὀνομασία basmati[4].

Τὸ Ἰνδικὸ κρέας τοῦ νεροβούβαλου καταλήγει κυρίως στὶς ἀγορὲς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ὅπου ἡ ἀνοδικὴ πορεία τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου ἔχει ἀλλάξει κατὰ πολὺ τὶς διατροφικὲς συνήθειες. Παρὰ ταῦτα στὴν Ἰνδία, ποὺ εἶναι ἡ δεύτερη σὲ πληθυσμὸ χώρα τοῦ πλανήτη, ἕνα πολὺ μεγάλο μέρος τῶν κατοίκων της εἶναι χορτοφάγο.

Τὰ ἔσοδα τῶν ἐξαγωγῶν τοῦ μοσχαρίσιου κρέατος ἀπὸ τὴν Ἰνδία φτάνουν τὰ 4,8 δὶς δολλάρια, ἐνῷ οἱ κυριότεροι εἰσαγωγεῖς εἶναι τὸ Βιετνὰμ –στὸ ὁποῖο καταλήγει τὸ 40% τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐξαγωγῶν–, ἡ Μαλαισία, ἡ Κίνα καὶ ἡ Σαουδικὴ Ἀραβία.

Τὸ γεγονὸς αὐτό, ὅπως καὶ ὁλόκληρη ἡ σύγχρονη πραγματικότητα, ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσει ὅλα ὅσα ἔχει περιγράψει ἡ Ἐκκλησία μας μέσῳ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας Της. Βλέπουμε ξεκάθαρα πὼς ἡ περικοπὴ τῶν Γεργεσηνῶν δὲν ἀναφερόταν σὲ ἕνα λαὸ ἢ σὲ κάποιους ἀνθρώπους ποὺ σήμερα δὲν ὑπάρχουν. Ἡ Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας παραμένει διαχρονικὴ καὶ ἀφορᾶ στὸ σύνολο τῆς ἀνθρωπότητος ἀνὰ τοὺς αἰῶνες.

Μία ἀκόμα ἐνδιαφέρουσα παρατήρηση ποὺ μποροῦμε νὰ κάνουμε μὲ βάση τὴν συγκεκριμένη εἴδηση, εἶναι τὸ ὅτι ὅλες οἱ «θρησκεῖες», πλὴν τῆς μόνης Ἀληθινῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὸ παγκόσμιο σύστημα διακυβερνήσεως ὡς τὸ μέσον χειραγωγήσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ κατ' ἐπέκταση πλουτισμοῦ, ἐπιβολῆς καὶ κυριαρχίας γιὰ ἐλάχιστους.

Βλέπουμε πὼς οἱ ἐπιταγὲς τῶν διαφόρων «θρησκειῶν» εἶναι ἐνάντια στὴν εὐημερία τῶν ἀνθρώπων ἀλλά, πολλὲς φορές, καὶ στὴν λογική. Δὲν εἶναι δυνατὸν στὴν Ἰνδία, γιὰ παράδειγμα, νὰ ὑποφέρει ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν πεῖνα τὴν στιγμὴ ποὺ ὑπάρχει τόσο πλούσια δυνατότητα ἐκτροφῆς ζῴων, ποὺ μποροῦν νὰ καλύψουν μὲ ἐπάρκεια τὶς ἀνάγκες σίτισης τῆς χώρας καὶ ταυτόχρονα νὰ ἐπικρατεῖ μία θρησκεία ποὺ ἐπιβάλλει τὴν πεῖνα στὸν λαὸ καὶ κέρδη στὶς ἐξαγωγικὲς ἑταιρεῖες! Γι' αὐτὸν τὸν παραλογισμὸ κανεὶς δὲν διαμαρτύρεται!

Ἀντίθετα, ἡ φωνὴ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως –παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀναπαύει καὶ τὴν λογικὴ καὶ τὶς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων– παραμένει γερὰ φιμωμένη ἀπὸ τὸ παγκόσμιο σύστημα διακυβερνήσεως ἐπειδὴ μπορεῖ –καί, μάλιστα, ἄμεσα– νὰ ἐπιλύσει ὅλα τὰ προβλήματα καὶ τὶς ἀδικίες ὄχι μόνο στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο!

Στὴν Ἑλλάδα μας πρέπει νὰ προβληματισθοῦμε πολὺ γιὰ ὅλα ὅσα μᾶς συμβαίνουν καὶ κυρίως νὰ ἀναλογισθοῦμε, ὅπως ὁ ἄσωτος υἱὸς τῆς παραβολῆς, πῶς οἱ μίσθιοι τοῦ Πατρός μας (βλ. Ρωσία, Σερβία, Ρουμανία) ἀπολαμβάνουν ὅλων τῶν ἀγαθῶν, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ παρέμειναν στὴν ἀγκαλιὰ καὶ στὴν οἰκία τοῦ Πατέρα μας καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, γιὰ τὴν ὁποία δὲν ντρέπονται ὅπως ἐμεῖς καὶ τὴν ὁποία ἐμεῖς ἀσώτως ἐγκαταλείψαμε γιὰ χάρη τῶν σειρήνων τῆς Δύσεως, ποὺ μᾶς ἐξαπάτησαν καὶ κατασπατάλησαν τὸν πλοῦτο ποὺ μᾶς εἶχε δοθεῖ χωρὶς νὰ κοπιάσουμε.

Ἐπιβάλλεται ὡς Ἔθνος νὰ προσπέσουμε στὰ γόνατα τοῦ Πατρός μας καὶ νὰ Τὸν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς δεχθεῖ πίσω, κατατάσσοντάς μας στὴν κατηγορία τῶν μισθίων! Ἀρκεῖ, νὰ εἴμαστε κοντά Του!

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. http://tinyurl.com/ngtc4ch **2.** http://tinyurl.com/pvwqf88 **3.** Federation of Indian Chambers of Commerce and Industry. **4.** Πρόκειται γιὰ μία ποικιλία ρυζιοῦ μὲ μακρὺ καὶ λεπτὸ κόκκο ποὺ εἶναι ἰδιαίτερα ἀρωματικός. Παραδοσιακὰ παράγεται στὴν Ἰνδία καὶ στὸ Πακιστάν. Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας καὶ Ἀνάπτυξης Μεταποιημένων Προϊόντων Τροφίμων, τὸ 2014 ἡ Ἰνδία κατεῖχε τὸ 65% τῆς παγκοσμίου ἀγορᾶς στὸ συγκεκριμένο ρύζι, ἐνῷ τὸ Πακιστὰν κατεῖχε τὸ ὑπόλοιπο.

Ἑλκυστικὴ ταπείνωσις καὶ ἀπλότης

Γράφει ***ὁ Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας,*** *Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας*

Ὁ πραγματικός, ὁ γνήσιος Χριστιανός, ἀποτελεῖ τὸ παράδειγμα τῆς καλωσύνης, τῆς ἀπλότητος, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς συμπάθειας, τῆς ἀληλεγγύης. Εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, «ἡ πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη» (Ματθ. ε΄ 14), ποὺ γίνεται ὁρατὴ ἀπὸ ὅλα τὰ γύρω μέρη. Τὴν κακότητα ποὺ συναντάει γύρω του δὲν τὴν ἀντιμετωπίζει μὲ μετωπικὴ ἐπίθεση. Μὲ τὸν καλὸ τὸν τρόπο καὶ μὲ χαμηλοὺς πάντοτε τόνους κερδίζει ἀκόμη καὶ τοὺς ἀπίστους, τοὺς ἀδίκους, τοὺς μοχθηρούς, τοὺς σφετεριστὲς τῶν περιουσιακῶν του στοιχείων, τῆς ἱστορίας του, τοῦ πολιτισμοῦ του καὶ τῆς ἐλευθερίας του, ὅλους ἐκείνους ποὺ βλέπουν πίσω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ὄντως πιστοῦ Χριστιανοῦ, τὸν ἴδιο τὸν Χριστό μας, τὴν Αὐταγάπη, τὸν πανοικτίρμονα καὶ πανάγαθο Κύριο.

Βλέπουμε καθημερινὰ τόσα στραβὰ στὸν κοινωνικό μας περίγυρο καὶ θέλουμε νὰ τὰ διορθώσουμε. Πῶς, ὅμως, θὰ τὸ καταφέρουμε. Ὁ κόσμος δὲν ἀλλάζει μὲ ἐκδίκηση, μὲ ἀλαζονικὴ συμπεριφορά, μὲ ἀπανθρωπιά, ἀλλὰ μὲ κενωτικὴ ἀγάπη καὶ προσφορὰ τοῦ ἑαυτοῦ μας, μὲ ἐκδηλώσεις φιλανθρωπίας. Δωρεὰν λάβαμε τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, δωρεὰν ὀφείλουμε νὰ τὴν δίνουμε καὶ στοὺς ἄλλους. Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος τῶν Ἁγίων, τῆς ψυχοσωματικῆς ὑγείας, τῆς παιδικῆς ἁπλότητας, τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, τῆς θεώσεως καὶ τῆς τελικῆς ἐσχατολογικῆς λυτρώσεως.

Γιὰ νὰ διορθώσουμε, ὅμως, τὰ κακὰ τῶν ἄλλων πρῶτα πρέπει νὰ διορθώσουμε τὰ κακὰ τὰ δικά μας. Ἂν δὲν καθαρισθοῦμε πρῶτα ἐμεῖς πῶς θέλουμε νὰ καθαρίσουμε τοὺς ἄλλους; Ἂν δὲν ἀλλάξουμε ἐμεῖς τρόπο συμπεριφορᾶς, πῶς ἀπαιτοῦμε νὰ ἀλλάξουν οἱ ἄλλοι; Πρῶτα, λοιπόν, ἐνδοσκόπηση καὶ μετὰ προσπάθεια διορθώσεως τῶν ἄλλων. Καὶ ἡ ἐνδοσκόπηση ἀπαιτεῖ ταπεινὸ φρόνημα, προσευχὴ καὶ προσοχή.

Ἁπλότητα καὶ ταπείνωση ἀποτελοῦν τὸ δίδυμο τῆς ἐπιτυχίας στὴν προσπάθειά μας νὰ ζωγρήσουμε στὴ σαγήνη τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐχθρούς μας. Αὐτὲς οἱ δυὸ ἀρετὲς μαλακώνουν καὶ τὶς σκληρότερες καρδιὲς καὶ ἑλκύουν τὴ χάρη καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ μας. Ὅταν ἀδικεῖσθε μὴ προσπαθήσετε νὰ διεκδικήσετε τὸ δίκιο σας μὲ ἐγωϊσμό, ποὺ ἐξοργίζει ἀκόμη περισσότερο αὐτοὺς ποὺ σᾶς ἀδικοῦν. Ναί, ἔχετε δίκιο, ἀλλὰ δὲν σᾶς τὸ ἀναγνωρίζουν, οὔτε θὰ σᾶς τὸ ἀναγνωρίσουν οἱ ἰσχυρότεροί σας. Γι' αὐτὸ λένε ὅτι τὸ δίκιο εἶναι ἡ δύναμη τοῦ ἰσχυροτέρου. Ἡ διεκδίκησή σας θὰ ἀποτύχει ἔστω καὶ μετὰ ἀπὸ πολυχρόνιο δικαστικὸ ἀγώνα. Προσπαθεῖστε τώρα νὰ διεκδικήσετε τὸ δίκιο σας μὲ ταπείνωση καὶ ἁπλότητα. Θὰ τὸ κερδίσετε ἀμέσα χωρὶς δικαστικοὺς ἀγῶνες. Οἱ ἀρετὲς τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἁπλότητος εἶναι μαγνῆτες ποὺ ἑλκύουν. Γεννοῦν τὴ συγχωρητικότητα καὶ αὐτῶν ἀκόμα τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Καὶ ἂν τυχὸν κάποτε δὲν κερδίσετε δικαστικὲς μάχες μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο πάλι μὴ ἀπογοητεύεσθε. Ὁ Κύριος θὰ δώσει τὴν λύση. «Ἐμὴ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω» (Ἑβρ. ι΄ 30) μᾶς λέγει ὁ οὐράνιος δικαιοκρίτης. Καὶ ἡ ἀνταπόδωση δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸ «βραβεῖο τῆς ἄνω κλήσεως» (Φιλι. γ΄ 12) γιὰ τὸν ἀδικούμενο καὶ ἡ αἰώνια καταδίκη γιὰ τὸν ἀδικοῦντα. Μᾶς τὸ λέει μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτη Ἠσαΐα: «Τί ὑμεῖς ἀδικεῖτε τὸν λαόν μου καὶ τὸ πρόσωπον τῶν πτωχῶν καταισχύνετε;» (Ἡσ. 3, 15). Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς θὰ ἔρθει δικαστὴς τῶν ἀδικούντων, αὐτῶν ποὺ ἄρπασαν καὶ ἐρήμωσαν τὴν κοινωνία, γιὰ νὰ θησαυρίσουν οἱ ἴδιοι προσωπικά.

Ἁπλότης βέβαια καὶ ταπείνωση δὲν σημαίνει καὶ κάμψη τοῦ ἀγωνιστικοῦ μας φρονήματος. Αὐτὸ πρέπει πάντοτε νὰ τὸ διατηροῦμε ἀκμαῖο, γιατὶ ἀποτελεῖ θεϊκὴ παρότρυνση, ποὺ ὁδηγεῖ στὴ σωτηρία μας. Μιὰ φορὰ ποὺ ὁ Χριστός μας ὁδοιπροροῦσε γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα δέχθηκε ἀπὸ κάποιον ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε τὴν ἑξῆς ἐρώτηση: «Κύριε, εἰ ὀλίγοι οἱ σῳζόμενοι;» (Λουκ. ιγ΄ 24), δηλαδή, θὰ εἶναι λίγοι, Κύριε, αὐτοὶ ποὺ θὰ σωθοῦν; Αὐτὸς τότε δὲν τοὺς ἀπάντησε πολλοὶ ἢ λίγοι, ἀλλὰ τοὺς εἶπε· «Ἀγωνίζεσθε», «Ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πολλοί, λέγω ὑμῖν, ζητήσουσιν εἰσελθεῖν καὶ οὐκ ἰσχύσουσιν» (Λουκ. ιγ΄ 24). Ἀγωνίζεσθε, τοὺς εἶπε, δηλαδὴ προσπαθεῖστε. Μὴ ἀποθαρρύνεσθε ἀλλὰ καὶ μὴ ἀμελεῖτε. Ἔνα μόνο νὰ ἔχετε κατὰ νοῦν. Ὅτι μόνοι σας δὲν θὰ τὰ καταφέρετε. Ζητῆστε με καὶ Ἐγὼ θὰ σᾶς βοηθήσω, γιὰ νὰ ἀνεβῆτε τὴν κλίμακα τῆς ζωῆς «ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων» (Ψαλμ. 104, 3). «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν, ιε΄ 15). Καὶ μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ὁ καθημερινός σας ἀγώνας, ἡ ἐργασία σας, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή σας μαζὶ μὲ τὴν ταπείνωσή σας θὰ σᾶς ἀνταμείψει καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσει στὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν εὐόδωση τοῦ τελικοῦ σας στόχου. Ἐπιτυχία, ὅμως, χωρὶς ἐργασία δὲν νοεῖται. Μόνο στὰ λεξικὰ προηγεῖται ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐργασίας. Στὴν πράξη ἂν δὲν ἐργασθεῖς, ἂν δὲν ἀγωνισθεῖς δὲν ἐπιτυγχάνεις.

Μᾶς προτρέπει ὁ Κύριός μας νὰ ἀγωνιζόμαστε καὶ μόνο νὰ ἀγωνιζόμαστε. Νὰ ἀγωνιζόμαστε «τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως» (Α΄ Τιμ. στ΄ 12) καὶ νὰ μὴ ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβαση τοῦ ἀγῶνος μας. Αὐτὴ νὰ τὴν ἀφήσουμε σὲ Ἐκεῖνον. Καθῆκον καὶ ὑποχρέωσή μας εἶναι νὰ ἀγωνιζόμαστε. Ἀποτελεῖ καθῆκον Χριστιανικὸ ἀλλὰ καὶ προσωπικὸ τοῦ κάθε ἑνός μας, ποὺ θέλει στὴ ζωή του νὰ ἐπιτύχει κάτι, νὰ ἀφήσει παρακαταθήκη στὶς ἐπιγενόμενες γενιές. Ὁ νόμιμος διαρκής μας ἀγώνας μαζὶ μὲ τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ἁπλότητα τῶν τρόπων μας ἀποτελοῦν τὰ ἐχέγγυα τῆς τελικῆς νίκης. Ὁ καθημερινός μας ἀγώνας ἀποβάλλει τὴν ὀκνηρία, τὴ ραθυμία, τὴν ἐπιθυμία γιὰ καλοπέραση χωρὶς ἱδρῶτες καὶ μόχθο. Ἀγώνας χωρὶς συνδυασμένη ἐργασία καὶ προσευχὴ δὲν εἶναι εὐλογημένος καὶ δὲν μᾶς ἀνεβάζει στὸν οὐρανό, ἀφοῦ ἐργασία χωρὶς προσευχὴ σημαίνει αὐτονόμηση, σημαίνει ἄκρατο ἐγωϊσμό, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ στὴν καταστροφή, ὅπως τοὺς ἐργάτες τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ. Ἡ προσευχὴ καὶ ἡ ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ μᾶς δροσίζει μὲ τὴ Θεία Του Χάρη καὶ ὄχι μόνο μᾶς φέρνει στὴν ἐπιτυχία, ἀλλὰ καὶ στὸν Παράδεισο.

Βρισκόμαστε σὲ περίοδο κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς κρίσεως. Κρίσεως ποὺ προκλήθηκε ἀπὸ δική μας ἀμέλεια καὶ συντονισμένες ἐπιθέσεις τῶν ἐπιβούλων μας, ποὺ εἶχαν τὰ ὅπλα τους βουτηγμένα στὸ μέλι τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς πλησμονῆς δηλητηριωδῶν ἀγαθῶν. Τρωθήκαμε καὶ πιασθήκαμε σὰν τὶς μύγες καὶ σὰν τὰ ποντίκια. Τώρα πῶς θὰ σωθοῦμε, ἀφοῦ εἴμαστε κολλημένοι πάνω στὴν κακὴ ἀλλοίωση. Μά, μόνο μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ μας ποὺ μὲ τὸ ἔλεός Του μεταποιεῖ τὴν κακή μας ἀλλοίωση σὲ καλὴ καὶ μὲ μετάνοια, ποὺ ἀπαιτεῖ ταπεινὸ φρόνημα, ἐργατικότητα καὶ προσευχή. Αὐτὴ ἡ ἀλλοίωση θὰ μᾶς ὁδηγήσει στὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν κρίση καὶ στὴ θεάρεστη εὐμάρεια, αὐτὴ ποὺ στηρίζεται μόνο στὴν ἐκζήτηση τῶν ἀναγκαίων καὶ ἀπαραιτήτων στὴ ζωή μας καὶ ὄχι τῶν περιττῶν, αὐτῶν ποὺ γιὰ κάποιους ἄλλους εἶναι ἀναγκαῖα. Ὁ δρόμος τῆς ἀγιότητος θὰ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν κρίση. Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος ποὺ ἀκολούθησαν οἱ Ἅγιοί μας μέχρι τὶς ἡμέρες μας, ζωντανὰ παραδείγματα τῶν ὁποίων ἔχουμε τοὺς συγχρόνους μας Πατέρες καὶ Μητέρες, Ἰάκωβο τὸν Τσαλίκη, Ἰάκωβο τὸν Βαλαδῆμο, Εὐμένιο ἀπὸ τὰ Ρούστικα, Γαβριὴλ τὸν Κύπριο, Μαγδαληνὴ ἀπὸ τὴν Κάλυμνο, Διονύσιο τὸν Γιατρᾶ ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο καὶ Χρυσῆ τῆς Ἐορδαίας, καὶ τοὺς ἤδη ἁγιοκατεταγμένους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίας μας, Παΐσιο, Πορφύριο, Γεώργιο τὸν Καρσλίδη καὶ Σοφία τῆς Κλεισούρας.

Ἐκοιμήθη ἡ Προηγουμένη τῆς Ἱ. Μ. Παναγίας Μακρυρράχης

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱ. Μ. Κίτρους τῆς 21ης Αὐγούστου 2015:

«Τὴν Παρασκευὴ 21 Αὐγούστου τελέστηκε ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τῆς Γερόντισσας Νεκταρίας, Προηγουμένης τῆς ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Μακρυρράχης Πιερίας, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος κ. Γεωργίου, συμπαρατατουμένου ἀπὸ πολλοὺς κληρικούς. Ἡ Γερόντισσα Νεκταρία (κατὰ κόσμον Ἀναστασία Ζορμπᾶ) διετέλεσε ἐπὶ πολλὰ χρόνια Ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν ἡγουμενία τὸν παρελθόντα Φεβρουάριο, λόγῳ γήρατος καὶ ὑγείας. Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Γεώργιος ἔκανε δεκτὴ τὴν παραίτηση τῆς Γερόντισσας καὶ ὅρισε ὡς διάδοχό της τὴν ἀδελφὴ Ἰωάννα, πνευματικὸ τέκνο της. Στὴν ἐξόδιο ἀκολουθία συμμετεῖχαν πολλοὶ μοναχοὶ καὶ μοναχὲς ἀπὸ διάφορα μοναστήρια τῆς Πιερίας καὶ ἄλλων περιοχῶν, ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ ἑκατοντάδες πιστῶν, δείχνοντας τὴν ἐκτίμηση καὶ τὸν σεβασμό τους πρὸς τὸ σεπτὸ πρόσωπο τῆς μακαριστῆς Γερόντισσας. Ὁ Σεβασμιώτατος μὲ θερμοὺς λόγους ἐξῆρε τὴν πνευματικὴ προσωπικότητα τῆς Γερόντισσας Νεκταρίας».

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν Ἱ. Μ. Ἁγ. Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου

Συμφώνως πρὸς τὴν romfea τῆς 28ης Αὐγούστου 2015:

«Τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου ἐπισκέφθηκε σήμερα, Παρασκευὴ 28 Αὐγούστου ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἰσραὴλ κ. Ρόϊβεν Ρίβλιν. Τὸν Πρόεδρο τοῦ Ἰσραὴλ ὑποδέχθηκε ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμ. Χρυσόστομος. Ὁ κ. Ρόιβεν Ρίβλιν καὶ ἡ συνοδεία του κατὰ τήν παραμονή τους στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἔτυχαν Ἀβραμιαίας φιλοξενίας ἀπὸ τὸν Ἡγούμενο καὶ τὴν ἀδελφότητα».

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

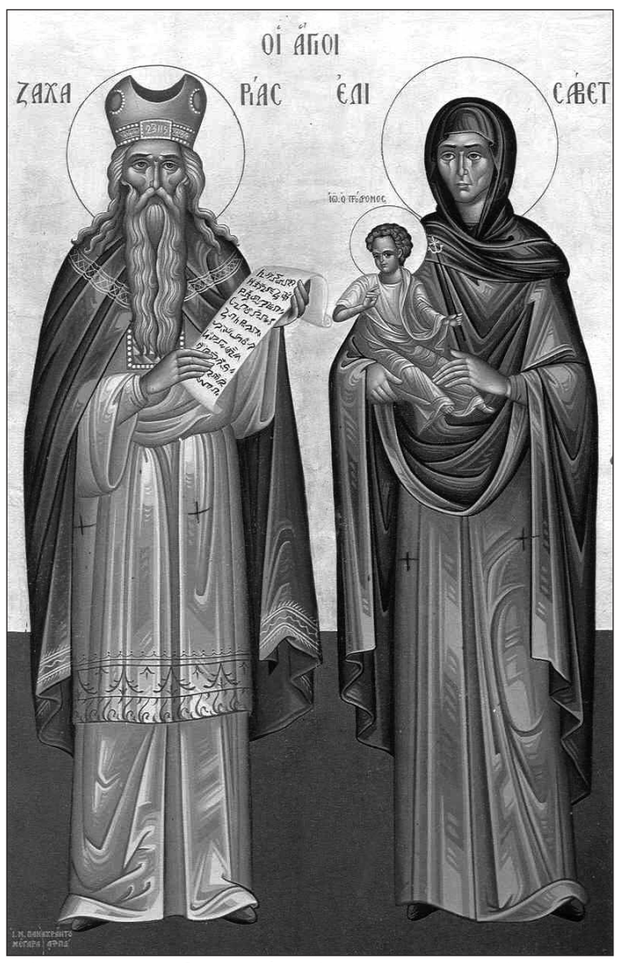

Τὴν 5ην Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Ζαχαρίου καὶ Ἐλισάβετ γονέων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ Προδρόμου.

Σεβ. Ἀρχ. Κρήτης: «Ἀναγκαῖος σήμερα ὁ ἁπλὸς γάμος»

Ὁ Σεβ. Ἀρχ. Κρήτης κ. Εἰρηναῖος ἐβοήθησε ξεῦγος, τὸ ὁποῖον ἀδυνατοῦσε οἰκονομικῶς νὰ ἀνταπεξέλθει εἰς τὰ ἔξοδα, νὰ ἔλθη εἰς γάμου κοινωνίαν καὶ παραλλήλως διὰ τῆς πράξεώς του ἐδίδαξε ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ἡ ἱερότης τοῦ γάμου εὑρίσκεται εἰς τὸ μυστήριον καὶ ὄχι εἰς τὴν κοσμικὴν πολυτέλειαν. Ἡ ἀδόρυβος αὐτὴ πρᾶξις τοῦ σεπτοῦ Ἱεράρχου ἀποτελεῖ παράδειγμα διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον οἱ Ἱεράρχαι δύνανται νὰ ἐπαναπροσανατολίσουν τὸν πιστὸν λαὸν εἰς τὴν οὐσίαν τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Θείων Μυστηρίων. Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ierovima.gr τῆς 16ης Ἰουλίου 2015:

«Μαθήματα ἀνθρωπιᾶς, ἀγάπης, φιλανθρωπίας, καὶ ἁπλότητας μᾶς ἐνέπνευσε ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ.κ. Εἰρηναῖος, τὸ βράδυ τῆς Τρίτης 14 Ἰουλίου 2015, ὁ Ὁποῖος τέλεσε τὸ μυστήριο τοῦ Γάμου, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης, σὲ μελλονύμφους οἱ ὁποῖοι ἀδυνατοῦσαν νὰ ἀνταποκριθοῦν στὶς ἀπαιτήσεις τελέσεως ἑνὸς σύγχρονου γάμου, λόγῳ τῆς ἐπικρατούσης χρηματοοικονομικῆς συγκυρίας, ἡ ὁποία μαστίζει τὸν τόπο μας.

Ἔτσι, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης, προέβαλε ἐκεῖνον τὸν Γάμο, ὁ ὁποῖος εἶναι μὲν ἁπλός, ἀλλὰ ὅμως μυστηριακός, ἔτσι ὅπως τὸν τελοῦσαν οἱ χριστιανοὶ τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Ὁ Σεβασμιώτατος δὲν προέβη σὲ κάτι νεωτερικὸ καὶ ριζοσπαστικό. Ἔκανε κάτι πολὺ ἁπλούστερο καὶ πρακτικό, ἀναβίωσε τὴν μυστηριακὴ καὶ παραδοσιακὴ τέλεση τοῦ Γάμου. Τὸ μόνο ποὺ ζήτησε νὰ ὑπάρχει, εἶναι οἱ δακτύλιοι (βέρες) καὶ τὰ στέφανα. Τίποτε ἄλλο. Οὔτε χρήματα, οὔτε στολισμοί, οὔτε πολυτελὴ ἐνδύματα, τίποτε μὰ τίποτε. Τὸ μόνο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθεῖ δαπανηρό, εἶναι οἱ δακτύλιοι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἁπλοποιηθεῖ, μὲ τὴν κατασκευὴ ἀπὸ ὑποδεέστερο τοῦ χρυσοῦ μέταλλο, ἀπὸ ἀσήμι. Ἄλλωστε, μὴ ξεχνᾶμε ὅτι πολὺ παλαιότερα, μόνο ὁ νυμφίος ἔφερε δακτύλιο ἀπὸ χρυσό. Ἡ νύμφη φοροῦσε ἀσημένιο. Ὁπότε τί μᾶς ἐμποδίζει σήμερα στὴν κατασκευή τους ἀπὸ ἀσήμι;

Γιὰ τὴν χρήση τῶν στεφάνων τοῦ γάμου, ὁ Σεβασμιώτατος ἔστειλε τὸ μήνυμα ὅτι τὰ στέφανα δὲν εἶναι ἰδιωτικὴ ἐπιλογή, ἀλλὰ σκεύη τῆς Ἐκκλησίας. Κανεὶς δὲν προσέρχεται στὴ Θεία Κοινωνία κρατώντας τὸ δικό του ποτήριο ἢ τὴ λαβίδα του. Κανεὶς δὲν πάει στὴ βάπτιση φέροντας τὴν κολυμβήθρα του, κατὰ συνέπεια, κανεὶς δὲν πορεύεται νὰ στεφθεῖ μὲ στέφανα τῆς ἐπιλογῆς του, τὰ ὁποῖα ὀφείλουν νὰ βρίσκονται στὸ σκευοφυλάκιο τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὲ αὐτὰ νὰ στεφανώνεται κάθε ἀνδρόγυνο. Ἔτσι τὰ στέφανα θὰ εἶναι λειτουργημένα.

Σχετικὰ μὲ τὴν ἐνδυμασία τοῦ ἀνδρογύνου, ὁ Σεβασμιώτατος στέλνει τὸ μήνυμα τῆς ἁπλότητας. Δὲν ἀπαιτοῦνται ἰδιαίτερα ἐνδύματα γιὰ τὸ ἀνδρόγυνο. Ὁ σχεδιασμὸς τοῦ νυφικοῦ, ὅπως ἔχει ἐπικρατήσει, εἶναι δυτικῆς προελεύσεως καὶ ἐπιδράσεως τῶν ἐνδυμάτων τῶν δυτικῶν σαλονιῶν, τὰ φουρὸ καὶ ἔχει εἰσαχθεῖ μᾶλλον τὴν ἐποχὴ τῆς βαυαροκρατίας. Ἡ ἐγχώρια παλαιότερη πρακτικὴ ἤθελε τὴν ἀμφίεση τῆς νύφης νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ παραδοσιακὴ φορεσιά, ἐνῶ ἀκόμη παλαιότερα, τὸ νυφικὸ ἦταν ἁπλὸ λευκὸ ἔνδυμα, κατάλοιπο τοῦ ἐμφώτιου, τοῦ βαπτιστικοῦ δηλαδὴ ἐνδύματος.

Οἱ λαμπάδες ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὸ Γάμο, δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι δαπανηρές. Ἀρκοῦν δύο ἁπλὲς μικρὲς λαμπάδες τοποθετημένες σὲ κηροπήγια, ἀπὸ ἀγνὸ μελισσοκέρι, σύμβολο τῆς καθαρότητας καὶ ἐργατικότητας τῆς οἰκογένειας, ὅπου ὅλοι στὴν οἰκογένεια, ὅπως στὴ κυψέλη οἱ μέλισσες, θὰ ἐργάζονται γιὰ νὰ κομίζουν ἀπὸ τὰ εὐώδη ἄνθη τῆς ἀγιοπατερικῆς διδασκαλίας τὴν γλυκύτητα τῆς Πίστεως καὶ θὰ φλέγονται ἀπὸ τὴν πίστη στὸν Χριστό, ἔτσι ὅπως ἀκριβῶς ἀνάβουν οἱ λαμπάδες.

Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα, στολισμοί, ἐνδύματα, ἐδέσματα, ἔξοδα, δαπάνες, θὰ μποροῦσαν νὰ χαρακτηρισθοῦν λίαν ἐπιεικῶς ὡς ὑπερβολές, ἢ ἀκόμη

Ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης (1924-1994): Ἡ σημασία του διά τήν Ὀρθόδοξον πίστιν καί ζωήν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ριθώριο τὸν Homo Asceticus· ὁ ἄνθρωπος τῆς οἰκονομίας ἐξαφάνισε τὸν ἄνθρωπο τῆς ἀσκήσεως.

Οἱ δύο καταστροφικοὶ παγκόσμιοι πόλεμοι τοῦ 20οῦ αἰῶνος καὶ οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ κατὰ τὴν βίαιη ἐπιβολὴ τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων στὶς χῶρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ στὴν Ρωσία ἦσαν καρποὶ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀντιχριστιανικῶν ἀθέων καὶ ὑλιστικῶν διεργασιῶν τῆς δεύτερης μετὰ Χριστὸν χιλιετίας, τὶς ὁποῖες δὲν μπόρεσαν πνευματικὰ νὰ ἀποτρέψουν οἱ ἐκτραπέντες ἀπὸ τὴν εὐαγγελικὴ ἀλήθεια Παπισμὸς καὶ Προτεσταντισμός.

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἀνατολὴ ὑπὸ διαφορετικὲς ἱστορικὲς συνθῆκες, κάτω ἀπὸ τὴν φωτισμένη συμπόρευση καὶ συναλληλία κράτους καὶ Ἐκκλησίας στὴν Ρωμιοσύνη τοῦ Βυζαντίου, ἀφοῦ γνώρισε τὴν ἐπιθετικότητα καὶ ἁρπακτικὴ βουλιμία καὶ τυραννία τῶν σταυροφόρων τοῦ πάπα ἐπὶ ἑξήντα χρόνια (1204-1261) καὶ ἀπέκρουσε τὸν λογοκρατούμενο, χωρὶς τὸν θεῖο φωτισμό, ἀντιασκητικὸ Χριστιανισμὸ τοῦ Βαρλαὰμ τοῦ Καλαβροῦ, μὲ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ, φυλάχθηκε στὴν πίστη καὶ στὴν ζωή της ἀπὸ τὶς δυτικὲς ἐπιρροὲς καὶ ἀπέφυγε τὴν διάβρωση καὶ ἀλλοτρίωση κάτω ἀπὸ τὴν σκληρὴ κατάκτηση τῶν Τούρκων, τοὺς ὁποίους ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς θεωρεῖ ὅτι τοὺς ἔβαλε ὁ Θεὸς, γιὰ νὰ μᾶς προφυλάξουν ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, ποὺ θὰ μᾶς ἔβλαπταν στὴν πίστη[1].

Δυστυχῶς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ 1821 ὅλες οἱ προσπάθειες τῶν Εὐρωπαίων συμμάχων καὶ φίλων μας ἀπέβλεπαν στὸ νὰ μᾶς ἐκδυτικίσουν, νὰ μᾶς ἐξευρωπαΐσουν, νὰ μᾶς ἀποκόψουν ἀπὸ τὸ ἀγιοπνευματικὸ καὶ ἀσκητικὸ κλίμα τῆς Ὀρθόδοξης Ἀνατολῆς καὶ νὰ μᾶς ἐντάξουν στὴν λογοκρατούμενη ὑλιστικὴ Δύση. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν διακοσίων περίπου ἐτῶν ἀπὸ τότε ὑπῆρξαν πνευματικὲς ἀντιστάσεις καὶ ὑπάρχουν τώρα λιγότερες. Πολλοὶ πάντως εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, ὅπως παρουσιάσαμε σὲ ἄλλη μας μελέτη[2], πιστεύουν ὅτι ἤδη ἔχει ἐπιτευχθῆ ὁ ἐκδυτικισμὸς τῆς Ἑλλάδος.

2. Ὁ Ὅσιος Παΐσιος διαψεύδει τὸν ἐκδυτικισμὸ τῆς Ἑλλάδος

Δὲν εἶναι πάντως τυχαῖο ὅτι ἡ δράση καὶ ἡ ἐπίδραση τοῦ Ὁσίου Παϊσίου κορυφώνονται καὶ ἐπεκτείνονται κατὰ τὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὅταν πολιτικὰ καὶ πολιτιστικὰ γεγονότα ἐνισχύουν τὶς δυνάμεις καὶ τοὺς θεσμοὺς ποὺ σπρώχνουν τὴν Ἑλλάδα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄθεης καὶ ἠθικὰ ἐκπεσμένης Εὐρώπης καὶ τῆς συγγενικῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ἔνταξη τῆς Ἑλλάδος στὴν Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότητα (ΕΟΚ) καὶ κατόπιν στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση (Ε.Ε.), χωρὶς μάλιστα τὴν γνώμη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, χωρὶς δημοψήφισμα, ἀπὸ πολλοὺς χαιρετίσθηκε ὡς σπουδαῖο ἱστορικὸ ἐπίτευγμα, πολλαπλᾶ ὠφέλιμο, ἐνῶ δὲν ἔλειψαν καὶ ἀφωνιστικὲς φωνὲς ποὺ ἐπεσήμαιναν τοὺς κινδύνους καὶ τὶς καταστροφικὲς ἐπιρροές, ὅπως πράξαμε καὶ ἐμεῖς μὲ τὸ βιβλίο μας «Φραγκέψαμε» καὶ ἄλλα δημοσιεύματα[3].

Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἐπεδίωκαν οἱ πολιτικοὶ στὴν πλειονότητά τους, νὰ μᾶς ἐξευρωπαΐσουν δηλαδή, ὅπου ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία ἀδιαφόρησε, καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς λόγος πολλῶν ἐξ ἡμῶν δὲν εἶχε ἐσωτερικὴ πνευματικὴ δύναμη, γιὰ νὰ ἀγγίξει τὶς καρδιὲς τῶν πιστῶν, αὐτὸ τὸ ἀπέτρεψε ἕνας καὶ μόνο ἀσκητής, ὀλιγογράμματος, ἀλλὰ πλουτισμένος ἀπὸ τὸν ὑπέρφωτο Φωτισμὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καρπὸ τῆς καθάρσεώς του ἀπὸ τὰ πάθη μὲ μακροχρόνιους καὶ σκληροὺς ἀγῶνες στὴν Κόνιτσα, στὸ Σινᾶ, στὸ Ἅγιον Ὄρος.

Τὸ ἀπέτρεψε ἐν πρώτοις στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Ἔδειξε ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία, ἀντίθετα μὲ τὴν Εὐρώπη, διακρίνεται καὶ στὶς ἡμέρες μας γιὰ τὰ μεγάλα ἀσκητικὰ κατορθώματα τῶν ἁγίων μοναχῶν της, ὅτι ἡ πατερικὴ ἐποχὴ δὲν εἶναι μακρινὸ παρελθόν, κατὰ τοὺς θιασῶτες τῆς αἱρετικῆς «Μεταπατερικῆς Θεολογίας» τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν τοῦ Βόλου, ὅτι ἀληθινὸς Χριστιανὸς δὲν εἶναι ὁ ἐκκοσμικευμένος Εὐρωπαῖος τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ἀλλὰ ὁ ἀσκητὴς Παΐσιος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ποὺ ἐπέτυχε στὶς ἡμέρες μας τὰ ἀσκητικὰ παλαίσματα καὶ κατορθώματα τῶν παλαιῶν μεγάλων ἀσκητικῶν μορφῶν.

Τὸ ἀπέτρεψε ἔπειτα μὲ τὴν γοητεία καὶ ἔλξη ποὺ ἀσκοῦσε ὁ φωτισμένος καὶ χαριτωμένος λόγος του, ποὺ δὲν ἦταν καρπὸς κοσμικῆς παιδείας καὶ γνώσεως, ἀφοῦ μόνον τὸ δημοτικὸ σχολεῖο εἶχε τελειώσει, ἀλλὰ τῆς φωτιστικῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Δυτικὸς Διαφωτισμὸς (Διασκοτισμός) τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς ἐπιστήμης ἀνήμπορος νὰ βοηθήσει πνευματικὰ τοὺς ἀνθρώπους, στὰ πρόσωπα παιδαγωγῶν, φιλοσόφων, πολιτικῶν, νομικῶν, ἰατρῶν, ψυχαναλυτῶν, ἔβλεπε ταπεινωμένος πλήθη προσκυνητῶν νὰ τρέχουν στὸν ἀσκητὴ Παΐσιο στὴν Παναγούδα, στὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ στὸ μοναστήρι τῆς Σουρωτῆς, ὅταν ἔβγαινε στὸν κόσμο, γιὰ νὰ ἀποθέσουν τὸν πόνο καὶ τὰ προβλήματά τους καὶ νὰ ἀκούσουν λόγο παρακλήσεως. Ἡ ἄκτιστη Χάρη τοῦ Θεοῦ νικοῦσε τὸν κτιστὸ ἀνθρώπινο λόγο, ὁ Ὀρθόδοξος Ἁγιορείτης Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς τὸν ἐπηρμένο ὀρθολογιστὴ Εὐρωπαῖο Βαρλαάμ, ἡ ταπεινὴ καὶ ἀσκητικὴ Ὀρθοδοξία τὴν ὑπερήφανη ὑλιστικὴ Εὐρώπη τοῦ πάπα καὶ τοῦ Λουθήρου, ὁ θεῖος Φωτισμὸς τὸν ἀνθρώπινο Διαφωτισμό.

Ἡ ἔλξη τοῦ ἀγιοπνευματικοῦ λόγου τοῦ ὁσίου Παϊσίου ἔφθασε καὶ στὰ αὐτιὰ τῶν Εὐρωπαίων καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐρχόμενοι στὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπισκέπτονταν εἴτε ἀπὸ θαυμασμὸ εἴτε ἀπὸ περιέργεια τὸ κελλὶ τῆς Παναγούδας. Κάποιος παπικὸς ρώτησε τὸν Ὅσιο: «Μόνο οἱ Ὀρθόδοξοι εἶναι κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ μόνο αὐτοὶ θὰ σωθοῦνε; Ὁ Θεὸς εἶναι μὲ ὅλο τὸν κόσμο». Καὶ ἀπάντησε ὁ Ὅσιος: *«Ἐσὺ μπορεῖς νὰ μοῦ πεῖς πόσος κόσμος εἶναι κοντὰ στὸ Θεό; Ἔχουμε διαφορές. Εἴμαστε φυσικὰ παιδιὰ τοῦ ἑνὸς Πατέρα, ἀλλὰ μερικὰ παιδιὰ μένουν στὸ σπίτι καὶ μερικὰ γυρίζουν ἔξω»*[4]. Σὲ ἄλλον παπικὸ εἶπε: *«Ἐσεῖς βάζετε τὸν ἐγκέφαλο ἐμεῖς τὴν πίστη.... Μὲ τὴ λογική σας περιορίζετε τὴ θεϊκὴ δύναμη, γιατὶ τὴ Θεία Χάρη τὴν πετᾶτε στὴν ἄκρη. Ἐσεῖς στὸν ἁγιασμὸ ρίχνετε συντηρητικό, γιὰ νὰ μὴ χαλάσει. Ἐμεῖς στὰ χαλασμένα ρίχνουμε ἁγιασμό, γιὰ νὰ γίνονται καλά. Πιστεύουμε στὴ Χάρη ποὺ ἁγιάζει καὶ ὁ ἁγιασμὸς κρατάει καὶ 200 καὶ 300 χρόνια· δὲν χαλάει ποτέ»*[5]. Σὲ Προτεστάντη πάστορα ποὺ ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν ἀξία τῶν Ἁγίων εἶπε: *«Θὰ σοῦ πῶ κάτι, δὲν θέλω ὅμως νὰ μὲ παρεξηγήσεις, ἐπειδὴ δὲν τὸ λέω ἀπὸ ὑπερηφάνεια, ἀλλὰ ἀπὸ ταπείνωση καὶ ἀγάπη. Ἐμεῖς ἔχουμε τὴν Παναγία ὡς μητέρα μας, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε ὀρφανὰ δίχως μητέρα, γιατὶ δὲν τὴν δέχεστε»*[6]. Ἀκόμη καὶ ὁ πάπας ἐντυπωσιάσθηκε ἀπὸ τοὺς δύο σύγχρονους Ἁγιορεῖτες Ἁγίους, τὸν Γέροντα Παΐσιο καὶ τὸν Γέροντα Πορφύριο καὶ μέσῳ Ἀμερικανίδας καθηγήτριας τοὺς προσκάλεσε στὸ Βατικανὸ, γιὰ νὰ τοὺς γνωρίσει. Ἡ ἀπάντηση καὶ τῶν δύο δείχνει σαφέστατα τὴν ἀντίσταση τῶν Ὀρθοδόξων στὴν προσπάθεια ἐκδυτικισμοῦ, ποὺ υἱοθέτησε ἡ πλειονότητα τῶν πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν κριτικὴ τους ἀπέναντι στὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ Παπισμοῦ καὶ στὴν ἐκ μέρους του ἄρνηση νὰ δεχθεῖ ὅτι μόνον οἱ Ὀρθόδοξοι ἔχομε τὴν ἀλήθεια. Δείχνει ἀκόμη καὶ τὸν λάθος δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ ἐκ τῶν Ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς Ἱεράρχες καὶ θεολόγοι, οἱ ὁποῖοι ἀντίθετα πρὸς τὴν στάση τῶν Ἁγίων ὅλων τῶν ἐποχῶν κοινωνοῦν καὶ ἐπικοινωνοῦν στὶς ἡμέρες μας μὲ τοὺς αἱρετικοὺς Μονοφυσίτες, Παπικοὺς καὶ Προτεστάντες, συμπροσευχόμενοι καὶ θεωροῦντες ὅτι δὲν εἶναι αἱρετικοί, ἀλλὰ ἀδελφὲς ἐκκλησίες μὲ ἔγκυρα μυστήρια. Στὴν πρόσκληση λοιπὸν τοῦ πάπα οἱ δύο Ἁγιορεῖτες Ἅγιοι ἀπήντησαν: *«Ὄχι δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε. Διότι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία καὶ ὁ Πάπας δὲν εἶναι ἕτοιμοι. Ἔχουν πολὺ ἐγωϊσμό. Ὄχι μόνο θέλουν νὰ μᾶς ὑποτάξουν, ἀλλὰ καὶ δὲν πιστεύουν ὅτι ἔχουμε τὴν ἀλήθεια ἐμεῖς. Δὲν χρειάζεται νὰ πᾶμε. Καλύτερα θὰ βοηθήσουμε τὴν ὑπόθεση μὲ τὴν προσευχή μας»*[7].

Πόσο πραγματικὰ θὰ τιμοῦσε τὸν Ἅγιο Παΐσιο τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἄν, μετὰ τὴν ἐπίσημη ἐκκλησιαστικὴ πράξη τῆς ἐντάξεώς του στὸ Ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου ἤδη τὸν εἶχαν ἐντάξει ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀκολουθοῦσε τὴ στάση του καὶ τὴν γραμμή του στὸ βασικὸ θέμα τῆς σχέσεως τῶν Ὀρθοδόξων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ποὺ εἶναι ἡ διαχρονικὴ στάση τῶν Ἁγίων Πατέρων ἀπέναντι στὴν αἵρεση καὶ στὴν πλάνη! Διαφορετικά, τὰ ἔργα διαψεύδουν τοὺς λόγους καὶ τὰ ἐγκώμια καὶ οἱ τιμὲς μεταβάλλονται σὲ εἰρωνεία καὶ βλασφημία.

3. Ἐπικρίνει τὰ ἀνοίγματα τοῦ Ἀθηναγόρα πρὸς τὸν Παπισμὸν καὶ τὸν Οἰκουμενισμόν

Ὑπάρχουν στὸ ἀφιερωματικὸ τεῦχος τῆς «Θεοδρομίας» μελέτες συνεργατῶν ποὺ παρουσιάζουν ἐπαναληπτικὰ γιὰ καλύτερη ἐμπέδωση τὴν αὐστηρὴ στάση τοῦ Ὁσίου Παϊσίου ἀπέναντι στὶς ἀντιπατερικὲς καὶ ἀντιπαραδοσιακὲς ἐνέργειες τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρα σὲ σχέση μὲ τοὺς ἑτεροδόξους τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καὶ αἱρέσεων. Δὲν θὰ τὶς ἐπαναλάβουμε. Ἁπλῶς θὰ προβοῦμε σὲ κάποια σχόλια καὶ ἐκτιμήσεις.

Ἀποδεικνύεται τώρα περίτρανα ὅτι ὁ ἐξ Ἀμερικῆς ἀποσταλεὶς, γιὰ νὰ καταλάβει τὸν πατριαρχικὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τότε ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς, Ἀθηναγόρας, μὲ ἐξαναγκασμὸ σὲ παραίτηση καὶ ἐκδίωξη τοῦ προκατόχου του πατριάρχου Μαξίμου τοῦ Ε΄, εὐρίσκετο σὲ διατεταγμένη ἀποστολή. Νὰ ἀνατρέψει τὰ μέχρι τότε κρατοῦντα στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸν δῆθεν ἐκκλησιαστικὸ «ἐπαρχιωτισμό», νὰ ὁλοκληρώσει τὸ ἔργο ποὺ ἄρχισε, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ ὑλοποιήσει ὁ προκάτοχός του μασόνος πατριάρχης Μελέτιος Δ΄ ὁ Μεταξάκης, νὰ πρωτοστατήσει δηλαδὴ στὸ χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας, δῆθεν στὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χριστιανικῆς ἑνότητος, στὴν οἰκοδόμηση τοῦ διαχριστιανικοῦ Οἰκουμενισμοῦ τῆς Νέας Ἐποχῆς, ποὺ γρήγορα ἐξελίχθηκε, μὲ τὴν σχεδιασμένη ἐπίσης παράλληλα σύγκληση τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου (1963-1965) καὶ τὴν ἵδρυση καὶ ὀργάνωση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν σὲ διαθρησκειακὸ Οἰκουμενισμό, στὴν παναίρεση αὐτὴ τοῦ νέου συγκρητισμοῦ, τῆς ἐξίσωσης τῆς αἱρέσεως καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς πλάνης, τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους, τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως συστηματικὰ ἐπιδιώκουν οἱ Μασόνοι καὶ οἱ Σιωνιστές. Ὅλη αὐτὴ ἡ σκοτεινὴ πλεκτάνη γίνεται εἰς βάρος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ δηλαδὴ εἰς μὲν τὸν χῶρο τῶν θρησκειῶν νὰ παύσει νὰ θεωρεῖται ὁ Χριστὸς ὡς ὁ Θεάνθρωπος λυτρωτὴς καὶ σωτήρας, ὡς ἡ μόνη σώζουσα ἀλήθεια καὶ ζωή, καὶ νὰ ἐξισωθεῖ μὲ τὶς ἄλλες θρησκεῖες, ποὺ ἀποτελοῦν δῆθεν καὶ αὐτὲς ὁδοὺς σωτηρίας, εἰς δὲ τὸν χῶρο τοῦ Χριστιανισμοῦ νὰ παύσει νὰ θεωρεῖται ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς ἡ μόνη ἀληθὴς Ἐκκλησία, ποὺ διεφύλαξε τὴν δογματικὴ καὶ ἠθικὴ καθαρότητα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀδελφὲς ἐκκλησίες οἱ μέχρι τότε αἱρέσεις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ πολυποίκιλου Προτεσταντισμοῦ.

Εἶναι ἄγνωστα στοὺς πολλοὺς τὰ τολμηρὰ ἀνοίγματα τοῦ Ἀθηναγόρα πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή, τὸ γκρέμισμα τῶν ὁρίων ποὺ ἔθεσαν ἀπέναντι στὴν αἵρεση οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Καὶ εἶναι πάμπολλοι οἱ θαυμαστὲς καὶ οἱ ἐπαινέτες του, ἄλλοι παρασυρμένοι ἀπὸ τὸν ψευτοαγαπισμὸ καὶ τὴν ψευτοενότητα τῆς οἰκουμενιστικῆς προπαγάνδας καὶ ἄλλοι, οἱ λιγότεροι, γιατὶ δουλεύουν στοὺς ἰδίους κυρίους, στὰ ἴδια σκοτεινὰ καταγώγια. Ἡ μεγάλη συμβολὴ τοῦ Ὁσίου Παϊσίου ἔγκειται στὸ ὅτι διέγνωσε μὲ τὸν φωτισμένο καὶ καθαρμένο νοῦ του τὰ τεχνάσματα αὐτὰ τοῦ Διαβόλου καὶ ἐνίσχυσε μὲ τὴν στάση καὶ τὴν γραφίδα του τὴν παναγιορειτικὴ τότε ἀντίδραση ἐναντίον λόγων καὶ ἐνεργειῶν τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρα.

Ἐπαναδημοσιεύσαμε ἤδη πρὸ καιροῦ στὴν «Θεοδρομία»[8], τὴν ἐξαιρετικὴ ἀντιοικουμενιστικὴ ἐπιστολή του πρὸς τὸν ἱδρυτὴ τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» Γέροντα Χαράλαμπο Βασιλόπουλο, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουν οἱ καλοί μας συνεργάτες καὶ στὸ τεῦχος τῆς «Θεοδρομίας». Ἐκφράζει σ' αὐτὴν τὸν πόνο του γιὰ τὶς φιλενωτικὲς κινήσεις καὶ ἐπαφὲς τοῦ Πατριάρχου μὲ τὸ Πάπα, ποὺ ξεσκίζουν περισσότερο τὸ πολυκομματιασμένο φόρεμα τῆς Μητέρας μας Ἐκκλησίας, καὶ θέλει ἡ ἐπιστολή του αὐτὴ νὰ εἶναι μιὰ μικρὴ βελονιὰ στὴν ἐπιδιόρθωση τοῦ σχισίματος. Εἶναι βαθὺς ὁ πόνος του, γιατὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ ποὺ κηρύσσει ὁ Ἀθηναγόρας δὲν εἶναι χριστιανική, ἀλλὰ κοσμική: *«Τὰ γραφόμενά μου δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας βαθύς μου πόνος, διὰ τὴν γραμμὴν καὶ κοσμικὴν ἀγάπην δυστυχῶς τοῦ πατέρα μας κ. Ἀθηναγόρα. Ὅπως φαίνεται, ἀγάπησε μίαν ἄλλην γυναῖκα μοντέρνα, ποὺ λέγεται Παπικὴ Ἐκκλησία, διότι ἡ Ὀρθόδοξος Μητέρα μας δὲν τοῦ κάμνει καμμίαν ἐντύπωσι, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ σεμνή»*. Στὴ συνέχεια γράφει ὅτι φροντίζει ὁ πατριάρχης νὰ ἀναπαύει τοὺς κοσμικοὺς ἀνθρώπους καὶ κατασκανδαλίζει τὰ τέκνα τῆς Ὀρθοδοξίας, ποὺ ἔχουν φόβο Θεοῦ. Ἀπαντώντας δὲ προορατικὰ καὶ σὲ ὅσους ἀκόμη καὶ στὶς ἡμέρες μας, εἴτε ἐκ δεξιῶν εἴτε ἐξ εὐωνύμων, ζηλωτὰς καὶ μεγαλοσχήμους οἰκουμενιστάς, τὸν παρουσιάζουν θαυμαστὴ καὶ ἐπαινέτη τοῦ νῦν οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος εἶναι τολμηρότερος τοῦ Ἀθηναγόρα στὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα γράφει: *«Μετὰ λύπης μου, ἀπὸ ὅσους φιλενωτικοὺς ἔχω γνωρίσει, δὲν εἶδα νὰ ἔχουν οὔτε ψίχα πνευματικὴ οὔτε φλοιό. Ξέρουν, ὅμως, νὰ ὁμιλοῦν γιὰ ἀγάπη καὶ ἑνότητα, ἐνῶ οἱ ἴδιοι δὲν εἶναι ἑνωμένοι μὲ τὸν Θεόν, διότι δὲν Τὸν ἔχουν ἀγαπήσει»*.

Ὑπάρχει καὶ δεύτερη ἐπιστολὴ συνυπογραφόμενη ἀπὸ τὸν Ὅσιο Παΐσιο, τὸν τότε ἡγούμενο τῆς Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα Ἀρχιμ. Βασίλειο (Γοντικάκη) καὶ τὸν ἱερομόναχο Γρηγόριο (Χατζηεμμανουήλ), ποὺ εἶχαν ἀναλάβει νὰ μετατρέψουν σὲ κοινόβιο τὴν πρώην ἰδιόρρυθμη Μονὴ Σταυρονικήτα. Ἡ προσπάθεια αὐτή, βοηθούμενη καὶ ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἐρμηνεύθηκε ἀπὸ κάποιους δημοσιογράφους ὅτι ἀπέβλεπε στὸ νὰ ἔχει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τὴν συμπαράσταση τοῦ Ἁγίου Ὄρους στὴν προώθηση τῶν οἰκουμενιστικῶν του σχεδίων. Ἡ δεύτερη αὐτὴ ἐπιστολὴ μὲ ἡμερομηνία 21.11.1968 ἀποσκοπεῖ νὰ δείξει ὅτι ἡ συμβολὴ τῶν ἀνωτέρω τριῶν μοναχῶν στὴν ὀργάνωση τοῦ κοινοβίου δὲν ἐσήμαινε ὅτι συμφωνοῦν μὲ τὰ οἰκουμενιστικὰ σχέδια τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρα. Παραθέτουν μάλιστα καὶ κάποιες ἀντορθόδοξες θλιβερὲς δηλώσεις τοῦ πατριάρχου, προσθέτοντας ὅτι τὸ γεγονὸς ὅτι ἐξακολουθοῦν νὰ μνημονεύουν στὸ Μοναστήρι ἀκόμη τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου, ἐνῶ οἱ περισσότερες Μονὲς εἶχαν παύσει νὰ τὸ μνημονεύουν, αὐτὸ γίνεται κατ' ἀνοχὴν καὶ ὄχι ὡς συμφωνία πρὸς τὴν γραμμὴ τοῦ Πατριάρχου. Λίγο ἀργότερα τὸ 1970 καὶ ἡ Μονὴ Σταυρονικήτα διέκοψε τὸ μνημόσυνο συνεργήσαντος εἰς αὐτὸ τὰ μέγιστα καὶ τοῦ Ὁσίου Παϊσίου: Γράφουν μεταξὺ ἄλλων οἱ τρεῖς συνυπογράφοντες: *«Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ μέχρι τοῦ νὰ παρουσιάζεται ἡ Μονή -ἀπὸ τῆς ἐγκαταβιώσεώς μας καὶ ἑξῆς- σὰν προπύργιο προωθήσεως τῶν πατριαρχικῶν σχεδίων, ὑπάρχει μεγάλη διαφορά. Καὶ σπεύδομε στὴν διασάφησι αὐτὴ ἀκριβῶς, γιατί, ἂν καὶ εἶναι τόσο σημαντικὴ ἡ προσφορὰ τοῦ Πατριάρχου στὴν Ἐκκλησία μὲ τὴν σύγκληση τῶν Πανορθοδόξων Διασκέψεων καὶ τόσων ἄλλων ἐνεργειῶν του, συγχρόνως δημιουργεῖ σοβαρωτάτους ἐνδοιασμούς καὶ ἐπιφυλάξεις μὲ ἄλλες κινήσεις καὶ ἐκφράσεις ὅπως: «Ἁπατώμεθα καὶ ἁμαρτάνομεν, ἐὰν νομίζωμεν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος πίστις κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια... Σκοπὸς κάθε θρησκείας εἶναι νὰ βελτιώσῃ τὸν ἄνθρωπον» (Ἐφημ. «Ἔθνος», 15. 11.66). «Δὲν πρόκειται ἡ μία Ἐκκλησία νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὴν ἄλλην, ἀλλ'*

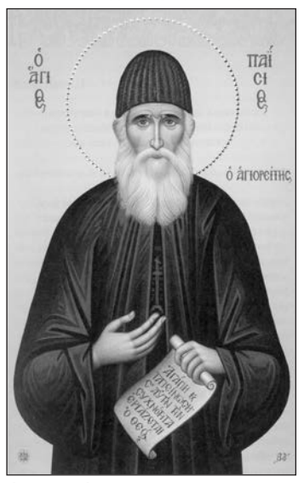

ὁμοῦ νὰ ἐπανιδρύσωμεν τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»! (Περιοδικὸν «Ὁ Ποιμήν», Μυτιλήνη, Φεβρουάριος 1968).

«Τὸ νόμισμα τῆς ἀγάπης» ποὺ κυκλοφορεῖ μετὰ τὸ «κλείσιμο τῶν δογμάτων», ἡ ἐπανίδρυση τῆς Μιᾶς .... Ἐκκλησίας καὶ τόσα ἄλλα εἶναι ἀκατανόητα καὶ κυριολεκτικῶς βλάσφημα διὰ τὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία. Τὸ ὅτι στὴ Μονὴ Σταυρονικήτα μνημονεύεται σήμερα τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου -πρᾶγμα σπάνιο γιὰ Κοινόβιο τοῦ Ἁγίου Ὄρους- τοῦτο γίνεται κατ' ἀνοχήν, ἀπὸ σεβασμὸ στὴν Ἐκκλησία, καὶ ὄχι σὰν ἔκφρασι καταφάσεως στὴ γραμμὴ αὐτή»[9].

Μετὰ ἀπὸ δύο χρόνια διέκοψε καὶ ἡ Μονὴ Σταυρονικήτα τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἀθηναγόρα συνεργοῦντος, ὅπως εἴπαμε, καὶ τοῦ ὁσίου Παϊσίου. Στὸ πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα γράμμα τῆς Μονῆς (7 Ὀκτωβρίου 1970), ποὺ ὑπογράφει ὁ καθηγούμενος Ἀρχιμ. Βασίλειος Γοντικάκης, μεταξὺ ἄλλων γράφονται καὶ τὰ ἑξῆς: *«Συγκεκριμένως εἰς τὴν ἡμετέραν Μονήν, παρ' ὅλην τὴν ἀγιορειτικὴν ἀντίδρασιν, ἐμνημονεύαμεν μέχρι τινος τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος, φειδόμενοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος. Μετὰ δὲ τὴν περὶ Φιλιόκβε καὶ Πρωτείου, ὡς ἁπλῶν ἐθίμων δήλωσιν τοῦ Πατριάρχου ἐπαύσαμεν τὸ μνημόσυνον, αἰσθανθέντες ὅτι ἐξέλιπε πᾶν περιθώριον ἀνοχῆς ἢ προθεσμία ἀναμονῆς»*[10].

4. Οἱ ἐκδηλώσεις στὴν Σουρωτὴ κατὰ τὴν πρώτη ἑορτὴ τῆς μνήμης τοῦ Ὁσίου Παϊσίου (12 Ἰουλίου 2015)

Ἡ αὐστηρὴ στάση τοῦ Ὁσίου Παϊσίου ἀπέναντι στὸν πατριάρχη Ἀθηναγόρα καὶ στοὺς Οἰκουμενιστὰς γενικῶς κρίνει ἀρνητικὰ τὴν ἀνεπίτρεπτα χλιαρή, καὶ μερικὲς φορὲς θετική, ἀντιμετώπιση τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου ἀπὸ τὴν πλειονότητα τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐκτὸς βέβαια ἐπαινετῶν ἐξαιρέσεων μερικῶν ἡγουμένων καὶ πλήθους κελλιωτῶν. Θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν ἀπογοητευτικὲς συγκρίσεις τοῦ τότε καὶ τοῦ τώρα, ὅπως ἄλλωστε φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνιώδη ἀνησυχία τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων ποὺ ἐξέδωσαν τὸ ἐξαίρετο κείμενο *«Ἅγιον Ὄρος. Διαχρονικὴ μαρτυρία στοὺς ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Πίστεως»*.

Δὲν περιμέναμε πάντως ὁ Ὅσιος Παΐσιος, καύχημα καὶ σέμνωμα τῶν ἀπανταχοῦ Ὀρθοδόξων, νὰ γίνει ἀφορμὴ γιὰ προβολὴ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀπανταχοῦ Οἰκουμενιστῶν πατριάρχου Βαρθολομαίου. Εἴχαμε πάλιν καὶ πολλάκις εἰς τὸ παρελθὸν τὴν κρυφὴ ἐλπίδα ὅτι μελετώντας τὴν ζωὴ παλαιῶν καὶ νέων Ἁγίων θὰ συναισθανόταν τὴν λάθος πορεία ποὺ ἀκολουθεῖ, ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων, καὶ θὰ ἐμείωνε τουλάχιστον τὶς οἰκουμενιστικές του ἐνέργειες, ἐν ἔργοις καὶ λόγοις, μπροστὰ στὶς ὁποῖες ὠχριοῦν, εἶναι μηδαμινές, οἱ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα. Ἂν ἐκεῖνος ἀγάπησε μία ξένη γυναίκα, τὴν

Ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης (1924-1994): Ἡ σημασία του διά τήν Ὀρδόδοξον πίστιν καί ζωήν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛ.

τους, ποὺ δὲν τὰ ἀκυρώνει ἡ Θεία Χάρη, ἀλλὰ τὰ χρησιμοποιεῖ καὶ τὰ ἐνισχύει. Ἐπεμβαίνει ὁ Θεὸς σοφώτατα στὴν πορεία τῆς ζωῆς τῶν Ἁγίων καὶ μέσω, πολλὲς φορές, πειρασμῶν καὶ δοκιμασιῶν ἐξάγει Ἐκεῖνος τὸ καλύτερο ἀποτέλεσμα.

Ἐμεῖς κρίνουμε καὶ ἐκτιμοῦμε, γιὰ νὰ χαρακτηρίσουμε τοὺς Ἁγίους Νεκτάριο καὶ Παΐσιο ὡς κορυφαίους μεταξὺ τῶν Ἁγίων τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἔχοντας ὡς βάση τὴν ἀπήχηση ποὺ εἶχε ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τους στὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν οἰκουμενικὴ ὑπερτοπικὴ ἀκτινοβολία τους, ὡς καὶ τὴν συμβολή τους στὸ νὰ ἀνταποκριθεῖ ἡ Ἐκκλησία ποιμαντικὰ στὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν. Δὲν θὰ ἐπιχειρήσουμε σύγκριση τῶν βίων καὶ τῶν ἰδιαιτέρων γνωρισμάτων τους· εἶναι πολὺ περισσότερα τὰ κοινὰ ποὺ τοὺς ἑνώνουν ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα ποὺ τοὺς ξεχωρίζουν. Ἴσως τὸ πράξουμε αὐτό, σὺν Θεῷ, σὲ ἄλλη εὐκαιρία.

Ἔζησαν πράγματι καὶ οἱ δύο σὲ κρίσιμες ἐποχὲς γιὰ τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ τὶς δύο πρῶτες τοῦ 20οῦ. Μὲ τὴν ἵδρυση τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους καὶ τὴν ἐπικράτηση στὸ χῶρο τῆς παιδείας τῆς ἀρχαιολατρείας τοῦ Κοραῆ ἄλλαξαν κατεύθυνση ἡ παιδεία καὶ ὁ πολιτισμός, περιθωριοποιήθηκαν τὸ Βυζάντιο, ἡ Ρωμιοσύνη, καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ μάλιστα τὴν δολοφονία τοῦ μόνου Ρωμηοῦ καὶ Ὀρθοδόξου στὸ φρόνημα κυβερνήτη Ἰωάννη Καποδίστρια καὶ τὴν ἐγκατάσταση στὴν Ἀθήνα τῶν Βαυαρῶν τοῦ Ὄθωνος, ἀλώθηκε ὁλοκληρωτικὰ καὶ ὁ χῶρος τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὶς πολιτειοκρατικὲς μεταρρυθμίσεις τοῦ Μάουερ καὶ τοῦ Φαρμακίδη καὶ τὸν ἀμείλικτο διωγμὸ, ποὺ ἐξαπολύθηκε ἐναντίον τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ. Τὰ περισσότερα Μοναστήρια ἐκλεισαν διὰ νόμου. Οἱ μοναχοὶ συκοφαντήθηκαν ὡς κοινωνικὰ ἄχρηστοι καὶ ἐπιζήμιοι, μὲ συνέπεια ὁ ἀκμάζων ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν Τουρκοκρατία Μοναχισμὸς νὰ ὑποστεῖ τέτοια παρακμή, ὥστε νὰ κινδυνεύει νὰ ἀφανισθεῖ. Δέσμια τοῦ κράτους ἡ Ἐκκλησία καὶ μὲ ἀλλοτριωμένες δυνάμεις ἀπὸ τὰ δυτικὰ πρότυπα, ποὺ ἐπέδρασαν ἀκόμη καὶ στὶς δυτικόστροφες Θεολογικὲς Σχολὲς καὶ στοὺς πτυχιούχους των, ἀδυνατοῦσε νὰ ἀντιμετωπίσει τὸν προσηλυτισμὸ ποὺ ἀσκοῦσαν παπικὲς καὶ προτεσταντικὲς ἱεραποστολές, μὲ τὴν ἵδρυση καλὰ ὀργανωμένων σχολείων, τὴν ἄσκηση φιλανθρωπίας, ἔκδοση βιβλίων, κ.τ.λ. Ἡ ἀθεΐα καὶ ὁ ὑλισμὸς τῆς Εὐρώπης, μεταμορφωμένα σὲ τρόπο ζωῆς, ἀλλοίωναν τὸν παραδοσιακὸ τρόπο ζωῆς τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς καθημερινότητας, διατροφή, ἔνδυση, ψυχαγωγία, λογοτεχνία. Ἀποφεύχθηκε κατὰ τὴν δουλεία ὁ βίαιος ἐξισλαμισμός, καὶ βρισκόμασταν τώρα μπροστὰ σὲ ἕνα ἐκούσιο ἐκλατινισμὸ καὶ ἐκδυτικισμό.

Ἡ ἄδικη ἐκδίωξη τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας τὸ 1890 σὲ ἡλικία 44 ἐτῶν, ὅπου μόλις πρὶν ἀπὸ ἕνα ἔτος εἶχε ἐκλεγῆ μητροπολίτης Πενταπόλεως, ἦταν μέτρο τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ, ἀφ᾽ ἑνὸς γιὰ νὰ ἀναδειχθεῖ ἡ ἀνεξικακία καὶ ἡ ταπείνωση τοῦ ἁγίου ἱεράρχου καὶ ἀφ᾽ ἑτέρου, γιατὶ ἡ ἐγκατάσταση καὶ ἡ μετέπειτα δράση καὶ προσφορά του στὴν Ἀθήνα καὶ τελευταῖα στὴν Αἴγινα ἦσαν περισσότερο ἀπαραίτητες καὶ ἀναγκαῖες, δεδομένων τῶν δυσμενῶν καὶ ἀλλοτριωτικῶν ἐπιρροῶν ποὺ ἐταλάνιζαν τὸν ἑλληνικὸ ἐκκλησιαστικὸ καὶ ἐκπαιδευτικὸ χῶρο. Τί θὰ ἀπέδιδε ἡ παραμονὴ τοῦ θεοπρόβλητου καὶ θεόσταλτου αὐτοῦ ἁγίου στὸν ὀλιγάριθμο ἀπόδημο Ἑλληνισμὸ τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ὁποίου τὸ μέλλον στὰ μάτια τοῦ παντεπόπτου καὶ παντογνώστου Θεοῦ ἦταν ὁλοφάνερο; Ἡ Ἑλλάδα ἐπρόκειτο νὰ μεγαλώσει καὶ νὰ αὐξηθεῖ γεωγραφικὰ καὶ πληθυσμιακά, εἶχε περισσότερες δυνατότητες, ἀλλὰ καὶ μεγαλύτερες ἀνάγκες, χρειαζόταν διαφορετικὴ πνοή, ἐκκλησιαστικὴ καὶ θεολογική, ἄλλη σπορὰ γιὰ νὰ βλαστήσουν ὄχι τὰ ζιζάνια καὶ τὰ ἀγκάθια τῶν ξενικῶν ἐπιδράσεων, ἀλλὰ ὁ σῖτος γιὰ τὸν ἐπιούσιο ἄρτο τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ καλὸς ἐργάτης, ὁ πολυτάλαντος, ἦταν ἕτοιμος στὸ πρόσωπο τοῦ διωγμένου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἀσκητικοῦ καὶ πεπαιδευμένου μητροπολίτου Πενταπόλεως.

Ἐκτιμώντας πράγματι κανεὶς τὰ τριάντα ὁλόκληρα χρόνια τῆς προσφορᾶς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο, ἀπὸ τὸ 1890 μέχρι τὸ 1920 ποὺ ἐκοιμήθη, τὰ ὁποῖα κατανέμονται σὲ τρεῖς διακονίες καὶ ἀξιώματα, τέσσερα χρόνια ἱεροκῆρυξ στὴν Εὔβοια καὶ στὴ Φθιώτιδα (1890-1894), δεκατέσσερα χρόνια σχολάρχης στὴ Ριζάρειο Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ (1894-1908), καὶ δώδεκα χρόνια Γέροντας καὶ πνευματικὸς τῆς γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος Αἰγίνης (1908-1920), τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ἵδρυσε καὶ ηὔξησε, συμπεριλαμβανομένης δὲ τῆς πολὺ πλούσιας συγγραφικῆς παραγωγῆς τοῦ καθ᾽ ὅλην αὐτὴν τὴν περίοδο, καὶ προστιθεμένης τῆς μεγάλης ἐπιδράσεως καὶ ὠφελείας πρὸς τὰ πλήθη τῶν προσκυνητῶν τῶν τιμίων λειψάνων του μετὰ τὴν κοίμηση καὶ τὴν ἀνάδειξή του ἀπὸ τὸν Θεό, ἔχει μία πολυποίκιλη καὶ πλούσια εἰκόνα γιὰ τὸ μοναδικὸ καὶ ὑψηλὸ ἔργο ποὺ ἐπετέλεσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιτελεῖ καὶ θὰ ἐπιτελεῖ ὁ Ἅγιός μας, πλουτίζοντας τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ πλήρωμά της μὲ τοὺς θησαυροὺς τῆς θείας σοφίας καὶ τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος.

Σὲ παλαιότερο κείμενο γιὰ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο συνοψίσαμε σὲ ἑπτὰ σημεῖα τὴν προσφορὰ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου: α) Σὲ ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἐκκλησία διέθετε λίγους ἢ ἀκατάλληλους ἐργάτες συνέβαλε ἀποφασιστικὰ στὴν πνευματικὴ ἀφύπνιση τῶν πιστῶν. β) Ἡ ἀφύπνιση αὐτὴ ἦταν σφραγισμένη μὲ παραδοσιακὸ ἐκκλησιαστικὸ χρῶμα, μυρωμένη ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς διδασκαλίας καὶ ζυμωμένη ἀπὸ τὰ βιώματα τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. γ) Ἡ προσφορά του γενικῶς στὴν παιδεία καὶ εἰδικῶς στὴν ἐκκλησιαστική, μὲ ἔμφαση στὸν ἑλληνοχριστιανικό της χαρακτήρα, εἶναι τεράστια. δ) Μὲ τὴν ἵδρυση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος στὴν Αἴγινα καὶ τὴν γενικώτερη ἐπίδρασή του θεωρεῖται ὡς ὁ ἀναμορφωτὴς τοῦ γυναικείου Μοναχισμοῦ, μετὰ μάλιστα τὴν καταστροφικὴ λαίλαπα τοῦ ἀντιμοναχικοῦ πνεύματος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Βαυαρῶν. ε) Πολύτιμη εἶναι καὶ ἡ συγγραφικὴ παραγωγὴ τοῦ Ἁγίου. Πενήντα περίπου τίτλοι μελετῶν, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους καλύπτουν ὀγκώδη συγγράμματα ποικίλου περιεχομένου, ἱστορικά, ἑρμηνευτικά, δογματικά, ἠθικά, ποιμαντικά, φιλοσοφικά, ἀπολογητικά, παιδαγωγικά, ποιητικά, ὑμνολογικά, λειτουργικά, κηρύγματα, ἐκδόσεις πατερικῶν ἔργων. στ) Ἐντυπωσιακὴ εἶναι ἡ καταπληκτικὴ ἀφυπνιστικὴ ἐπίδραση ποὺ ἀσκεῖ στὰ πλήθη τῶν προσκυνητῶν μὲ τὰ μυροβόλα λείψανά του καὶ τὴν ἰαματικὴ τῶν ἀσθενειῶν Χάρη, ποὺ δίκαια τοῦ ἔδωσε τὸ ἐπίθετο Θαυματουργός καὶ ζ) Στὸν αἰώνα τῶν ὁμολογιακῶν συγχύσεων καὶ οἰκουμενιστικῶν παρεκκλίσεων μὲ τὶς ἐκκλησιολογικὲς ἀσάφειες καὶ ἀμφιταλαντεύσεις τῶν Ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ὁ μυροβλύζων καὶ θαυματουργὸς Ἅγιος ἀποτελεῖ θεϊκὴ ἐπιβεβαίωση καὶ μαρτυρία ὅτι μόνον ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀληθὴς Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἐκτὸς τῆς ὁποίας ὅλες οἱ ἄλλες μορφὲς Χριστιανισμοῦ εἶναι σχίσματα καὶ αἱρέσεις, ἄμοιρες τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος[19].

Τέσσερα χρόνια μετὰ τὴν κοίμηση τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου (1920) βλέπει τὸ φῶς τοῦ ἥλιου στὰ Φάρασα τῆς Καππαδοκίας (1924) ὁ Ὅσιος Παΐσιος, ὁ ὁποῖος τὴν ἴδια χρονιά, βρέφος ἀκόμη, παίρνει τὸν δρόμο τῆς προσφυγιᾶς μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του, τῇ συνοδείᾳ τοῦ ἱερέως - ἐφημερίου στὰ Φάρασα, ποὺ τὸν ἐβάπτισε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομά του Ἀρσένιος, τοῦ ὁσίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκη, καὶ ἐγκαθίστανται οἰκογενειακῶς στὴν Κόνιτσα. Σὲ λίγο ὑπὸ διαφορετικὲς ἀλλὰ καὶ πάλι κρίσιμες ἱστορικὲς συνθῆκες, μετὰ τὴν σχετικὴ ἀσκητικὴ προετοιμασία, παίρνει ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο τὴν σκυτάλη ὁ Ὅσιος Παΐσιος ὡς πρὸς τὴν ὀρθὴ ἐκκλησιαστικὴ ἐπίδραση στὰ πλήθη τῶν πιστῶν ποὺ συρρέουν στὸ ἀσκητικό του κελλὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀλλὰ καὶ στὸ Μοναστήρι τῆς Σουρωτῆς, ὅταν ἔβγαινε στὸν κόσμο. Ἦταν πρωτοφανὲς ὄντως τὸ θέαμα νὰ βλέπει κανεὶς καθημερινὰ νὰ κατηφορίζουν ἀπὸ τὶς Καρυὲς πρὸς τὸ Κουτλουμουσιανὸ κελλὶ τῆς Παναγούδας, ὅπου ἔμεινε τὰ τελευταῖα δεκαπέντε χρόνια τῆς ζωῆς του (1979-1994), δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες προσκυνητῶν, γιὰ νὰ ἀκούσουν τὶς χαριτωμένες διδαχές του, νὰ ζητήσουν συμβουλὲς γιὰ τὰ προβλήματά τους καὶ τὴν προσευχητική του παρέμβαση. Πολὺ σωστὰ ὁ βιογράφος του ἱερομόναχος Ἰσαὰκ ὀνομάζει τὸ σχετικὸ κεφάλαιο τοῦ βιβλίου γιὰ τὴν παραμονή του στὴν Παναγούδα ὡς *«Δόσιμο στοὺς πονεμένους»*[20]. Ἡ ἴδια καὶ μεγαλύτερη συρροὴ τοῦ κόσμου, λόγῳ τῆς προσελεύσεως τῶν γυναικῶν, ὅταν γιὰ κάποιους λόγους, κυρίως ὑγείας, ἔβγαινε στὸ γυναικεῖο Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στὴν Σουρωτὴ τῆς Θεσσαλονίκης. Τέτοια λαϊκὴ ἀνταπόκριση καὶ ἀποδοχὴ εἶχε πολὺ καιρὸ νὰ γνωρίσει ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία στὸν ἑλληνικὸ χῶρο, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου ἐπίσης λαϊκοῦ διδάχου Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῶν ὁσιακῶς ἐπίσης βιωσάντων Χριστοφόρου Παπουλάκου καὶ Κοσμᾶ Φλαμιάτου.

Δὲν διέθετε περγαμηνὲς κοσμικῆς παιδείας ὁ Ὅσιος Παΐσιος. Μόνον τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο εἶχε τελειώσει. Διέθετε ὅμως τὸ θεῖο φωτισμὸ καὶ μία φυσικὴ χάρη, γοητεία καὶ ἀπλότητα, πρὸ παντὸς δὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ ἐσωτερικὸ δόσιμο πρὸς ὅσους τὸν ἄκουγαν ἢ ζητοῦσαν τὴν βοήθειά του. Πανεπιστημιακοὶ θεολόγοι μὲ πολυχρόνιες σπουδές, ὅπως καὶ ἐπίσκοποι μορφωμένοι καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, στὸν Γέροντα Παΐσιο προστρέχαμε γιὰ συμβουλὲς καὶ πνευματικὴ ἀνακούφιση. Πόσο πραγματικὰ διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου, ἂν ὁ κλῆρος ἀλλὰ καὶ οἱ μοναχοὶ ἐκοσμοῦντο ἀπὸ τὶς ἀρετὲς τοῦ Ὁσίου Παϊσίου; Πολλὲς φορὲς οἱ κληρικοὶ μὲ τὶς κακίες, τὰ πάθη μας, τὴν ἀντιπνευματικὴ συμπεριφορά μας διώχνουμε τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, σκανδαλίζουμε τοὺς πιστούς. Αὐτὸ ἐκμεταλλεύονται οἱ ἀντίχριστες ἐκκλησιομαχικὲς δυνάμεις, γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἀθεϊστικὸς ὑλισμὸς εἶχε ἐπιβληθῆ ὡς κρατικὴ ἰδεολογία στὴν Ρωσία καὶ στὶς ἄλλες χῶρες τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ, δὲν ἔπαυσε ὅμως νὰ δρᾷ διαβρωτικὰ καὶ στὸν «ἐλεύθερο» δυτικὸ κόσμο, ὑποκινούμενος καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὴν Μασονία καὶ τὸν Σιωνισμό. Ἔφηβος ἀκόμη στὴν Κόνιτσα, ὅπως εἴδαμε, ὁ ὅσιος Παΐσιος, ἦλθε ἀντιμέτωπος μὲ τὴν ἀθεΐα ποὺ ὑποκρύπτεται στὴν θεωρία τοῦ Δαρβίνου γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς στρατιώτης ἔζησε τὴν ἐμφύλια σύρραξη, ἀγωνιζόμενος ἐναντίον ὅσων εἶχαν παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ ἰδεολογία καὶ ἐπιχειροῦσαν μὲ τὸ ἀντάρτικο νὰ προσδέσουν τὴν Ἑλλάδα στὸ κομμουνιστικὸ μπλόκ.

Μετὰ τὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο καὶ τὴν ἐμφύλια σύρραξη ἀκολούθησαν πνευματικὰ δημιουργικὲς καὶ καρποφόρες διεργασίες, ὅπως εἶναι τὸ κίνημα γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ στὶς πηγές, ἡ νεοπατερικὴ ἄνθηση, ἡ ἀναβίωση τοῦ Μοναχισμοῦ στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἡ στροφὴ πολλῶν πιστῶν στὴν παραδοσιακὴ ὀρθόδοξη ζωή, ἡ ἔκδοση φιλοκαλικῶν καὶ νηπτικῶν ἔργων, ἡ ἐπιστροφὴ στὴ βυζαντινὴ μουσικὴ καὶ στὴν βυζαντινὴ ἁγιογραφία, ἡ τέλεση μακρῶν καὶ κατανυκτικῶν ἀγρυπνιῶν στοὺς ἐνοριακοὺς ναούς, ἡ συχνὴ θεία κοινωνία, ἡ προσέλευση στὸ μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ πολλὰ ἄλλα, ποὺ καθιστοῦσαν τὴν Ἑλλάδα σὲ σχέση μὲ τὶς ἄλλες ὀρθόδοξες χῶρες τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων εὐλογημένο ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς Ἁγίους τόπο.

Ὁ βάσκανος ὀφθαλμὸς τοῦ Πονηροῦ δὲν ἄντεχε νὰ βλέπει παραδοσιακὴ καὶ Ὀρθόδοξη τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὴν σύγχρονη Βαβυλώνα, τὴν Ἀμερική, ὅπου τὰ κέντρα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, μεθοδεύθηκε ἡ ἀνατροπὴ αὐτῆς τῆς εἰκόνας μὲ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Ἀθηναγόρα ὡς πατριάρχου στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπως νωρίτερα περιγράψαμε, καὶ μὲ τὴν ἐνίσχυση κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ 1980 πολιτικῶν δυνάμεων ποὺ προκάλεσαν πνευματικὴ καταστροφή. Ὅ,τι δὲν κατόρθωσαν οἱ δυτικὲς ἐπιρροὲς νὰ ἐπιτύχουν μετὰ τὸ 1821 τὸ ἐπέτυχαν οἱ κυβερνῶντες τὴν χώρα μετὰ τὸ 1980· πλήρη ἀποχριστιανισμὸ τῆς κοινωνίας, ἀντιχριστιανικὴ παιδεία καὶ νομοθεσία, διάλυση τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας, ἐκμαυλισμὸ ἀκόμη καὶ τῶν γερόντων, ἐξορία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, προσχώρηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας στὸν συγκρητισμὸ τοῦ διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀπέναντι ὅλων αὐτῶν ὁ Ὅσιος Παΐσιος, ὁ ἁπλὸς καὶ διδακτικὸς Γέροντας καὶ Παπούλης, ἀποδείχθηκε ἕνα ἰσχυρὸ καταφύγιο, ἕνα ἀνάχωμα στὴν πλημμυρίδα τῆς Νεοεποχίτικης καὶ Νεοταξικῆς δυτικῆς ἁμαυρότητος, ἕνας ὄντως στύλος Ὀρθοδοξίας, κορυφαῖος Ἅγιος στὸ τέλος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ὅπως ὁ Ἅγιος Νεκτάριος στὶς ἀρχὲς τοῦ ἰδίου αἰῶνος. Εἴκοσι χρόνια μετὰ τὴν κοίμησή του ὁ τάφος του κατακλύζεται ἀπὸ ὀρθοδόξους προσκυνητάς, Ἕλληνες καὶ μή, καὶ τὰ βιβλία μὲ τὶς χαριτωμένες διδαχές του, ὅπως καὶ ὁ βίος του, μεταφρασμένα σὲ πολλὲς γλῶσσες, γνωρίζουν μεγάλη διάδοση. *«Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ»*[21].

Σημειώσεις:

1. «Τριακοσίους χρόνους μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἔστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον καὶ ἐστερέωσε βασίλειον χριστιανικόν· καὶ τὸ εἶχαν χριστιανοὶ τὸ βασίλειον 1150 χρόνους. Ὕστερον τὸ ἐσήκωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ ἔφερε τὸν Τοῦρκον καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε διὰ ἰδικόν μας καλὸν καὶ τὸ ἔχει ὁ Τοῦρκος 320 χρόνους. Καὶ διατί ἔφερεν ὁ Θεὸς τὸν Τοῦρκον καὶ δὲν ἔφερεν ἄλλο γένος; Διὰ ἰδικόν μας συμφέρον· διότι τὰ ἄλλα ἔθνη θὰ μᾶς ἔβλαπτον εἰς τὴν πίστιν, ὁ δὲ Τοῦρκος ἄσπρα ἄμα τοῦ δώσης, κάμνεις ὅ,τι θέλεις». Βλ. εἰς Ἐπισκόπου ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ ΚΑΝΤΙΩΤΟΥ, *Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός (1714-1779) (Συναξάριον - Διδαχαί - Προφητεῖαι - Ἀκολουθία),* Ἀθῆναι 2005, σελ. 154 καὶ Ἰ. Μενούνου, Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Διδαχές, Διδαχή Ε΄, 105, 106, Ἀθήνα, σ. 270. **2.** Πρωτοπρεσβυτέρου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, *Τὸ ἁγιασμένο καὶ προδομένο Ἀ21*, Θεσσαλονίκη 2015, σελ. 24 ἑ. **3.** Πρωτοπρεσβυτέρου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, *Φραγκέψαμε. Ἡ Εὐρωπαϊκή μας αἰχμαλωσία,* Θεσσαλονίκη 1994. Τοῦ αὐτοῦ, *Ὀρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμός. Νέα αἰχμαλωσία καὶ ἀντίσταση,* Θεσσαλονίκη 1995. Τοῦ αὐτοῦ, *Ἀπὸ τὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας στὴ Νίκαια τῆς Γαλλίας. Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος καὶ οἱ μικροί τῶν καιρῶν μας,* Θεσσαλονίκη 2001. **4.** ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, *Χαριτωμένες Διδαχές. Μὲ παραβολὲς καὶ παραδείγματα,* Θεσσαλονίκη 2012, σελ. 48. **5.** Αὐτόθι, σελ. 50-51. **6.** Αὐτόθι, σελ. 51-52. **7.** Αὐτόθι, σελ. 51. **8.** *Θεοδρομία,* ΙΒ3, Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2010, σσ. 420-423. **9.** Βλ. Ὀρθόδοξος Τύπος 9.3.2007, φ. 1680, σελ. 1.5. **10.** Ὁλόκληρο τὸ κείμενο εἰς «Ὀρθόδοξος Τύπος», 15.6.1971, φ. 142, σ. 4 καὶ εἰς τὸ προσφάτως κυκλοφορηθὲν τεῦχος *«Ἅγιον Ὄρος. Διαχρονικὴ μαρτυρία στοὺς ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Πίστεως»,* Ἔκδοση Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ἅγιον Ὄρους 2014, σελ. 104-107. **11.** *Ἴω.* 11, 25. **12.** Ἱερομονάχου ΙΣΑΑΚ, Βίος Γέροντος Παϊσίου τοῦ Ἀγιορείτου, Ἅγιον Ὄρος 2004, σελ. 50-51. **13.** Ἱερομονάχου ΙΣΑΑΚ, Αὐτόθι, 173. **14.** Αὐτόθι, 304-305. **15.** Αὐτόθι, 137. 153. **16.** Αὐτόθι, 292. **17.** Αὐτόθι, 236. **18.** Πρωτοπρεσβυτέρου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, *Διαθρησκειακὲς Συναντήσεις. Ἄρνηση τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων,* Θεσσαλονίκη 2003. **19.** Λεπτομερέστερη ἀνάλυση τῶν σημείων αὐτῶν τῆς προσφορᾶς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου βλ. εἰς Πρωτοπρεσβυτέρου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, *Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ὡς διδάσκαλος,* Θεσσαλονίκη 2000, σελ. 56ἑ. **20.** Ἱερομονάχου ΙΣΑΑΚ, Αὐτόθι, 275ἑ. **21.** *Ψαλμ.* 67, 36.

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνώσεων

Καλὸν φωτισμόν

Κύριε Διευθυντά,

Εὐλογημένοι ἀδελφοί μου, χαίρετε ἐν Κυρίῳ καὶ σώζεσθε ἐκ τῆς ἀπάτης, τῆς πλάνης, τὸ κακὸ φρόνημα καὶ τὶς κακὲς συνήθειες τοῦ κόσμου! Ἀγαπᾶμε τοὺς ἀδελφούς μας Ἰουδαίους (Ἑβραίους), ἐπειδὴ αὐτοὶ εἶναι ἡ «ρίζα» μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς παρέδωσαν τὴν πίστη στὸν ἀληθινὸ Τριαδικὸ Θεό μας· οἱ Ἅγιοι Προπάτορες, οἱ Ἅγιοι Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἡ Παναγία Μητέρα μας καὶ Μητέρα Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ πρῶτοι χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι συγκρότησαν τὴν ἐπὶ γῆς στρατευόμενη ἐκκλησία, καὶ οἱ πρῶτοι Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι δημιούργησαν τὴν ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ Τοῦ Χριστοῦ μας, ἦταν Ἰουδαῖοι· ἃς μὴ τοὺς κατακρίνωμε διότι, ὅπως δὲν λυπήθηκε αὐτούς, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἡ «ρίζα τοῦ δένδρου» ὁ Τριαδικὸς Θεός μας, καὶ τοὺς ἀπέκοψε, ἐπειδὴ δὲν ἐπίστευσαν στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ἃς προσέξουμε μήπως δὲν κάνωμε ἔργα ἄξια μετανοίας, δὲν λυπηθεῖ καὶ ἐμᾶς ἀποκόψει, τοὺς «κλάδους τοῦ δένδρου»!

Ἡ ψαλμωδία ἡ ὁποία γίνεται στοὺς Ἱεροὺς Ναούς, εἶναι ἡ μελωποιημένη προσευχή μας, τὴν ὁποία προσφέρωμε στὸν Τριαδικὸ Θεό μας, τὴν Παναγία Μητέρα μας, καὶ σὲ ὅλους τοὺς Ἁγίους μας! Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ μας πρέπει νὰ προφέρεται μὲ ἔναρθρο λόγο, καὶ μὲ συμμετοχὴ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς μας· ὅταν ψάλλωμε μὲ ἀτακτες ἢ ἄσημες φωνές - τερερίσματα καὶ νενανίσματα κ.λπ. - ὡς προσθήκη στὸν ἔναρθρο λόγο, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀπαγορεύει ὁ οε΄ κανόνας τῆς στ΄ οἰκουμενικῆς συνόδου ἢ χωρὶς τὴν συμμετοχὴ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς μας, κάνουμε ἕνα ἐμπαιγμὸ στὰ Ἅγια Πρόσωπα, ποὺ τὴν προσφέρουμε, καὶ ἁμαρτάνουμε μᾶλλον παρὰ ὠφελούμεθα! Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, καὶ ἄλλοι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, χαρακτηρίζουν αὐτὲς τὶς φωνὲς ὡς πορνικὰ ἄσματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν καμία θέση στὴν καθαρὴ προσευχή μας, -αἴτηση, εὐχαριστία, δοξολογία-, διότι τὴν προσφέρουμε σὲ Ἅγια Πρόσωπα!

Δὲν εἶμαι παλαιοημερολογίτης, ἀλλὰ ἔχω χρέος νὰ ἐκφράσω τὰ παράπονά μου, γιὰ νὰ μὴ γίνωμαι συνένοχος στὸ κακό. Τὸ ἡμερολογιακὸ πρόβλημα εἶναι μία ἀπὸ τὶς «γελοιογραφίες», ποὺ ἔχει ἡ στρατευόμενη ὀρθόδοξη ἐκκλησία μας! Εὐτυχῶς συνεορτάζομε τὴν ἁγία Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας· διότι ὅλο τὸ ὑπόλοιπο ἔτος, Δεσποτικὲς καὶ Θεομητορικὲς ἑορτές, καὶ στὴν μνήμη ὅλων τῶν Ἁγίων μας, ἔχομε δύο ἡμερολόγια (!), καὶ ἄλλες ἑορτὲς κάνομε μὲ τὸ νέο, ἄλλες δὲ μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο! Δὲν βρέθηκε κανεὶς ἀπὸ αὐτούς, οἱ ὁποῖοι λέγουν ὅτι ἔχουν ἀγάπη (!), νὰ διορθώσῃ τὶς «γελοιογραφίες» μας, καὶ νὰ ἑνώσῃ ἐμᾶς πρῶτα τοὺς ὀμοδόξους σὲ ἕνα πνευματικὸ ΣΩΜΑ, ποὺ εἴμεθα, καὶ τότε, -μαζὶ μὲ τὰ ἔργα τῆς μετανοίας ποὺ θὰ κάνωμε-, θὰ μᾶς ἐπισκιάσῃ ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ γίνωμε

Ο ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΚΥΡΩΝΕΙ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΙΚΗΝ ΠΡΑΞΙΝ;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀνταπόκρισιν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Πατριάρχου καὶ νὰ δημιουργήσουν «κλῖμα», ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης τὰ διέψευσε μὲ τὸν ἐναρκτήριον λόγον του. Ὁ ἴδιος ἐδήλωσεν ὅτι δὲν πρόκειται διὰ σύγκλησιν «συνόδου» ἀλλὰ «συνάξεως»! Ἑπομένως, διὰ ποίαν ἔκφρασιν συνοδικότητος μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης δὲν ἀναγνωρίζῃ κανένα κῦρος εἰς τὴν παροῦσαν σύναξιν; Ἡ συλλογικότης τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται ἀποκλειστικὰ ἐντὸς συνόδων, ἐνῷ ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἄτυπος θεσμὸς ἐφευρίσκεται μόνον, διὰ νὰ ἐξυπηρετῆται ἡ μέθοδος τῆς ἀλχημείας, ὥστε νὰ εἴμεθα καὶ μὲ «τὸν ἀστυφύλαξ καὶ μὲ τὸν χωροφύλαξ», ὅπως λέει ὁ λαός. Ὅσον διὰ τὴν νομιζομένην ὠφέλειαν ἐκ τῶν συζητήσεων δὲν ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρα εὐφυΐα, ὥστε νὰ ἀντιληφθῇ κανείς ὡς ἔχει ἀποδείξει ὡς τώρα ἡ ἱστορία ὅτι εἰς τὸ Πατριαρχεῖον συζητοῦν καὶ εἰς τὸ τέλος ἀποφασίζει ὁ Πατριάρχης. Ἑπομένως, χιλιάδες συζητήσεις μποροῦν νὰ γίνωνται, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι μόνον διὰ λόγους ἐντυπώσεων καὶ ψευδαισθήσεων, ἐφόσον δὲν ὑπάρξῃ ψηφοφορία, ὅπου ἐκεῖ θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ γνώμη τῶν πλειόνων καὶ ὄχι τοῦ ἑνός.

Ἀντὶ συνόδου δεξίωσις!

Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου τῆς 13ης Αὐγούστου: «Σκοπὸς τῆς Συνάξεως ταύτης εἶναι πρῶτον ἡ ἀμοιβαία γνωριμία καὶ ἐπικοινωνία τῶν Σεβασμιωτάτων καὶ Θεοφιλεστάτων ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἶτα δὲ ἡ ἐνημέρωσις αὐτῶν ἐπὶ ἐπικαίρων ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, ὡς ἡ πορεία πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον, ἡ λειτουργία τῶν ἑκασταχοῦ τῆς ὀρθοδόξου διασπορᾶς ἐπισκοπικῶν Συνελεύσεων, οἱ μετὰ τῶν ἑτεροδόξων θεολογικοὶ διάλογοι κ. ἄ. καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων». Ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν καθίσταται γνωστὸν ὅτι ἡ σύναξις αὐτὴ ἔχει στόχον τὴν «ἐνημέρωσιν», ἑπομένως τῆς μονοδρόμου ἐνημερώσεως ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Πατριαρχείου πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ὅσων συμβαίνουν, καὶ ἔπειτα ἀπλῆς «ἀνταλλαγῆς ἀπόψεων», συζητήσεως ἄνευ οὐσιαστικῆς ἀνταποκρίσεως στὰ ἐκκλησιαστικά, ἐφόσον δὲν θὰ ληφθοῦν ἀποφάσεις. Φοβούμεθα ὅτι πρόκειται ἁπλῶς περὶ μιᾶς μεγάλης δεξιώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν μάλιστα οἱ προσκεκλημένοι ἐκλήθησαν νὰ βάλουν καὶ τὰ ἔξοδα ἀπὸ τὴν «τσέπην» τους, ὅπως κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν διαρρεύσασα καὶ δημοσιευθεῖσαν ἐπιστολὴν ὑπὸ τῆς romfea τῆς 24ης Αὐγούστου, ὅπου ἀναφέρεται: «…ἡ δαπάνη τῆς ἐν τῇ Πόλει παραμονῆς τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος θὰ βαρύνῃ αὐτὴν καὶ τὴν κατ' αὐτὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν…».

Ἀποροῦμεν πῶς κάποιοι τρέφουν τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι «μὲ παρρησία θὰ ἐκφραστεῖ ἡ πλήρης ἀπογοήτευση τῶν ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου γιὰ τὶς κακόδοξες συμφωνίες ποὺ συνομολογήθηκαν καὶ τὶς κακόδοξες θεολογίες ποὺ διατυπώθηκαν τὶς τελευταῖες δεκαετίες», ὅταν οἱ ἴδιοι μεταβαίνουν ὡς προσκεκλημένοι, ποὺ ἀπαιτεῖ "εὐγένεια" πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, ἐν γνώσει των πρὸς τὸ ἄνδρον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πληρώνοντες τὰ ἔξοδα, ἀποδεχόμενοι τὸν Πατριάρχην ὡς «Αὐθέντη καὶ Δεσπότη», ὅπως ἀνεγράφετο εἰς τὴν ἐπιστολὴν προσκλήσεως, καὶ μετέχοντες οἱ ἴδιοι εἰς μίαν παρῳδίαν συνόδου!

Ὁ εὐτελισμὸς τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ…

Ἂς ὑπεισέλθωμεν ὅμως περαιτέρω εἰς τὰ οὐσιωδέστερα. Ἐθέσαμεν ὡς τίτλον τοῦ παρόντος ἄρθρου τὸ ἐρώτημα «Ὁ Οἰκ. Πατριάρχης ἀκυρώνει τὴν Συνοδικὴν Πρᾶξιν;». Τὸν τίτλον αὐτὸν ἐννοοῦμεν διττῶς. Πρῶτον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀκύρωσιν τῆς οὐσίας τῆς συλλογικῆς ἐκφράσεως τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν Συνόδων. Δεύτερον, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν συγκεκριμένην Συνοδικὴν Πρᾶξιν τοῦ 1928.

Ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ πρῶτον. Κατὰ τὴν ἐναρκτήριον ὁμιλίαν τοῦ Πατριάρχου, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἀνηρτημένη καὶ εἰς τὸ amen τῆς 30ῆς Αὐγούστου 2015, ὁ Παναγιώτατος εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἀκόλουθα: «…Πάντες οἱ ἐπίσκοποι εἶναι ἴσοι ἐξ ἐπόψεως μυστηριακῆς χάριτος ἡ δὲ διάκρισις καὶ ἡ διαβάθμισης αὐτῶν κατὰ τὴν διοίκησιν οὐδόλως ἐπηρεάζει τὴν ἰσότητα ταύτην. Ἡ παροῦσα σύναξις μὴ ἔχουσα διοικητικὸν χαρακτῆρα ἀποτελεῖ τὸν φυσικὸν χῶρον πάντων τῶν ἐπισκόπων τοῦ θρόνου… ἡ συμμετοχὴ αὐτῶν εἰς τὴν παροῦσαν σύναξιν οὐδόλως ἐπηρεάζει τὴν ἰσότητα τῶν προβλέψεις τῆς προαναφερθείσης πράξεως (1928) δοθέντος ὅτι ἡ σύναξις αὕτη, ὡς ἤδη ἐσημειώθη, δὲν ἔχει διοικητικὸν χαρακτῆρα, οὔτε καλεῖται νὰ λάβῃ ἀποφάσεις διοικητικῆς φύσεως…». Εἶναι καταφανὲς ὅτι εἰς τὸν λόγον του χρησιμοποιεῖ ἕνα τέχνασμα προβαίνων εἰς διάκρισιν μεταξύ τῆς θεσμικῆς καὶ χαρισματικῆς λειτουργίας τοῦ Ἐπισκόπου. Διακρίνει τὸν Ἐπίσκοπον ὡς διοικητὴν τῆς Ἐπαρχίας του καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον ὡς φορέα τῆς ἱερωσύνης. Αὐτὸ δὲν εἶναι μόνον παράλογον εἶναι καὶ αἱρετικόν. Κάθε Ἐπίσκοπος εἶναι Ποιμήν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον τίτλον νοοῦνται συναμφότερα, ὡς σῶμα καὶ ψυχή, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ διαίρεσις. Θὰ ἦτο ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ διεκρίνετο εἰς δύο Κυρίους: τὸν Σωτῆρα καὶ τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Ἐκκλησίας! Εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποσπασθῇ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλον; Φυσικά, ἡ διοίκησις, ὡς βεβαίως καὶ ἡ τέλεσις τῶν μυστηρίων, δὲν ὑπουργεῖται ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου, ἀλλὰ μία διαίρεσις εἶναι ἀνήκουστος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας. Νά, πῶς ἡ Παπικὴ ἀντίληψις περὶ τοῦ Πάπα ὡς διοικητοῦ τοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ καὶ ὡς ὑψίστου ἀρχιερέως τῶν Λατίνων, ἔχει ἐπηρεάσει τὴν θεολογίαν τοῦ Πατριάρχου, ὁ ὁποῖος διολισθαίνει εἰς αὐτό τὸ πρότυπο.

Ἡ διολίσθησις αὐτὴ ἀποδεικνύεται ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Πατριάρχης διήρεσεν εἰς τὰ δύο καὶ τὸ συνοδικὸν σύστημα. Ὅπως ὁ Πάπας ἔχει τὴν Ποντιφικικήν Ἐπιτροπὴν τοῦ Βατικανοῦ καὶ τὴν Ἐπισκοπικὴν Σύνοδον, ἔτσι καὶ ὁ Πατριάρχης ἔκανε λόγον διὰ «σύναξιν», ἡ ὁποία διαφέρει ἀπὸ τὴν «σύνοδον». Τὴν μὲν συγκέντρωσιν αὐτὴν ὠνόμασε «σύναξιν», ἡ ὁποία δὲν ἔχει καμίαν διοικητικὴν ἁρμοδιότητα, τὴν δὲ μικρὰν καὶ ἐλεγχομένην σύνοδον τοῦ Πατριαρχείου ἀπεκάλεσε σύνοδον: «συνοδικῇ διαγνώμῃ ἀπεφάσισαν τὴν σύναξιν αὐτήν», ὡς εἶπε καὶ πάλιν εἰς τὸν ἐναρκτήριον λόγον του. Ἑπομένως, ὑπάρχει μία «σύνοδος», ἡ ὁποία ἂν καὶ μικροτέρα εἰς συμμετοχὴν ὑπέρκειται τῆς «συνάξεως», διότι ἐκείνη ἀπεφάσισε διὰ τὴ σύγκλησιν καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς τῆς «συνάξεως». Καὶ ἡ μὲν μικρὰ σύνοδος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίζῃ διὰ ὅλα τὰ θέματα, διοικητικὰ καὶ ἄλλα, ἐνῷ ἡ «σύναξις» εἶναι ἁπλῶς διὰ ἐνημέρωσιν καὶ «ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων»! Μήπως ἔτσι δὲν ἀκυρώνεται ἡ συνοδικὴ πρᾶξις χιλιετιῶν τῆς Ἐκκλησίας; Δὲν ἐμπαίζεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ συνοδικὸν σύστημα; Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπιφοιτᾷ μόνον εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Πατριάρχου, ἐνῷ εἰς τὴν ὑποτιθεμένην «ὁλομέλειαν» κωλύεται; Ἂς μᾶς ἀναφέρῃ οἱοσδήποτε ἕνα παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ὁποίαν διακρίνεται ἡ «σύναξις» ἀπὸ τὴν «σύνοδον» ἢ νὰ ὑπαγορεύῃ σύνοδος εἰς συγκέντρωσιν Ἐπισκόπων «Ἱεραρχίας» τοὺς Ὅρους της! Ἑπομένως ἀποδεικνύεται περιτράνως ὅτι πρόκειται διὰ μίαν δεξίωσιν... Μετὰ μεγάλης λύπης παρατηροῦμεν ὅτι ὁ Παπισμὸς ἔχει κατασκηνώσει εἰς τὴν θεολογίαν τοῦ Πατριάρχου, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ "Συνόδους" κατὰ τὸ δοκοῦν, μεταβάλλων τὸν ἀναλλοίωτον ἀπ' ἀρχῆς τῆς Ἐκκλησίας χαρακτῆρα τους.

Ἡ κατάργησις τῆς Συνοδικῆς Πράξεως ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου!

Ἂς ἐλθωμεν τώρα εἰς τὸ δεύτερον σκέλος. Ποῖος ὁ λόγος αὐτῶν τῶν τεχνασμάτων ἐκ μέρους τοῦ Πατριάρχου; Τὰ Παπικὰ αὐτὰ ἐφευρήματα δὲν ἀνήκουν μόνον εἰς τὴν διολίσθησιν πρὸς τοὺς Λατίνους, πολὺ περισσότερον παρήχθησαν ἀπὸ τὸν Πατριάρχην καὶ τὸν Μητρ. Περγάμου (ὁ ὁποῖος ὡς γνώστης τῆς συνοδικῆς θεολογίας ἔπρεπε νὰ συμβουλεύσῃ τὸν Πατριάρχην) διὰ τὴν ἀποφυγὴν προσάψεως τῆς κατηγορίας ὅτι καταλύεται ἡ Συνοδικὴ Πρᾶξις τοῦ 1928. Ἐξηγούμεθα: Ἡ Πρᾶξις τοῦ 1928 ἀναφέρει διὰ τάς Μητροπόλεις τῆς Βορείου Ἑλλάδος: «ὑπάγονται ἐφεξῆς ὑπὸ τὴν ἄμεσον διακυβέρνησιν τῆς ἁγιωτάτης Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος… ἀνωτέρα ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἀναγνωρίζεται ἐφεξῆς ἡ ἐν Ἀθήναις Ἱερὰ Σύνοδος…ὑπαγόμενοι ἐφεξῆς ἐν πᾶσιν ὑπὸ τοὺς νόμους τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας…». Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐφευρεθῇ μία φόρμουλα, ὥστε νὰ κληθοῦν μὲν οἱ Μητροπολίτες, ἀλλὰ νὰ μὴ ὑπάρχει πρόσκρουσις –κατὰ τοὺς Πατριαρχικοὺς- εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διοίκησις ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καταγγελθῇ ἡ Συνοδικὴ Πρᾶξις τοῦ 1928 εἴτε ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν εἴτε ἀπὸ τὴν ἄλλην. Βεβαίως, τὸ ἐφεύρημα αὐτὸ ὡδήγησεν εἰς καινοφανῆ θεολογίαν, καθὼς ὁ Πατριάρχης ἰσχυρίζεται ἀφ' ἑνὸς ὅτι συνεκάλεσε τὴν Ἱεραρχίαν τοῦ Θρόνου καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι δὲν πρόκειται διὰ «σύνοδον» ἀλλὰ διὰ «σύναξιν». Τοιαύτη ἀντίφασις εὐτελίζει τὸν συνοδικὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκθέτει τὸν θεσμὸν τοῦ Πατριαρχείου!

Ἑκτὸς ὅτι ἡ Συνοδικὴ Πρᾶξις τοῦ 1928 εἶναι ἀντικανονική, αὐτοκατάργητος καὶ ἔχει καταλυθῆ καὶ ἀπὸ τὸν Συνοδικὸν Τόμον τοῦ 1850 (βλ. Ο.Τ. ἀρ. φ. 2068 / 8 Μαΐου 2015 εἰς τὸ ἄρθρον "Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐνώπιον τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου"), πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι αὐτὴν τὴν φοράν ὁ Πατριάρχης ἐπιθυμῶν νὰ μεθοδεύσῃ τὸ ζήτημα κατώρθωσε νὰ αὐτοπαγιδευθῆ καὶ νὰ καταργήσῃ ὁ ἴδιος τὴν Συνοδικὴν Πρᾶξιν. Πῶς; Ἀποδεχόμενος τοὺς προσερχομένους Σεβ. Μητροπολίτας ἄνευ ἐκζητήσεως γραπτῆς ἀδείας τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Συνοδικὴ Πρᾶξις τοῦ 1928, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἰσχύει, προβλέπει ὡς ἀνεγράψαμεν τὴν ὑπαγωγὴν τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος «ἐν πᾶσιν ὑπὸ τοὺς νόμους τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας». Οἱ νόμοι αὐτοὶ ἀναφέρονται εἰς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος ἐπικυρώνει καὶ τὴν Συνοδικὴν Πρᾶξιν. Εἰς τὸ ἄρθρον 56 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς: «Τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους ἐξέρχονται οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς τῇ ἀδείᾳ τῆς Δ.Ι.Σ.…». Αἱ ἄδειαι κατὰ παγίαν τακτικὴν δίδονται γραπτῶς. Ὅμως οἱ Ἱεράρχαι δὲν ἔλαβον οὔτε κἂν προφορικὴν ἄδειαν διὰ τὴν μετάβασιν εἰς τὸ Φανάρι. Συμπερασματικῶς: **Ἐφ' ὅσον τοὺς ἐδέχθη ὁ Πατριάρχης ἄνευ ἀδείας τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρέβη ὁ ἴδιος τούς Ὅρους τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως, τὴν ὁποίαν καὶ καταργεῖ de facto!**

Ἡ παγὶς τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐφέρθη μὲ πολὺ ἔξυπνον τρόπον· εἶπεν εἰς τὴν Ἀρχιγραμματείαν νὰ ἀποστείλῃ τάς προσκλήσεις, χωρὶς νὰ κινήσῃ τάς διαδικασίας διὰ χορήγησιν ἀδείας. Ἡ ἐκτίμησις ὅτι «Ἴσως ἐπειδὴ ἀντελήφθη ὅτι ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Νεοχωριτῶν ἱεραρχῶν θὰ ἀποδέχονταν τὴν πρόσκλησιν τοῦ Πατριάρχη ὁπότε "τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενος" δὲν θέλησε νὰ ἔρθει σὲ ἀνοιχτὴ ἀντιπαράθεση μὲ τὸν Παναγιώτατο καὶ νὰ ἡττηθεῖ» δὲν ἦτο ἀρκετὰ εὐφυὴς ὥστε νὰ συλλάβῃ τὰ πραγματικὰ κίνητρα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἐμοίραζε τάς προσκλήσεις τότε θὰ ἐκατηγορεῖτο διά κωλυσιεργείαν ἀπὸ τοὺς Πατριαρχικοὺς, καὶ δι' αὐτὸ ἄφησε τοὺς ἰδίους νὰ πέσουν «εἰς τὸν λάκκον τὸν ὁποῖον ὤρυξαν». **Τώρα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εὑρίσκεται εἰς τὴν πλεονεκτικὴν θέσιν ὄχι μόνον νὰ καταδείξῃ πρὸς τὸ Ὀρθόδοξον πλήρωμα ὅτι ὁ Πατριάρχης ἐνεργεῖ δίχως νὰ συνεννοῆται μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, παρὰ τὴν χεῖρα βοηθείας, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία ἐτείνει, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐγκαλέσῃ τὸν Πατριάρχην διὰ μονομερῆ ἀκύρωσιν τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως.**

Ὁ Πατριάρχης ἐνημερώθη δι' ἐπιστολῆς ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Μακαριώτατον, εἰς τὴν ὁποίαν φέρεται νὰ εἶναι πικραμένος, διότι δὲν ὑπῆρξε προσυνεννόησις, καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν ἐναρκτήριον ὁμιλίαν ἦτο ὅτι ἔστειλε τὰ γράμματα διὰ τῆς Ἀρχιγραμματείας καὶ ὅτι δὲν ἐνημέρωσεν εἰς τὴν Γενεύην τὸν Μακαριώτατον, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταβῆ, διὰ νὰ συμπαρασταθῆ εἰς τὰ προβλήματα ὑγείας τοῦ Πατριάρχου, διότι δὲν εἶχε ληφθῆ ἀκόμη ἀπόφασις. Τὸ μὲν πρῶτον ὅμως ἀκριβῶς ἐξέθεσε τὸν ἴδιον τὸν Πατριάρχην ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας τῆ Ἑλλάδος, διότι δὲν συνεννοήθη, τὸ δὲ δεύτερον τὸν ἐξέθεσεν εἰς τὸν κόσμον, διότι ἐνῷ ἡ συνάντησις εἰς τὴν Γενεύην ἦτο τὴν 25ην Ἰουνίου αἱ πρῶται πληροφορίαι περὶ προσκλήσεως τῶν Μητροπολιτῶν διέρρευσαν μόλις τὴν 18ην Ἰουλίου. Ὁ Πατριάρχης ὁ ὁποῖος κανονίζει τὸ πρόγραμμά του ἕνα χρόνον ἐνωρίτερα, δὲν ἐγνώριζε δεκαήμερον ἐνωρίτερα, ἐὰν ὑπῆρχε πρόθεσις προσκλήσεως τῶν Μητροπολιτῶν;

Συμπεράσματα

Δυστυχῶς, διὰ ἄλλην μίαν φορὰν διεπιστώθη ὅτι ὁ Πατριάρχης δέν συγκαλεῖ τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Πατριαρχείου. Ἀντιθέτως ἐπινοοῦνται τεχνάσματα, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν βαθυτάτας ἐκκλησιολογικάς συνεπείας, μοναδικάς καί πρωτοφανεῖς εἰς τήν Ἐκκλησιαστικήν ἱστορίαν τῶν δύο χιλιάδων χρόνων Ἐκκλησίας. Πρόκειται διὰ δημιουργίαν παπικοῦ συστήματος καί παπικῆς νοοτροπίας.

Βεβαίως αἱ πρωτοβουλίαι αὐταὶ ἔχουν ἐνίοτε θετικὰς παρενεργείας, διότι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν Κανονικὴν γραμμὴν μὲ τὴν de facto κατάργησιν τῆς Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ 1928. Τὸ ἴδιο τὸ Πατριαρχεῖον ἔχει συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ Πρᾶξις αὐτὴ ἦτο ἐξ ἀρχῆς μία ἐσφαλμένη λύσις, ἡ ὁποία τὸ ἐνεκλώβισε καὶ ἡ ὁποία ἀποβαίνει εἰς βάρος του.

Ὁ Παν. Οἰκ. Πατριάρχης ἔχει συνειδητοποιήσει τὴν εὐθύνην διὰ ἐκκλησιολογικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν πρόβλημα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τὴν κυριαρχοῦσαν οἰκουμενιστικὴν νοοτροπίαν, ἡ ὁποία καλλιεργεῖται ἐντὸς τῶν τειχῶν, πλήττουσα κυρίως τὴν ἀξιοπιστίαν τοῦ Πατριαρχικοῦ θεσμοῦ;

Ν.Σ.

Ἐκοιμήθη ὁ Μητρ. πρ. Μεσογαίας Ἀγαθόνικος

Παραδέτομεν τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱ. Μ. Μεσογαίας τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 2015 καὶ ἐν συνεχείᾳ μερικὰ στοιχεῖα ἐκ τοῦ βιογραφικοῦ του:

«Ὁ μακαριστὸς πρώην Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κυρὸς Ἀγαθόνικος ἐκοιμήθη εἰς ἡλικίαν 97 ἐτῶν τῇ 1ῃ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 2015 καὶ περὶ ὥραν 17ην. Ὡς πρῶτος Μητροπολίτης τῆς νεοσυσταθείσης ἐν ἔτει 1974 Ἱερᾶς Μητροπόλεως διεποίμανεν αὐτὴν μετὰ ἱεροπρεπείας, σωμότητος, συνέσεως καὶ σωφροσύνης, προσφέρων πολυσχιδὲς ποιμαντικόν, πνευματικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν ἔργον. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου ἐψάλη μὲ τιμὰς ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτου τῇ Πέμπτῃ 3ῃ Σεπτεμβρίου καὶ ὥρᾳ 12ῃ μεσημβρινῇ ἐν τῷ Ἱερῷ Προσκυνήματι Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ Σπάτων. Ἡ ταφὴ ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Βηθλεὲμ ἐν Κορωπίῳ.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου ἱδρύθηκαν τρεῖς Ἱερὲς Μονές. Ἐπίσης ἱδρύθηκαν δύο γυναικεῖα Ἡσυχαστήρια. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1994 συστήνεται μὲ Προεδρικό Διάταγμα τὸ Κοινωφελὲς Ἵδρυμα μὲ τὴν ἐπωνυμία «Ἵδρυμα Ἀγαθονίκου Φιλιππότη – Ἁγία Θέκλα Πύργου Τήνου». Ἐκεῖ δημιουργεῖ Ἐκκλησιαστικὸ Μουσεῖο, ὅπου ἐκτίθενται πολύτιμα ἄμφια, ἱερὰ σκεύη καὶ εἰκόνες. Τὸ 1998 ἵδρυσε τὸ Γηροκομεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως μὲ τὴν ἐπωνυμία «Ἡ Ἀνάστασις», τὸ ὁποῖο στεγάζεται στὸ χῶρο τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος Ἀναστάσεως Χριστοῦ Σπάτων».

Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν: «μὲ ποιὸ θράσος ζητᾶτε τὴν κατάργηση τῶν θρησκευτικῶν, τῆς προσευχῆς, τοῦ ἐκκλησιασμοῦ;»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νὰ τοὺς μιμηθοῦμε. Μίλησε γιὰ τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζουμε σήμερα καὶ ἀναφέρθηκε στὴν ζωὴ καὶ στὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ λέγοντας πὼς "ἀγαποῦσε τὴν πατρίδα ὄχι μὲ θεωρητικοὺς λόγους ποὺ ἀκούγονται συχνά, ἀλλὰ μὲ πράξεις". Ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, στὴν ἀγάπη τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ πρὸς τὴν παιδεία καὶ τὸν Θεὸ καὶ τὸν χαρακτήρισε Γενάρχη.

Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀναφέρθηκε στὴν θεωρία τοῦ Δυτικοῦ Διαφωτισμοῦ, ποὺ πρεσβεύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ κατορθώσει τὰ πάντα μόνος του μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γίνεται θηρίο γιὰ τὸν ἄλλο ἄνθρωπο.

"Ὑπάρχουν θεωρίες ποὺ ἐπιτρέπουν νὰ θυσιάσουμε τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸν δικό μας παράδεισο κι ἄλλες ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἐκμετάλλευση τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάνεται ἡ ἀξιοπρέπειά του" εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ προσέθεσε: "ὑπάρχει, ὅμως καὶ ἡ Διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ σέβεται τὸν ἄνθρωπο καὶ θεωρεῖ ὅτι εἶναι ἀνεπανάληπτος".

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσήμανε πὼς στὴν ἐποχὴ μας ὑπάρχουν διάφορα ἰδεολογικὰ ρεύματα. Σὰν παράδειγμα ἀνέφερε ὅτι "μία ὁμάδα ἐκλεκτῶν ἀνθρώπων, ποὺ δήλωναν ἄθεοι, ἐπισκέφθηκαν τὸν ὑπουργὸ Παιδείας καὶ τοῦ κατέθεσαν αἴτημα νὰ καταργηθεῖ ὅ,τι ἔχει σχέση μὲ τὴν Ἐκκλησία καὶ μὲ τὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ αἰσθάνονται τὰ παιδιὰ ἐλεύθερα". Καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀναρωτήθηκε: "Ὅταν εἶπε ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ὅτι ἡ ζημιὰ θὰ ἔρθει ἀπὸ τοὺς γραμματισμένους, τί ἐννοοῦσε;", γιὰ νὰ ἐξηγήσει στὴ συνέχεια τὴν σκέψη τοῦ Ἁγίου. "Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς πάλεψε καὶ ἀγωνίστηκε γιὰ τὰ γράμματα καὶ ἡ διδαχὴ του ξεκουράζει αὐτὸν τὸν λαὸ καὶ τοῦ δίνει τὴν δυνατότητα νὰ ἀναγεννιέται καὶ νὰ γίνεται καινούργιος. Τὰ λόγια του σοφίζουν", εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἀνέπτυξε πὼς "ὑπάρχουν δύο εἰδῶν σοφίες. Ἡ μία εἶναι οἱ ἐμπειρίες τῆς ζωῆς καὶ τὰ πτυχία, ποὺ εἶναι χρήσιμα ἰδιαίτερα στὴν ἐποχή μας, ὑπάρχει , ὅμως καὶ μία ἄλλη, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ. Στὸ σημεῖο ποὺ συναντῶνται τὰ δύο εἴδη Σοφίας γίνεται τὸ θαῦμα, δημιουργεῖται ὁ χαρισματοῦχος ἄνθρωπος. Μόνο μὲ τὰ γράμματα, χωρὶς τὴν θεϊκὴ Σοφία, δημιουργεῖται ἕνας ἄνθρωπος ἐπικίνδυνος. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶχε καὶ στὸ νοῦ του ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς".

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶπε, ἐπίσης, ὅτι στὶς μέρες μας ἄνθρωποι γραμματισμένοι πολλὲς φορὲς εἶναι μονόπλευροι καὶ νομίζουν ὅτι μὲ μία ὑπογραφὴ θὰ λύσουν τὰ προβλήματα ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο. Οἱ δύο διαφορετικοὶ τρόποι σκέψης καὶ ζωῆς θὰ ὑπάρχουν καὶ θὰ προχωροῦν, ἀλλὰ χρειάζεται νὰ γίνεται ἡ ἐπιλογή. "Ἑπομένως θὰ μποροῦσε ὁ Ὑπουργὸς καὶ ὁ κάθε Ὑπουργὸς νὰ πεῖ ὅτι ἔχουμε Σύνταγμα σὲ αὐτὴν τὴν χώρα καὶ τὸ Σύνταγμα πρέπει νὰ προστατεύει ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ὅσοι γονεῖς δὲ θέλουν τὰ παιδιά τους νὰ μάθουν θρησκευτικὰ εἶναι ἐλεύθεροι νὰ τὸ ζητήσουν καὶ νὰ ἀπαλλαγοῦν, ἀλλὰ μὲ ποιὸ θράσος ζητᾶτε τὴν κατάργηση τῶν θρησκευτικῶν, τῆς προσευχῆς, τοῦ ἐκκλησιασμοῦ

Ἀνακοινωθὲν τῆς Δ.Ι.Σ. Αὐγούστου 2015

Τὴν Ἱ. Σύνοδον ἀπησχόλησαν ὑπηρεσιακὰ ζητήματα, ἐδόθη ὅμως καὶ ἡ εὐκαιρία διὰ ἄτυπον συζήτησιν σχετικῶς μὲ τὴν ἐπικαιρότητα. Πληροφορίαι ἀναφέρουν ὅτι ὑπῆρξεν ἔντονος διάλογος δι' ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν ὁ Σεβ. Μητρ. Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος, εἰς τὴν ὁποίαν καταφέρεται μὲ σκληροὺς χαρακτηρισμοὺς πρὸς τὸν Σεβ. Μητρ. Κίτρους διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ Σεβ. Μητρ. πρώην Κίτρους κ. Ἀγαθονίκου. Ἐπίσης σκέψεις ἀντηλλάγησαν περὶ τῆς προσκλήσεως τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Παν. Οἰκ. Πατριάρχου εἰς τὸ Φανάριον. Τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς 26ης Αὐγούστου 2015 ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Συνῆλθε… Τρίτη 25 καὶ Τετάρτη 26 Αὐγούστου 2015, ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου. Κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρία: ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικὰ τῆς προηγουμένης Συνεδρίας. Ἀκολούθως ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως. Στὸ τέλος τῆς Συνεδρίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος εὐχαρίστησε τὰ Συνοδικὰ Μέλη τῆς ἀπελθούσης 158ης Συνοδικῆς Περιόδου γιὰ τὴν ἄριστη συνεργασία. Λαμβάνοντας τὸν λόγο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, εὐχαρίστησε ἐκ μέρους τῶν Συνοδικῶν Μελῶν τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο, τὸν Θεοφιλέστατο Ἀρχιγραμματέα καὶ τοὺς Γραμματεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ ἑπόμενη Συνεδρία τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 159ης Συνοδικῆς Περιόδου ὑπὸ τὴν νέα σύνθεσή της, ὁρίσθηκε γιὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τῆς 9ης ἕως καὶ τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 2015».

Σεβ. Μητρ. Κονίτσης: «Ἡ Χειμάρρα ἦταν, εἶναι καί θά παραμείνει Ἑλληνική»

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης κ. Ἀνδρέας ἐξέδωσε τὴν 27ην Αὐγούστου 2015 τὸ ἀκόλουθον δελτίον τύπου (ἀριθ. Πρωτ. 61) σχετικῶς μὲ τὴν παράνομον κατεδάφισιν τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγίου Ἀθανασίου εἰς τὰς Δρυμάδες Χειμάρρας:

«Τελικά ὁ ἀλβανός πρωθυπουργός Ἔντι Ράμα, ἀποδεικνύεται **καί ἱερόσυλος καί θρασύτατος**. Διότι, χθές, 26 Αὐγούστου, λίγο μετά τίς 4 τά ξημερώματα, μέ τίς δικές του "εὐλογίες" ἡ πολεοδομική ἀστυνομία ὠλοκλήρωσε τόν στόχο τοῦ δημάρχου Χειμάρρας, γκρεμίζοντας τόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, στό χωριό **Δρυμάδες τῆς Χειμάρρας**. Ὅπως εἴχαμε τονίσει σέ πρόσφατες δηλώσεις μας, τήν ἐκκλησία αὐτή τήν εἶχε κατεδαφίσει τό βάρβαρο καί ἀπάνθρωπο καθεστώς τοῦ κομμουνιστῆ δικτάτορα Ἐνβέρ Χότζα. Ὅμως, οἱ Βορειοηπειρῶτες κάτοικοι τῶν Δρυμάδων, τήν ξανάκτισαν τό 1992, δηλαδή μετά τήν παταγώδη πτώση τοῦ ἀπαισίας μνήμης ἐκείνου καθεστῶτος.

Κι' ὁ μέν Χότζα καί κομμουνιστής ἦταν καί δικτάτορας. Δέν πίστευε τίποτα κι' ἔκανε ὅ,τι ἤθελε. Ὁ σημερινός, ὅμως, ἀλβανός πρωθυπουργός Ἔντι Ράμα, πού παρουσιάζεται σάν δημοκρατικός ἡγέτης, συνεχίζει, δυστυχῶς, τήν τακτική τοῦ Χότζα. Κι' ἔτσι ἀποδεικνύεται ἕνας **θλιβερός ἱερόσυλος**, πού δέν φοβᾶται τόν Θεό καί δέν ντρέπεται τούς ἀνθρώπους…

Ἀλλά ὁ Ἔντι Ράμα **εἶναι καί θρασύτατος**. Γιατί, ἀπαντῶντας στίς δηλώσεις τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, πέρα τοῦ ὅτι εἶπε πώς ἡ Χειμάρρα εἶναι … ἀλβανική, πρόσθεσε προκλητικά, ὅτι οἱ Ἕλληνες "ἔκαναν συχνά στό παρελθόν παρεμβάσεις στά ἐσωτερικά τῆς Ἀλβανίας, τό κάνουν καί τώρα ἀκόμα. Θά τούς χρειαστῆ λίγος ἀκόμη χρόνος, γιά νά τό συνειδητοποιήσουν".

Λοιπόν, ἱερόσυλε καί θρασύτατε Ἔντι Ράμα, ἄκουσε:

Ἡ Χειμάρρα – παρά τίς ἀγθελληνικές μεθοδεύσεις σου - **ἦταν, εἶναι καί θά παραμείνει Ἑλληνική, στόν αἰῶνα τόν ἅπαντα**. Καί ἡ Ἑλλάδα ἔχει χρέος νά ὑπερασπίζεται τήν ἐθνικότητα καί τήν ὀρθόδοξη πίστη τῶν Βορειοηπειρωτῶν. Ἀντίθετα δέ ἀπ' ὅ,τι ἐσύ νομίζεις, ἡ Χώρα μας ἔχει πρό πολλοῦ συνειδητοποιήσει πώς ἔχει σάν βασικό της καθῆκον τήν ὑπεράσπιση τῆς Χειμάρρας, ἀλλά καί τοῦ Ἀργυροκάστρου καί τῆς Κορυτσᾶς καί ὁλόκληρης τῆς Βορείου Ἠπείρου. Κι' ὅσο πιό γρήγορα τό συνειδητοποιήσῃς, τόσο πιό καλά θά εἶναι γιά τή χώρα σου. Δέν πρέπει δέ νά ξεχνᾶς, ὅτι ἡ Ἀλβανία, ἄν στάθηκε στά πόδια της, μετά τό κομμουνιστικό καθεστώς, τό ὀφείλει στήν Ἑλλάδα, ὅπως ὅλοι γνωρίζουν.

Λοιπόν, φρόνιμα. Καί λίγα λόγια, μετρημένα. Ἡ σχέση καλῆς γειτονίας τῶν χωρῶν μας, δέν οἰκοδομεῖται μέ παλληκαρισμούς καί μέ ἔκνομες ἐνέργειες, ἀλλά μέ σεβασμό πρός τά ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν Βορειοηπειρωτῶν. Μή νομίζῃς δέ ὅτι ὁ θρυλικός Χειμαρραῖος ὁπλαρχηγός Σπυρομήλιος ὑπῆρξε μόνο τό 1913 - 1914. Ὑπάρχουν καί σήμερα πολλοί Σπυρομήλιοι… Γι' αὐτό σοῦ ξαναλέμε: **Φρόνιμα**!».

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας καὶ ἡ σχισματικὴ τῶν Σκοπίων εἰς διάλογον

Οἱ συνομιλίες μεταξύ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας καὶ τῆς λεγομένης "Μακεδονικῆς" Ἐκκλησίας, θὰ ἀρχίσουν ἐντός τοῦ μηνός. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα romfea τῆς 19ης Αὐγούστου 2015:

«Ἐκπρόσωπος τῆς σχισματικῆς Ἐκκλησίας τῶν Σκοπίων ἀνέφερε σὲ δηλώσεις του, πὼς ξεκινοῦν οἱ συνομιλίες ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν διακοπεῖ πρὶν ἀπὸ 12 χρόνια. Πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι τὴν Σερβικὴ Ἐκκλησία στὶς διαπραγματεύσεις θὰ ἐκπροσωπήσουν ὁ Μητροπολίτης Μαυροβουνίου κ. Ἀμφιλόχιος, ὁ Ἐπίσκοπος Μπάτσκας κ. Εἰρηναῖος καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχρίδος. Ἀνεπίσημες πηγὲς ἀναφέρουν ὅτι οἱ συνομιλίες θὰ εἶναι πάνω στὶς συμφωνίες τοῦ Νὶς τοῦ 2004, ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν ἀναγνώριση τῆς λεγόμενης "Μακεδονικῆς" Ἐκκλησίας τῶν Σκοπίων».

Τὶς ἴδιες ἡμέρες κατὰ τὶς ὁποῖες διέρρευσαν αὐτὲς οἱ πληροφορίες ὁ Σεβ. Ἀρχ. Ἀχρίδος κ. Ἰωάννης εὑρίσκετο εἰς τὴν Κρήτην καὶ συνηντήθη μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχ. Κρήτης κ. Εἰρηναίου. Ὅπως ἐγνωστοποιήθη ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης τὴν 18ην Αὐγούστου ἐ.ἔ.:

«…Ὁ Μακαριώτατος εὑρισκόμενος στὴν Κρήτη αὐτὲς τὶς ἡμέρες, προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κισάμου καὶ Σελίνου κ. Ἀμφιλοχίου, ἀποδέχθηκε τὸ κάλεσμα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναίου νὰ ἐπισκεφθεῖ καὶ τὸ Ἡράκλειο... Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Εἰρηναῖος ἐξέφρασε τὴ συμπαράσταση καὶ τὴ στήριξή του στοὺς ἀγῶνες τοῦ Μακαριωτάτου… Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Μακαριωτάτου ὁλοκληρώθηκε μὲ δεῖπνο στὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Κρήτης, ὅπου ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης ἀποχαιρέτισε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο Ἀχρίδος κ. Ἰωάννη καὶ εὐχήθηκε καλὴ δύναμη στοὺς ἀγῶνες καὶ στὴ μαρτυρική Του πορεία».

Ἡ Ἱ. Μ. Φθιώτιδος δίδει τὸ πολιτιστικὸν στίγμα τῆς Ἑλλάδος

Ὁ πλοῦτος τῆς Ἑλλάδος εὑρίσκεται εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς χώρους καὶ εἰς τοὺς ἱστορικούς, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ εἶναι συνυφασμένοι μὲ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Καλὸν θὰ ἦτο καὶ τὸ Ὑπουργεῖον νὰ μιμῆται ἀξιολόγους προσπαθείας Ἱ. Μητροπόλεων νὰ καταδείξουν εἰς τοὺς ξένους παραθεριστάς τὸ βάθος τοῦ πολιτισμοῦ μας καὶ ὄχι νὰ διαφημίζωνται ἐντός τοῦ θέρους μόνον τὰ ὄμορφα τοπία καὶ οἱ χῶροι «ξεφαντώματος», διὰ νὰ προσελκύεται ὁ ἐπιζήμιος ἠδικὰ τουρισμός. Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱ. Μ. Φθιώτιδος τῆς 19ης Αὐγούστου 2015:

«Ἐπισκέψεις σὲ θρησκευτικοὺς καὶ ἱστορικοὺς χώρους τῆς Φθιώτιδος πραγματοποίησε τὴν Τετάρτη 19 Αὐγούστου ἡ ὁμάδα τῶν 50 Τσέχων, ποὺ φιλοξενήθηκαν τὶς ἡμέρες τοῦ Αὐγούστου στὶς Κατασκηνώσεις τῆς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

Πρῶτος προορισμὸς τῶν ἐπισκεπτῶν ἦταν τὸ Πνευματικὸ Διοικητικὸ Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως στὴ Λαμία. Τὰ παιδιὰ μὲ τοὺς συνοδοὺς τους ὑποδέχθηκε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικόλαος στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ. Ἔπειτα τοὺς ξενάγησε σὲ ὅλους τοὺς χώρους τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου, στὴ βιβλιοθήκη, τὴν τραπεζαρία, τὸ ἀμφιθέατρο, τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ, στὸν ὁποῖο ἔδωσαν συνέντευξη καὶ στὰ γραφεῖα, ὅπου τοὺς προσφέρθηκε κέρασμα καὶ ὁ Σεβασμιώτατος τοὺς διένειμε διάφορες εὐλογίες...

Ὁ π. Δαμασκηνὸς εὐχαρίστησε τοὺς προσκυνητὲς γιὰ τὴν ἐπίσκεψή τους, ἀναφέρθηκε στὸ ἱστορικὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, στὴν εὕρεση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Παναγίας ἀπὸ τὸν Ὅσιο Ἀγάθωνα καὶ τὸ ἄφθαρτο σκήνωμα τοῦ Ὁσίου Γέροντος Βησσαρίωνος. Στὴν ἀντιφώνησή του ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς ὁμάδος π. Βασίλειος Cerepko ἐκ μέρους ὅλων εὐχαρίστησε τὸν π. Δαμασκηνὸ γιὰ τὴν ἐγκάρδια ὑποδοχὴ καὶ ἀβραμιαία φιλοξενία καὶ τοῦ προσέφερε μία ἱερὰ Εἰκόνα ἑνὸς τοπικοῦ Ἁγίου τῆς Πράγας καὶ ἄλλα ἀναμνηστικὰ δῶρα ἀπὸ τὴν Τσεχία. Στὴ συνέχεια τὰ παιδιὰ ξεναγήθηκαν στὸν τάφο τοῦ ὁσίου Γέροντος Βησσαρίωνος, στὸ Κειμηλιαρχεῖο καὶ τοὺς ἄλλους χώρους τῆς Μονῆς καὶ τὸ μεσημέρι τοὺς παρετέθη τράπεζα…».

ΤΖΙΧΑΝΤΙΣΤΑΙ ΕΙΣΧΩΡΟΥΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΕΝΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΕΝΙΣΧΥΕΙ ΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ ΑΓΩΓΗΝ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ!

Τὸ Ἰσλὰμ ἀπειλεῖ τὴν Ἑλλάδα λόγῳ ἐσφαλμένων χειρισμῶν

Ὁ ἀνίερος ἰσλαμικὸς αἱμοσταγὴς πόλεμος τῆς Μέσης Ἀνατολῆς δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ δέτει ἀνερυθριάστως εἰς τὴν δημοσιότητα καὶ τάς θεωρητικάς προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ κοράνιον «δικαιολογοῦν» τάς ἀπανθρώπους πράξεις. Ὅπως κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ ekklisiaonline τῆς 27ης Αὐγούστου 2015:

«Φανατικοί τῆς "Μουσουλμανικῆς Ἀδελφότητας" συνεχίζοντας τὴν ἰδεολογικὴ πάλη ἐναντίον τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Αἰγύπτου ἐξέδωσαν φετβά, στὴν ὁποία ἀναφέρουν πὼς εἶναι σκόπιμο νὰ ἐνθαρρυνθεῖ ἡ θανάτωση τῶν Χριστιανῶν. Σὲ μία δήλωση ποὺ κυκλοφόρησε τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ἡ λεγόμενη "Ἐπιτροπὴ Σαρία", γίνεται λόγος γιὰ τὸ καθῆκον τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα κατὰ τῶν χριστιανῶν, τῶν στρατιωτικῶν, τῶν δικαστῶν, πολιτικῶν καὶ δημοσιογράφων ποὺ εἶναι φιλικὰ προσκείμενοι πρὸς τὸ κυβερνῶν καθεστὼς τῆς Αἰγύπτου. «Εἶναι ἀναγκαῖο νὰ σκοτώσουν τοὺς Χριστιανοὺς ... γιατί εἶναι σὲ πόλεμο μὲ τὸ Ἰσλὰμ ... Θὰ ξυπνήσει ἡ σεκταριστικὴ βία», - λέει ἡ φετβά. Ἡ αὐθεντικότητα τοῦ ἐγγράφου ἐπιβεβαιώθηκε καὶ ἀπὸ παράγοντες τοῦ Κόμματος τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης, μέλος τῆς ὀργάνωσης "Ἀδελφοὶ Μουσουλμάνοι"».

Τὰ γεγονότα ὅμως αὐτὰ δὲν ἀφοροῦν πλέον μόνον εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐγγὺς μας περιοχή, καθὼς συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Παραπολιτικά» τῆς 18ης Αὐγούστου ὑπάρχουν πληροφορίες διὰ φανατικοὺς ἰσλαμιστὲς εἰς τὰ σύνορά μας:

«Ἄρον-ἄρον μετέβησαν στὴν Ἀλβανία τὰ κλιμάκια τῆς ΕΥΠ πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἔπειτα ἀπὸ πληροφορίες ὅτι πολυπληθὴς ὁμάδα τζιχαντιστῶν κατέλυσε σὲ ἀπόσταση 70 χιλιομέτρων βόρεια τῆς Καβαϊᾶς, κοντὰ στὸ χωριὸ Λαζαράτι, ὅπου ἀναπτύσσονται τὰ ἀλβανικὰ κυκλώματα διακίνησης ναρκωτικῶν, καὶ στὴν πόλη Καβάγια.

Σύμφωνα μὲ πηγὲς τῶν «Παραπολιτικῶν», οἱ μυστικὲς ἐπιχειρήσεις ἐποπτεύονται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν διοικητὴ τῆς ὑπηρεσίας, Γιάννη Ρουμπάτη, ποὺ «περιοδεύει», ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀλβανία, στὰ Σκόπια καὶ στὴ Βοσνία-Ἑρζεγοβίνη καὶ ἀναζητᾶ τὴν ἄκρη τοῦ νήματος γιὰ τὶς νέες διόδους διαφυγῆς τῶν μελῶν τοῦ ISIS πρὸς τὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη καὶ γιὰ τὴν ἀποτροπὴ σχεδίων πρόκλησης ἐθνικῆς ἀνωμαλίας, κυρίως ἀπὸ τοὺς Βαλκάνιους γείτονες.

Κοινὴ διαπίστωση εἶναι ὅτι ἡ ἑλληνικὴ πλευρὰ θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε ἀντιδράσει ἀπὸ τὸ περασμένο καλοκαίρι, ὅταν ἄρχισε νὰ κορυφώνεται ἡ μεταναστευτικὴ ροὴ ἀπὸ τὴ Συρία, τὸ Βόρειο Ἰρὰκ καὶ τὴν Αἴγυπτο, ἐνῶ λίγους μῆνες ἀργότερα ἀποκαλύφθηκε ὅτι σημαντικὸς ἀριθμὸς μαχητῶν τοῦ ISIS ἐκπαιδεύτηκε σὲ περιοχὴ τῆς Ἀλβανίας καὶ 150 ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀλβανικῆς καταγωγῆς, ὅπως προκύπτει ἀπὸ ἐπίσημα στοιχεῖα πρόσφατης ἔκθεσης τοῦ ΟΗΕ ποὺ δημοσίευσε ἡ γαλλικὴ «Le Monde».

Διαπιστώσεις

Ἡ μεγάλη κινητοποίηση τῆς ΕΥΠ ξεκίνησε στὰ τέλη Ἰουλίου, ὅταν ξένες μυστικὲς ὑπηρεσίες (σ.σ.: μᾶλλον οἱ Γάλλοι) ἐνημέρωσαν τὶς ἑλληνικὲς Ἀρχὲς πὼς τέσσερις τζιχαντιστὲς προσγειώθηκαν ἄγνωστο σὲ ποιὸ ἑλληνικὸ ἀεροδρόμιο μὲ πτῆση ἀπὸ τὴ Σαουδικὴ Ἀραβία. Ἀμέσως ἄρχισαν ἔρευνες ἐντοπισμοῦ τους, οἱ ὁποῖες ἀπέβησαν ἄκαρπες, ὅμως ἐκ τῶν ὑστέρων ἐξακριβώθηκε ὅτι διέφυγαν στὴν Ἀλβανία. Ὡς φαίνεται, οἱ ὑπηρεσίες τῆς γείτονος ἐπέδειξαν ἀπροθυμία συνεργασίας, ἐπικαλούμενες τὸ «ἄβατο» τῆς περιοχῆς Λαζαράτι, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κινητοποιηθεῖ τὸ ἐξωτερικὸ δίκτυο κατασκοπίας στὰ εὐρύτερα Βαλκάνια, τὸ ὁποῖο κατόπιν ἐρευνῶν κατέληξε στὰ ἑξῆς ἀνησυχητικὰ συμπεράσματα:

α) Τουλάχιστον 4.500 Σύριοι καὶ Ἰρακινοὶ μετανάστες ἔχουν καταλύσει στὰ νότια σύνορα τῆς Ἀλβανίας καὶ τῶν Σκοπίων.

β) Οἱ χῶροι ὅπου καταλύουν βρίσκονται κοντὰ σὲ παλαιὰ στρατόπεδα καὶ πεδία βολῆς, τὸ ὁποῖο σημαίνει ὅτι τὰ χρησιμοποιοῦν ὡς ἐκπαιδευτικὰ κέντρα.

γ) Σὲ δειγματοληπτικοὺς ἐλέγχους ποὺ ἔγιναν μὲ φωτογραφίσεις καὶ βιντεοσκοπήσεις ἀποδείχθηκε ὅτι ὅλοι, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, ἔχουν ἀξιόποινο παρελθὸν στὶς χῶρες προέλευσής τους ἢ καταζητοῦνται ἀπὸ τὴν Ἰντερπὸλ μὲ διεθνῆ ἐντάλματα σύλληψης.

δ) Παρατηρεῖται μεγάλη αὔξηση στὴ διακίνηση ναρκωτικῶν ἀπὸ τὴν ἀλβανικὴ μαφία, κυρίως πρὸς τὴν Ἰταλία, δυσανάλογη μὲ τὶς συνήθεις ποσότητες, κάτι ποὺ ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ὀργανωμένο ἔγκλημα τῆς περιοχῆς ὑποθάλπει τρομοκράτες μὲ ἀντάλλαγμα τὴν «πρόσβαση» στὰ συριακὰ παρασκευαστήρια τοῦ νέου ναρκωτικοῦ Captagon (χάπια ἀμφεταμίνης), τὸ ὁποῖο κάνει θραύση στὴν παγκόσμια ἀγορά, καθὼς ἀπευθύνεται σὲ χρῆστες μεσαίας καὶ ὑψηλῆς εἰσοδηματικῆς τάξης. Ἡ μαφία εἶχε συνεργαστεῖ καὶ μὲ τὸ δίκτυο τοῦ Μπὶν Λάντεν πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἀποκομίζοντας τεράστια ὀφέλη ἀπὸ τὴν πώληση κοκαΐνης ποὺ εἰσῆγε ἀπὸ τὸ Ἀφγανιστάν.

ε) Οἱ μετανάστες αὐτοὶ διατηροῦν διαύλους ἐπικοινωνίας μὲ πολλοὺς ὁμοεθνεῖς τους ποὺ ἦλθαν κατὰ κύματα στὴν Ἑλλάδα τοὺς τελευταίους τρεῖς μῆνες.

Ὅπως ἐξηγοῦν στὰ «Π» παράγοντες τῆς ΕΥΠ, ἡ Ἑλλάδα διατρέχει κίνδυνο νὰ βρεθεῖ στὸ μέσον μίας διακεκαυμένης ζώνης μεταξὺ Βαλκανίων, Μέσης Ἀνατολῆς καὶ Τουρκίας, ἀπὸ τὰ βόρεια παράλια τῆς ὁποίας διοχετεύεται μεγάλος ὄγκος λαθρομεταναστῶν ἀλλὰ καὶ Κούρδων τρομοκρατῶν. Σὲ περίπτωση περαιτέρω πολιτικῆς ἀστάθειας, συνδυαζόμενης μὲ τὰ ὀξυμένα δημοσιονομικὰ καὶ οἰκονομικὰ προβλήματα, θεωρεῖται πιθανὸν νὰ ἀναπτυχθοῦν εἰς βάρος τῆς Χώρας ἐπεκτατικὲς διαθέσεις ἀπὸ τοὺς γείτονες, ὅπως ἱστορικῶς συμβαίνει σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Τὰ ἴδια στελέχη «ἀθροίζουν» στὴν περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα τὴ στάση τῆς Γερμανίδας καγκελλαρίου, Ἀνγκέλας Μέρκελ, ἡ ὁποία στὰ τέλη Ἰουνίου ἐπισκέφτηκε τὴν Ἀλβανία, ἐκδηλώνοντας τὴν πρόθεσή της γιὰ ἔνταξη τῆς γείτονος στὴν Ε.Ε. ὡς πλήρους καὶ ἰσότιμου μέλους.

Θύλακας ἐθνικιστῶν τρομοκρατῶν

Ἰδιαιτέρως μεγάλη εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τζιχαντιστῶν καὶ στὰ Σκόπια, τόσο στὴν πρωτεύουσα ὅσο καὶ στὶς πόλεις Κουμάνοβο καὶ Γκόστιβαρ. Στὶς 7 Αὐγούστου ἡ ἀστυνομία συνέλαβε 9 τζιχαντιστές, ἀναζητώντας ἀκόμη 27, ἐνῶ στὶς ἀρχὲς Μαΐου σὲ προάστιο τοῦ Κουμάνοβο οἱ Ἀρχὲς τῆς ΠΓΔΜ ἔδωσαν πραγματικὴ μάχη μὲ Ἀλβανοὺς τοῦ ISIS, στὴ διάρκεια τῆς ὁποίας σκοτώθηκαν 8 ἀστυνομικοὶ καὶ 14 τρομοκράτες. Τὸ ἀλβανόφωνο στοιχεῖο στὴν ΠΓΔΜ ἔχει ἀπασχολήσει τὴν ΕΥΠ πολλὲς φορὲς κατὰ τὸ παρελθόν, καθὼς ἡ περιοχὴ θεωρεῖται θύλακας ἐθνικιστῶν Ἀλβανῶν, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων διατηροῦν στενὲς ἐπαφὲς μὲ τὴν Ἄγκυρα.

Σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν Ἑλλάδα, οἱ Ἰταλοὶ θωρακίζουν διαρκῶς τὰ σύνορά τους ἀπὸ τέτοιου εἴδους ἀπειλές, ἐνῶ δημοσιοποιοῦν τὶς ἀνησυχίες τους γιὰ τὰ κέντρα ἐκπαίδευσης τρομοκρατῶν στὴν Ἀλβανία. Πρὶν ἀπὸ πέντε μῆνες, στὶς 26 Μαρτίου, ὁ εἰσαγγελέας τῆς Μπρέσια δήλωσε στὴν «Corriere della Sera»: «Στὴν Ἀλβανία ἔχουν ταυτοποιηθεῖ κέντρα ἐκπαίδευσης καὶ προπαγάνδας καὶ ἑκατοντάδες ἐθελοντές, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους, σύμφωνα μὲ τὶς ἔρευνες, εἶναι σὲ συνεχῆ ἐπαφὴ μὲ τὰ ἄτομα ποὺ κινοῦνται στὴν Ἰταλία, καὶ ἰδιαίτερα στὴν Μπρέσια». Τό ISIS ἔχει ἀπειλήσει ἐπανειλημμένως πὼς σκοπεύει νὰ φτάσει στὴ Ρώμη, γι' αὐτὸ οἱ Ἰταλοί, πέραν τῶν συνεχῶν ἐρευνῶν τους στὰ βόρεια σύνορά τους μὲ τὴν Ἀλβανία, ἔχουν σχεδὸν ἀποκλείσει τὶς θαλάσσιες ὁδοὺς πρόσβασης ἀπὸ τὸ Ἰόνιο».

Ἐνῶ τὸ ἰσλαμικὸν κράτος σκληραίνει τὴν στάσιν του καὶ ἡ Ἑλλὰς εἶναι περικυκλωμένη ἀπὸ ὁμάδες μουσουλμάνων εἰς τὴν πατρίδα μας προεκηρύχθησαν 120 δέσεις ἱεροδιδασκάλων ἰσλαμικῆς δρησκείας διὰ τὰ τεμένη τῆς Θράκης! Συμφώνως πρὸς τὸ ekklisiaonline τῆς 18ης Αὐγούστου 2015:

«Οἱ ἱεροδιδάσκαλοι θὰ προσληφθοῦν μὲ σύμβαση ἐργασίας ὁρισμένου χρόνου διάρκειας 9 μηνῶν.

Τὸ ἔργο τους θὰ εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ κορανίου στὰ τεμένη τῆς Θράκης ἢ ἐφόσον τὸ ἐπιθυμοῦν καὶ προκύψει σχετικὴ ἀνάγκη καὶ σὲ μαθητὲς μέλη τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητας ποὺ φοιτοῦν σὲ δημόσια σχολεῖα τῆς πρωτοβάθμιας καὶ δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης τῆς Θράκης, ποὺ ἔχουν ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, κατόπιν σχετικῆς ἀπόφασης τοῦ ἁρμοδίου κατὰ περίπτωση Διευθυντῆ Πρωτοβάθμιας ἢ Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης.

Ἐπίσης, οἱ ἱεροδιδάσκαλοι μποροῦν, ἐφόσον τὸ ἐπιθυμοῦν, κατόπιν σχετικῆς ἀπόφασης τοῦ Περιφερειακοῦ Διευθυντῆ Ἐκπαίδευσης Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης, νὰ διδάσκουν μαθήματα θρησκευτικῆς μουσουλμανικῆς ἐξειδίκευσης, καθὼς καὶ τὴν ἀραβικὴ γλώσσα στὰ μουσουλμανικὰ Ἱεροσπουδαστήρια τῆς Θράκης, ἐφόσον ἔχουν τὰ ἀναγκαῖα τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα, ἔστω καὶ ἂν δὲν κατέχουν παιδαγωγικὴ καὶ διδακτικὴ ἐπάρκεια.

Ἐπιπλέον, πρὸς κάλυψη ἐπειγουσῶν ἀναγκῶν, μποροῦν μὲ ἀπόφαση τοῦ οἰκείου Μουφτῆ νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὴν Κεντρικὴ Ὑπηρεσία τῆς Μουφτείας, ὡς βοηθητικὸ διοικητικὸ προσωπικὸ καὶ ἐντός τοῦ νομίμου ὡραρίου.

Σὲ περίπτωση ποὺ ὁ ἱεροδιδάσκαλος δεχθεῖ νὰ προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες του σὲ Σχολεῖο ἢ σὲ Μουσουλμανικὸ Ἱεροσπουδαστήριο ἢ στὴν Κεντρικὴ Ὑπηρεσία τῆς Μουφτείας, τεκμαίρεται ὅτι τροποποιεῖται ἀνάλογα ἡ σύμβαση ἐργασίας μὲ σύμφωνη γνώμη καὶ τῶν δύο μερῶν, μὲ ἀντίστοιχη μείωση τῆς βασικῆς του ἀπασχόλησης στὰ Τεμένη, ὅπου τοποθετήθηκε.

Οἱ ἱεροδιδάσκαλοι ποὺ θὰ ἀποδεχθοῦν νὰ προσφέρουν τὶς ἀνωτέρω ὑπηρεσίες, δὲν θεωρεῖται ὅτι παρέχουν πρόσθετες ὑπηρεσίες πέραν τῶν συμβατικῶν, οὔτε δικαιοῦνται πρόσθετης ἀμοιβῆς.

Οἱ θέσεις κατὰ Μουφτεία, κατ' ἀναλογία μὲ τὶς διατάξεις ἄρθρου 53 τοῦ ν. 4115/2013, ἔχουν ὡς ἑξῆς: α) Μουφτεία Κομοτηνῆς: 60 θέσεις. β) Μουφτεία Ξάνθης: 40 θέσεις. γ) Μουφτεία Διδυμότειχου: 20 θέσεις.

Στὴν Προκήρυξη ἀναφέρονται οἱ θέσεις, τὰ τυπικὰ προσόντα, ἡ προθεσμία, ὁ τόπος ὑποβολῆς τῆς αἴτησης συμμετοχῆς, τὰ ἀναγκαῖα δικαιολογητικὰ καὶ ἡ διαδικασία διενέργειας τῆς συνέντευξης. Τὸ πλῆρες κείμενο τῆς προκήρυξης ἔχει δημοσιευτεῖ στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως στὸ τεῦχος 1671/Β΄/11-8-2015 (ΑΔΑ: 7208465ΦΘ3-ΥΥΚ) καὶ ἔχει ἀναρτηθεῖ στὴν ἱστοσελίδα τοῦ ὑπουργείου (http://www.minedu.gov.gr/)...».

Ἐρωτῶμεν μὲ